

שהיה משה רבינו בהר סיני ואני נתתי כעס לשבט למען נק' ימי רצון כי אין לך א' מישראל שלא יעורר לבו בקרבנו עתה בחודש אלול ואם גם באלה לא שב בידוע שיש מהכלל ואין לו חלק בין ישראל ונפשו לא מעוררה ולהיות שעתה זמן הסוכה לכל גדול וקטן שם הוא נמצא נשלים רצון הבורא ב"ה בזה היה קדימת רצונו ב"ה וימים ילדו רק לעבודו ביראתה הרוממות לשלל ימים זולתם שאין מעוררים בני ישראל לעבוד עבודה בוראם הן המה ימים שאין לו יחצרך בהם חסן ולא לכיון זה היתה הכריאה ולכן ימים אלו מר"ה אלול נק' ימי רצון ימים שעלו ברצונו יתב' כי כך עלה ברצונו הקדוש ושמעתי מהמגיד זללה"ה שהיה אומר בדרך נחות זכור את בוראך וגו' עד אשר לא תהפך השמש והירח והכוכבים ונתן בהם סימנים לב' כתי' בנ"א המחולקים בעת השבתה כח ראשונה יראת אלהים מונע על פניהם לעורר לבם בקרבם אל עבודה הבורא ב"ה מחמשה עשר באב ומתהילים להתענות וכדומה בתוספת עבודתם ומעשים בזכרונם אז אימת הדין ויראו האנשים כי הימים משמשים ובאין שעתיד ליחן דין וחשבון לפני כסא כבודו יתברך כח ב' משלימים את שנהם שנה התימה בלא חורס ועבודה וחשבה וישבו לערב ר"ה ויום הדין גופא בשומעם קול השופר לעק לבם בקול מר המלך הקדוש המלך המשפט ומתחדשים ומתפחדים מיום הדין הגדול ולמורא ואזי נוחין ככלבין הכ הכ הכ לן חיי הכ לן מזוגה סליחה וכפרה ומורך בלבנם לחיות על מעשיהם המגוונים עוד יש לך כח הג' ששנו עורף ולא פנים גם באלה והמה מהעובדים ושבים בהושענא רבה שאז גמר הכתיבה והחתימה נתינת הפתקין ולא חרדים מיום המות באומרים ואם לא עכשיו אימתי ושלם כונו כתי אנשים האלו מרמוזים בכחז וחזר את בוראך עד אשר לא תהפך השמש מורה חמשה עשר באב שאז תש כח השמש ואותיות דדין כלאותיות דדין וזה מדבר מכת ראשונה היוצאים ראשונה למלכות והירח כאן מדבר מכת הכ' המעוררים ח"ע ביום הדין וכאשר חכמים הגידו איזה חג שהחודש מתחכם בו האי אומר זה ר"ה וזה נרמז במלך והירח מוסב על הירח שהחודש נחבסה בו . והכוכבים מאן מדבר מהאנשים החוטאים על נפשותם ועוברים ואינם שבים עד הושענא רבה נרמז במלך כוכבים שאז מנהג העולם רואים על הכוכבים .

ודגה עתה בזמן הזה רבים הם עמי הארץ ואינם משגיחים עכ"ל וגם בחמשה עשר באב שהוא אחת מהנה זמן השבות השנה לא ניכר על פניהם מורא שמים וחוספה עבודה כאשר ראו עיני ולא זכר צימים הראשונים בנאם עמים הללו כל א"ל מהמתקדשים ומטהרים להכניס לוארס בעבודת אלוהים ומלכה לבם לגשת ולקרב למורסו ולעבודתו יתברך היה ניכר על פניהם יראת הבורא ברוך הוא ומוראם וחיתתם מוטלת על הכריות לא כן עתה איש לדרכו פנה ויפנו אליו יתברך עורף ולא פנים ואזי לאותה בושא וגלימה טספ על זה אפילו בר"ה אלול שאז נאמר אר"ה שאג מי לא יירא ובוודאי ראוי לכל איש הישראלי לגשת אל עבודה הקדוש פיממה רק ביראת אלהים כל היום מימים האלו בממד ומורא מהדר גאונו בקומו לשפוט את הארץ כ"ז נשכח מלוח לבם והנבוא מבריו ואומר היתקע שופר במיר ועם

לא

ולבאורס כתי זה מעיקר האמונה להאמין חורה משמים אמר לסודר האמור שללות האורה והמאור הכחוכים בהם המפ בכה במלך קומת האדם ומה שיש בים החכמה ישנה במלך קומתו ברמ"ה איבריו ושם"ה גידיו ולבד מזה אוריותה וישראל חד אינון וכל אחד מישראל יש לו אוריות בהורה כנזכר בפרשיות הקודמות לסדרת מקומן וזה הרמז לא בשמים היא לבד לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו שאלו היתה בשמים ואחיה על הארץ נפרד ממנה היית צריך לעלות אחרים וללמדה . וכן אמרו :

ולא מעבר לים היא לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו ויפמינו אותה ונעשל . והכוונה מדע מה דליתא בזה ע"ס בעבר הנגר יעבו אבותיכם ובארנו מזה בדרוש של פסח ע"ס וחוכן הדברים בעבר הנגר יעבו אבותיכם האי נגר השתמודע כימי לעולם הבינה שמה יעבו אבותיכם מעולם ואקח את אביכם ואלוך אותו בכל ארץ כלומר משם לקחתי מדות אבותיכם וכלנשתי אותם בכל ארצות מרום המדריגות עד הנמוכים שבמדריגות יש שם החלצות המדות השיג משם אלהותו יתב' ע"ס וככה הענין בתורה הקדושה שניה לנו משה נשלחלה ונתפשטה מרום מעלתה הגבוהה וסרמה עולם בהירותה עד עולם העשיה ואין לך שום דבר בעולם שלא יתב' לשם החלצות אוריות ההורה מכללות העולם ומלואה רופס חורה ובחמשה עשר החלצות הגשמי יכול להשיג במושכלות ובהירות ההורה וזהו הרמז שאמר ארון הכתיבים ולא מעבר לים הוא כלומר למעלה מעולם הבינה מה שאין רעיון לבות ב"ה יכול לחפוט מנד עולם בהירותה לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו לא כן הדברים כי קרוב אליך הדבר מאד ותיבה מאד מורה שאין לך קורבה גדולה הימנו כי בכל מקום בואו ובאשר הוא שם שמה לו חק ומשפט לראות אותיות ההורה ואדרבא בחמשה עשר הגשמיים יכול להשיג בעולמות עליונים כי זה הכלית הכריאה וכל מה שיש ביבשה יש בים ולזה גמר אמר צפ"ך ובלבדך לעשותו ורמז בפ"ך מהמותר לפ"ך היינו אפילו מחשבוני הכלים ושתיה גם שם יכול לראות אותיות ההורה כנ"ו ויחז את אלהים ויאכלו וישחו והכלל מכל דבר בעולם יכול האדם לחצר בתיבות שתי הורות שבכתב ושבעל פה המבואר לנו לעיל שהמה שתי בחי' אוריות המחשבה והדבור וזהו צפ"ך ובלבדך לעשותו ופירוש רש"י חורה שכתב ושבעל פה המולה בפ"ך מורה אוריות הדבור ובלבדך אוריות מחשבה ודו"ק :

דרוש לראש השנה

הקדמונים זללה"ה נתנו סימן אריה שאג מי לא יירא מלך אר"ה מטריוקן "אלול ר"ה יום כפור" הושענא רבה לב הנרדמים חרדמה הזמן להקילם שלא ישנו שניה עולם מספר ימיהם החרוצים עלי אדמה שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה וצד' זמנים סג"ל עת השוכה השנה וימי רצון מעני תקנת השבים אליו בכל לבם ורוחם ונפשם לתקן מה שפגמו בכל השנה וראוי לשפוש במעשיו להטהרם בהרטה גמורה בכדי שלא יבנם ביום הכסה יום חגיגו כשהוא מחופץ בגנות מדותיו והוא יום הדין הגדול והגורל ע"כ יעזוב דרכו לא סוכה ויריס ראש ליקום קדם מלכה פלך המשפט וימים אלו נקראים ימי רצון המ' יום

סוף להפסד ולזה רמז בחמים מדבר היסקע שופר
בעיר ועם לא יחדו כלומר כיון סוף הסופר סוף
והזק בקול פסוק וכולם שנים במורא חסדו
הערך המכונים בשם פס לא יחדו בחמים הם
שנים ראשונים היו מוכים מלפני נביא ימים סדירים
האלה עשו משמורים ומגדלים שנים מעיניהם כל
הימים לרבות הלילות לפנות מהשנה מהכלי הזמן
להיות שנים בפנימית מהשנה ללפני יחדו השבוע
ביום הדין ומספר הימים לפניו לדין וחשבון מפרטי
ימי ורגעיו משנה ששנים מה מעשה בהם ולמס
סוף אולם שכל עולם של הימים ילדו לעבוד בהם
עבודה גבוה ולא לבטלה פ"ו להנחת חטונות ברא
למסרי בדרך לחות על אחר האנשים הבאים למסריהם
ואנשים כקוף בשר אדם לעשות ג"כ משמורה ומגדלין
שנים מעיניהם להיות להם חסרות מן האדם שגם
מעבדי ה' השומרים בבית ה' בלילות דאיתא בגמרא
אית משמורה ברקיע ואית משמורה בלילה להורות שני
בתי משמורים הנזכר אישים המשכילים יראי אלמים
משמורת עומד ברקיע מורה שכליות ואית משמורת
בלילה שיינו משמורת המספארים ומשפלים את נפשם
במשמרותיהם משוקעים בלילות ובשאל חסדיות ואין
לו ית' שום דבר הגם משמורים כאלה ואדרבה שנועק
עליה ומקבל עני כביכול ובמחמרים ז"ל מלמד שהקב"ה
יושב על כל משמר ומשמר ושואב כארי הוי שהמרבתי
את בתי ידוע לירופי אלהיות נק' בחים ועל משמורים
כאלו שואב כארי לומר שהמרבתי אלהיות ובתי שקבעתי
בעיניהם ללא יועיל מוסר לא לקחו לעורר לבם בקרבים
מלירופי אלהיות והסיבות הנגיד לפניהם אל עבודת
הבורא ב"ה בשמורה שלימה לפניו מרס בל יום הדין
והמורא והגם רבות בני עמינו לא ידעו ולא יבינו אל
פעולות ה' ובחם נאום להם לרצונו ולשיטתו ומעוותיהם
יהטעו ועומדים על משמרתם לנדר שנים מעיניהם
הגם בודאי גם מזה אל חנה ידך ומי יתן ויהי לבבם
זה כל השנה אומנם עכשיו לריך ביותר זה דרך הישר
אשר יבור לו האדם חכלית ועיקר ההעניות ומשמורת
הוא עד"ו מגדל ערצות פנות משמורת מלימה הדין
כל אוכל החטב נפשו ואינו יכול לטובל וכן הפניה
מגדל מעיניו אפילו בהיות ראשו על כרים וכסחות לא
חטפתו שנים והם למשל אהניך מלך בוד"ד ששאל אחד
מעבדיו ומה בידו מדינה הנה לבלתי ירים איש את
יד ורגל זולתו וכל כסף וזהב יביא לאור המלך והגביל
זמן ליום הכסף בהשנות השנה יבא לביטול ולרוד הכסף
בידו ליתן לו השבון מפרטי השנה וזה משפט המלך
בהיות שלא עשה משמורת למשמרתו לשמר חזק המלך
ואל יחסור כל דו יתסייב ראשו למלכות ואלה חסות
מה מעשה של איש שר ושופט שנשאו והגדילו המלך על
המדינה כופל שמירתו לבלתי עשות היסך רצון המלך
ויכלל דבריו במשפט במדה ובמשקל שאל יוסיא מעות
אור המלך למחרות ולהנחת גופו חס' פרעה אחת
והש על חזק המלך יותר מהזק עניו מיראשו לפניו
משום הכסף וכל אשר לידי יתן בעד נפשו לכן מרס
שמוציא ערופה לאנחותיו שוקל בלם מאזני שכלו את
להוציא לו לאו כי את"כ ביום החשבון מהמעט נעשה
הרבה וזה מזה כל השנה ובהגיע הור וזמן המגביל
יראשו ופחדו כפולה ומכופלת ויום ולינה לא ישבות
מלערוך מחשבתו לסדר ספר חשבון ולגדל ערדות
ופנות מהשנה אל עין השבונותיו איש רעב ללחם ולמים
למים

לא יחדו מוסר על ימי חלל שחקמו לחקע שופר
למסר את העם להשנות ומחמים הכהוב היסקע
שופר בעיר והעפ"י והעם לא יחדו ואף גם בזה לא
פס פד ה' ח"כ במה יחדו את לבם לאביהם שבשמים
והי רעום עשו כי מהראוי כל השנה כולה מראשית
השנה עד אחרית השנה לירא את ה' הנכבד והמורא
ועל כל פנים את הסביל עשות מראשית השנה ראוי
ליחד לבו בקרבו באחרית שנה במודע חלל שחבריו
בקול ביצר לעורר לבבות הישנים גם באלה לא שבו
עד ה' כי לא ידעו ולא יבינו ויחפשו במזימות זו
חשבו כל השנה גם עשה לא סרו ודוד המלך ע"ה אמר
הללוהו בחקע שופר כלומר מזהירים על העתיד ואם
נבער מכם דעת אחרת יחברך כל השנה להללו ולהשבח
בשירות ומשכחות עכ"פ הללוהו אחרת ית' עשה בחקע
שופר בחודש חלל ששמע קול השופר לעורר לב
הנרדמים בהשנות וראוי להחליט לעבודה הבורא ב"ה
ואיתא בתיקונים בראשית יר"ל שבת ונראה לרמז
בדברי קדשו מלך שבת עופריקון "חקעו" בחדש "שופר"
למפרע אלהיות בבי"ה וזהו בראשית כלומר מהראוי
היה לירא מלפניו יחברך מלך ומקדם מראשית השנה
במחמרים ז"ל בראשית ברא אלהים בשביל היראה
הנקרא' ראשית וכל הפחות יר"ל שבת באחרית
השנה חודש חלל שחוקעין בו שופר וזהו "חקעו"
בחדש "שופר" ובאמור :

או יאמר היסקע שופר בעיר ועם לא יחדו ד"מ
עיר שהעמידו נוסה על מגדל גבוה למחור העיר
פן יבוא האויב ויכה את על הבנים והנה הנופה
עומד על משמרתו ובשרואה האויב מהקרב וזה אל
העיר יעשים בקול קול עוז עזה וגבורה למלחמה
לערוך מערכה שנה לשלל ולגבוז וכשומע קול דברים
של הנופה אזי העשירים מתחכדים וייראו להפשותם
כי להיות כביר חללו ידם ובחיהם מלא צהב וכסף
ובגדים נאים ויראים פן יבוא האויב ויכה כל אשר
להם ולא יסאח אחריו ברכה והנה מורה הכ"ל מונע
רק לפשירים ולא לאביונים אשר ביטו ריקן פכל ואין
להם לפחד ולירא משוללות האויב כי לרש אין כל
לקחה מאחר נמצא את האופם מכריז שמרו מהאויב
ומולה הדבר בסבה אזי נתחלקים לשתי כחות העשירים
המתחכים והעניים כאשר המה מאז כן עשה ובנוצר
לאסוקי כשהשומר עומד על משמרתו וקורא קול פסוק
ואיש חולה מורה האויב בסבה ידוע כי את מוציא
קול מר אי ואזני הנה האויב מתקרב אל העיר אזי
כללות העיר מתפחדים יחד עשיר ואביון מנעקת קול
סכרו כי בקול פסוק גם נהפוך במשמע פ"ו וכן יבוא
ויכה את על הבנים וכולם שנים במורא כזה וילמוד
מזה המוכים בשער המזהיר ומזה במורא את עם
פנולים אליו הנה בודאי אין אדם דומה לחבירו ומה
שחמר זה לא חמר חבירו ועבודותיהם שונות זה מזה
ואם יאמר המוכים מוסר לקצת העם לדרך בחינותם
לא יסו אולם אנשי זולתם כאמרת שהמה שלימים
במדה זאת עם כן יאמר ויזהר בסוב הדבר אשר שם
לכילל ולכן חקע הקדמונים לחקע עשה ברא"ל חלל
קול פסוק השם לכללות ישראל יחד עשיר ואביון כי
בקול פסוק גם נהפוך במשמע וכל אור"ל לערך בחינות
כזה מעורר לבו בקרבו ולזאת יחדו לב העם אפילו
פחותי הערך העניים מחורה ומצח וחוליה בעהונם
על רוב פארת עכ"פ ייראו להפשות פן משמעות

לפי וכלילם הריא נדדס שינחו ואפי' שומדים לעד
 פיו מעדני מליצים ומסס מונעם בכל מיני כדים
 והסמחה יתעב נפשו בזה והס מגדל פחדו ומוראו
 מיום שיהן דין וחשבון ונריך להיות זך ונקי אחת אל
 אחת למנוח חשבון בלי שום טעם כראוי לפני כסא
 כבוד המלך והמי יתן אל לבו ללמוד ק"ח בן בנו של
 ק"ח עשה צימי הרעון מר"ח חלול עד יום הדין ל'
 יום בשנה חשוב שנה וימינו פשוטה לקבל שרים ועמה
 כזה זמן המוגבל מחשבותה של כללות השנה שעברה
 על מה הוליד פרטי ימיו ועמיו ורגעיו ומה עבדה
 עבד בזה את מלכו שעיקר כוונתו ית' ביצירת הימים
 וההחלקות הכחים והחלקים בכדי לעבדו ית' בכל יום
 ויום ועת ושעה לפי מה שיהיה ובה כחם יפה להעלות
 החתולות העתים למקום אחדותם להביאם לאור
 המלך מלכי המלכים ולהיטך כשמבלה עמיו ורגעיו
 רק ללרכיותיו בהכמות ובורא עולם נשכח מלות לבו
 נמלא מחשבים ראשו למלך שהוליד יומיו ופרטי עמיו
 ורגעיו של הקב"ה הראוי להביא לאור המלך הוליד
 למוחיו וללרכיותיו ועמה חנה יוליד חרפתו וכלימה
 יכסה עמיו ובהלך אנשין יקום קדם מלכה אפי' אם
 אין משפט מזה לחי' הזה ובפרט אם אשם נפשו ח'
 וחייב ראשו נחלכות ואם ישם לבו ורוחו ונפשו לסדר
 חשבונו להיות נקי וזך לפני כ"כ ית' בודאי כל אוכל
 יתעב נפשו וינדד שנת עמיו אפי' בלינו מחשבות
 על משמרתו צריה' ב' כלילוח כי פנימיות מחשבות
 סרודה לעשות חשבון עם נפש עמנו וזה תכלית של
 ענות נפשו ומשמורים לנכונ עתה צימי הרעון וזכה
 לום בחרה' ולא לבוך באגמון ראשו ולבו בל עמו לא
 באלה חפץ ה' כי אין מלה בלשונם וכוונה בפייהם
 ואזה תחום מחשבים פועלי און בהחרמי שנהגו איזה
 חטיות ועשות נדקה אפילו מעט מהרבה שהיה ראוי
 לעשות אזי ליום הכסס יבא ביהו ומעיו פניו בפני
 בעל חובו לומר כחבנו לחיים כחבנו בספר פרנסה
 וכלכלה וכדומה מלרכיותיו המרובים ולא שיה לבו
 לאשם את נפשו על עונותיו המרובים שפעל ועשה כל
 השנה ועמה נדמה בעיניו בפרוע חובותיו המרובים
 במעט נדקה שטעה או עוות נפשו בחטיות אחת או
 שמים וילך בכה הסוא להעיו פניו לומר ותשובה ותפלה
 ונדקה מעבירין את רוע הגזירה ולא השיב אמרו אל
 לבו איש חיפוח החשובה ההפלה הנדקה שהרבה עשות
 ועדיין לא פרע חובו אפילו מחלף ונמלא דובר שקרים
 לנגד עיניו יתנכך ומכרואי כל אפי' ישראל שנגע
 יראת אלהים נגד פניו בראותו שיום ה' הגדול והטורח
 תמשמש ובה לא פחות ל' יום קודם לפשט מעשיו
 ולעלות זכרונם נגד פניו ממעשיו ותחבולותיו שפעל
 ועשה כל השנה וידע נאמנה אם נעדיז ומעלליו נשכחים
 ממנו הלא לה' לזכרון וגם להיות חזיו שונים שיוכל
 להוליד דבור לפני המלך המשפט ותשובה ותפלה ונדקה
 ירבה ואם לא קיים שלש חלה כל השנה כולה ישחלעל כל
 פנים עתה קודם ר"ה לקיים חפי' קלח בתשובה ותפלה
 ונדקה כראוי ונטן לו בכדי שלא יבש מלהרים ראש
 לומר ותשובה ותפלה ונדקה ולבד מזה ידע אדם
 נאמנה הועילו הגדולה והשגבה שגורם עתה עם
 התשובה התפלה והנדקה להלך נפשו וכל העולם ממוה
 ובה וראה מה דחיתם בספר רזא מהימנה שביאר
 פנין מחלית השקל ומכרואי לכחוב חזי השקל אכן בזה
 מחלי שקל שנהגו כופר לנפשו עשו פירוד בין הדבקות

בצירוף אחריות מ"ח ונעשה צירוף מחלית ודפח"ח :
 ודרוך המלך ע"ה רוחו בנפשו ומירדותיו כי חללה
 נפשו ממנו נפשו צימי' מ"ח ועם הספר נפשו
 שמתן ומכנים הלי בין אחריות מ"ח בזה חללה נפשו
 ממנו ובה נדמו ג"כ בצירוף משפט לאביונים בסימ
 אדם מרבה בנדקה מכרים שלם אחריות חז"ל באמנה
 אחריות מ"ח ונעשה צירוף טוב מהמ"ח ובה נילל ממנו
 והכחוב רוחו בזה ודלך בחוס ילך בנס ירבה מי
 שלבו בזה באלהים ומקיים פתוח חלפתו ואינו משגיח
 על חסרון כים לומר כיון שיבצו יוחר מדלי לא יסאר
 אמרו ברכה לפרנסה אשמו וברו כ"ל אימן לבב
 בצמחון אזי הלוכו בזה כלומר מצירוף מ"ח עשה
 צירוף מ"ח ואז חלן נפשו ממנו ואשאר לרמו גס כ
 בדבריהם מ"ח משלם חזי חק וסירש"י שהזיקה
 המיתה הכוונה ג"כ ע"ד האמור מי שחלוכו בזה להיטך
 מצירוף מ"ח צירוף מ"ח והינו במעשה הנדקה שמכרים
 שלם אחריות חזי בין שמי אחריות מ"ח או שלם אחריות
 חזי ונחשדרה החבילה ונעשה צירוף משנות אזי משלים
 חזי הנזק באמור ולזה העמיק רש"י ברוח קדשו מה
 שהזיקה המיתה להורות מקום יוצא חק לאדם כי אין
 רע יורד משמים ואין נמשך בחי' המיתה בעולם
 כזה נדע מספרים שהכל נמשך מאותן ז' המלכים
 שמתו ומשם נמשך כל מאורעות ומקריית מפגע החזקיים
 וצורפים אשר לא טובים והיה מעשה הנדקה שלום
 להפך מרעה לטובה ונעשים צורפים טובים כחזק
 וזהו חס משלם חזי חק ומאין נמשך הנזק בא רש"י
 לפרש מה שהזיקה המיתה הידועה ממימית מלבין
 קדמאין ובמעשה הנדקה שלום יעשה לו שלום לו ולכל
 העולם עתה בראש השנה ושפיר יכול להרים ראש
 בלא בושח אנשין וסקול עלה למרום וחשובה ותפלה
 ונדקה וגו' כיון שהכין את לבו לכל זאת מאשר פגע
 אלהים סן רב הן מעט ולבד שיתון את לבו לשמים
 ואמנה ית' חנאי עוד הקדם למעשה הנדקה אל יחזיק
 פונה לעמנו באלו הוא הנותן והלא מי הצליח לו עשר
 ונכסים הכל מאת ה' היתה זאת הנותן לו כח לעשות
 חיל וחלק העני היתה תחת ידו בסקדון וכבר עבר
 לפניו מה שאם אגהרים בצרכה המון ואל מאריכו
 לידי מחנה כשר ודם ולכאורה המקבלים שכל מזומניהם
 ופרנסתם משומדת להם רק מידי בשר ודם וכלתי אל
 המון עם עיניהם וא"כ איך ימלא פיהם לומר ככה
 דבר שאינו כראונם אחרים הכוונה בזה לבקש מאמו
 ית' לשלוח להם אנשים מהגרים ויראה אלהים בלבבם
 לדעת נאמנה היום מתנחיתים שטחנים לאביונים לא סב
 המנחים כ"ל הבורא ב"ה המנהיג ומשגיח על צריחת
 בעין חמלה הוא הנותן והמה חונן כי אם שלוחי מלוא
 ועושין שליחותו יתנכך ולזה משפיעים שיחה לפני אל
 ואל מאריכו לידי מחנה ב"ו כלומר שידמה בנפשו
 שם הנותנים כ"ל לידך המלאה וכו' :

ורז"ק רמזו מעולם לא ראתה חמה פגימחה של לבנה
 חמה הוא המשפיע ולבנה צמיחת המקבל ועכ"ל
 לא נחשב אלל החמה להפאחר היות הוא המשפיע
 להאיר ולמלאות חסרון הלבנה כי בן עלה ברעיו הקדום
 בצריחת עולמו מרום המעלות עד מדרגה התחתונה הכל
 עד"ל כל עולה צריך לעילתו וגבוה מעל גבוה שומר ולכן
 לא ראש בשמעו לשון חשיבות כמו רוחה הני את דבריו
 אדמון פגימחה של לבנה כחזק נשמע מהג"ל איך שירר
 ויחדד לנפשו מלהוליד לטורף עמנו מזון וכסות וכדומה
 יורג

כלום תפוז עד רע ומנחמו זהם מה נעשה דונמס
למעלה ולזה ימים הכו ונפשו כל שימים ולזה אמר
בקירוב עלי מרעים לבזל את בשרי נרי ואיני לי
המה בשלו ונפלו כי להמרעים נראה כללו עמדו למשיק
ולחזר לפנמוחי לכול את בשרי כשמי נרי ואיני לי
דייקא כך נראה צמי המריעים ובאמת קריבהם הוא
עלי למעלה ממני והן המה איני המלך מלכו של עולם
כזכר ולכן המה בשלו ונפלו בעזר אלוה העומדים עליו
כמבואר: **אם** תחנה עלי מחנה לא יירא לבי את
חקום עלי מלחמה בזאת אני בוסח. הכוונה כי סגס ית
לך בני אדם גם בני איש האומנים שמחה בלבם לסיוח
שאין אדם לעמוד נגדם להפליג בדברים וכל דברו
ישר בעיניהם ונראה להם כללו עמדו ודאי בסוד ה'
והאמת אתם כיון שאלה חן בעיני אלהים ואדם ואין
בר פלוגתא אמנם יש דרך ישר לפני איש ואף על פי
כן דבים עומדים עליו להפליגו עליו ואדרבא מזה
למוד שדרשו בדרך המלך באמת והשמן עומד על
ימיו לשפט כי אין הסביל הוא הילכך הנקרא מלך
זמן וכסיל חסן בחבונם ולכן עורך מלחמה נגדו והם
למשל חזק האלך בדרך יחידי ונשא צורר אבנים בידו
או נשא על כתפו שק מלא סובין אזי אין מקשרו ויכול
להרחיק את הדרך כמה פרסאות ואין מורא לנגד
עיניו לאפוקי האלך בדרך יחידי וצורר הכסף בידו או
אבנים טובות ומרגליות אזי דברו בחזקה סכנה ורבים
קמים עליו ונלבים על את הדרכים לגזל וליקח מהבא
בידו ככה העיין האלך בדרך המלך הקב"ה כל מה
שהוא מפיץ לבת בדרכי יושר וצורר הכסף בידו כי
כסף וגם כלמה נפשו לה' אזי השמן עומד על ימיו
לשפטו וכאשר חכמים הגידו כל הגדול מחביריו יצרו גדול
הישם ולזה רמו דוד המע"ה את תחנה עלי מחנה לא
יירא לבי את חקום עלי מלחמה מאישים המלשינים
הבאים בענת הילכך אדרבא בזאת אני בוסח כלומר
בזאת המלחמה אני בוסח מהחמה הלבתי וסדרתי
יושר בדרך המלך באמת כזכר:

אחת שאלתי מהת ה' אוהב אבקס כלן בא להורות
עיקר עבודה זו חפלה ומוזן ע"י שאלתי ס"ס
אחת כהן לעולם על דברתי את רצונך להיות כהן
לעולם מלח כהן כמשמעו לבן עובד לעבוד עבודת
הבורא ב"ה לעולם בלתי הפסק לא יתכן לבא למעלה
המזכרת כ"א בהיות כל מגמתך והסתמך בחורס
ובעבודת רק עבוד צורך גבוה ולא צורך עצמן וזהו
על דברתי מלכי נדק כלומר בשביל השכינה הכיני
בשם מלכי נדק ואזי תקנת כהונה עולמית בלתי הפסק
ואתה תחזק בהיות עיקר מגמתו בהשפך שיחו בשפלה
והחטאים רק עבוד גלות השכינה אזי אין לפניו כ"א
שאלה אחת ואפילו בהקרה לפניו רבוי מאורעות
ומקריה לא כובים עכ"ז רבוי שאלותיו ששאל מאת
יח' עליהם אינה כ"א שאלה אחת מה שמשיג בהם
ההלכות איברי השכינה לזה משיג מגמתו והחלומות
להעלותם לשירשם ואינו מרגיש מצורך עצמו כלום
לאפוקי את הוא מרגיש צרות עצמו הנשמיים בכל
פרטי רבוי מאורעותיו ומקריותיו וכדומה שאלותיו
המה ג"כ מרובים לערך חלקי הארץ המגיע אליו מהם
בכל שעה ורגע לזה בא הכתוב אחת שאלתי מאת ה'
כלומר אימתי שאלתי רק שאלה אחת אותה אבקס
בהיות שאלתי ובקשתי עבוד צרות השכינה אזי שאלתי
רק אחת ולא רבוי שאלות והסגס כזו הכל נמשך
לסיוח

י"ר מכדי הצורך ואולי הסגס יחירה הוא מחלק
כפי הפקודה אללו ומחלל מפרנס ח"ע בחזון הפני
סגס ראו ליתן ואפשר לומר בדרך לחות ליה נחשורדו
חז"ל ע"ס שמשו. אלי אצרי לב הרחוקים מזדקס
ונחשורדו שכל העולם ניזונים מזדקס וזה ניזונים
בזרוע כלומר כל העולם מוסב על פחותי הערך שאין
ידם פחותה להעניק עניים המה ניזונים ומסרנסים
ח"ע מזדקס ממש הפקודה אללם לצרכי העניים יחיר
כליהם אצרי לב הרחוקים מזדקס של סעניים וניזונים
מזרוע ידם המגיע לחלקם לצורך עצמן ומעשה השביל
לדעת אשר תכחיס הגידו רשעים בחייהם קריים
מתים סכוונה ע"ד האמור הם משלם חני נזק שהזיקם
מיהם ומספך מצרף אחריות מ"ה בלוחיות חנו ונעשה
חסו"מ ואינו מפרנס ח"ע כ"א בחלקו המגיע אליו
דייקא ולא מזדקס סעניים הפקודה תחת ידו וחלן
נפשו ממוס לאפוקי הרשע הקופץ יד מלחזון דליס
ומחיה ח"ע מזדקס של עניים שיפנס תחת ידו ונמלא
לא ספך עדיין הצרף ונמקמה עומדת וזה הרשעים
בחייהם שמחיים ח"ע מפרנס. עניים הפקודה תחת
ידם קריים מתים כיון שלא עשו ממ"ה ח"ס כמבואר
בזאת קונים שם לעולם לקרובת מת והלדיק נקרא איש
חי בהכנסתו ח"ו ב"ה אחריות מ"ה ולד תמותו במקומו
עומד לקריתו איש חס ודו"ק:

לדוד ה' אורי וישעי ממי אירא ה' מעוז חיי ממי
לפחד. הכוונה ע"ד שאלתי ס"ה מי האיש
החסן חיים אוהב ימים לראות טוב מי הראוי לקרואו
איש אירא את ה' החסן חיים לקרואו בשם לשלול
הרשעים בחייהם קריים מתים ומי האיש החסן חיים
אוהב ימים לראות טוב כלומר כל עצמו בהחננו על
אריכה ימים ופנת חיים בעוה"ז כ"א לראות התגלות
טוב עליון שנהגלה באמצעות המשך הזמניים ולא
כרוזן דעלמא השואלים אריכות ימים רק לראות טובות
עלמא לבנות שמוחם חיי הכל לא זה האיש החסן חיים
וזכו ס"ה כי גמך מקור חיים באורך נראה אור לסיוח
מקור חיות האדם לקרואו בשם חיי מ"ה בלתי נשרד
מחבורת ב"ה ומדבק עימית מהשבתו בכל עת ורגע
לרוממות אלהות ראוי לקרואו בשם איש חיי וזה כי
עמך מוסב על הצדיק שהוא מקושר ומדבק בסוד
אנימית מהשבתו וזה נקרא מקור חיים לשלול זולתו
אינו נקרא חי ובאורך נראה אור כלומר אפי' בהשיג
הצדיק אור סגורס והמנות אינו חולה בבחי' עצמו
להסתכל בחכמתו וסגורסו לראות במושכלות כ"א נפשו
יודעת מאד שהכל מאת ה' היתה זאת והאור שרואה בחור'
רואה כזה עם אורו יח' שחאיר נשמתו וזהו באורך
דייקא נראה דייקא וחולה הכל בצורה ב"ה כי כן דרכי
הצדיקים מקיינים עצמם נגד גדולתו יחצרך וזאת
הגורמת להם בלינס יראים ומתפחדים משום בריה
בעולם כי משליכים ח"ע עם דמ"ה איברייהם ושם"ה
גידיהם על ה' וכל העומד עליהם כללו עומד לחלוק
בביטול על ה' וזה שרמו דוד המע"ה ה' אורי כלומר
ידעתי נאמנה שאל' בלואי שאני רואה במושכלות
ובשאלות הסורה אינו שלי כ"ה ה' הוא המאיר בלואי
בנוצר באורך נראה אור וישעי כלומר זה עיקר
ישעיה ממי אירא ודאי וכן סכוונה ה' ממוז חיי בהיות
עיקר מקור חיי לראות באמצעות הימים התגלות הו"ה
ב"ה שנהגלה באמצעות המשך הזמניים ממי. לפחד ודאי
פי האיש הסמיס אשר דרכו בקך אינו מרגיש מעצמו

מוצתר הגשג בבית ה' מוצתר העולם כל ימי חיו
רוח' למוצתר הזמן יום שבו כלולים כללות הימים של
דעת חז"ל שנתעוררו ע"פ ימים יוצרו ולו אחד בהם
מוצתר על יום שבת שהוא מרכז ז' ימי השבוע או יום
כפור מרכז כללות השנה המוצתר לטליחה וכפרס וזאת
כל ימי חיי ומגמתי לחבר ולייחד ג' בחי' עש"ן המוצתר
שבתם בהתאספס יחד נעשה בחי' יסוד הכללי מרום
הזמנות עד מדריגה ההסחורה ולזה נמר אומר לחזות
בנועם ה' שאזכה לראות נועם עליון הנשפע על הוי"ה
ב"ה מעולם הצינה ולבקר בהיכלו וכפירש"י ברוח
קדשו שאתראה משם בכל בוקר וצוקר והכוונה הרי
אתראה בשכינה בכל בוקר כשהקב"ה רוצה לבקר
לאחרים לחדש עולמו וזאת ומצב חס ים לדיק יסוד
עולם לגרום התחדשות העולם בשבילו ובאמצעות כשרון
פעולותיו שאני אחיה הנורם כל זאת ולזה יחדר ולפת
האיש ויעחק הלב ממקומו חס ככה נאמר בכל יום
ויום החיוב מוטל להתבונן בפנימיות מהשבתו חס
ראוי לחדש עולמו בשביל כשרון מעשיו פשיטא עשה
בראש השנה שאל חזר בודאי למציאות הראשון איך
לא יחדר לבו בקרבו להיות בכלל נשמות הנדיקים
לברוא בשבילו את העולם מחדש :

שמע ה' קולי אקרא וחנני וענני. יוצן ע"ד שבארתי
מה שאנו אומרים המלך יעננו ביום קראנו
לכאורה חמיה מה זה דייקא להיות העניה ביום
הקריאה מה איכפת בהיות העניה ביום מחר ולפעמים
עיקר השאלה וחחי' לענותו בעת הנורך ויש מחר
שהוא לאחר זמן בעת הנורך ולא באותו היום שעומד
בהפלתו אמנם דבר גדול מרומו בכלל מה יאמר ומה
ידבר האדם בהתחננו ועומד בתפלה ולכן נקרא תפלה
לשון התחברות שיכול לחבר ולדבק פנימיות מהשבתו
אליו יחברך באמצעות אחריות וירופי חיבות שמוציא
בתפלה וחס שגורם תפלתו בפיו ומזיא דיבור לפני
אלהים בשלימות ובאחדות ראוי לקרואה בשם תפלה
בשמה כן פירושה לשון התחברות ודביקות וכיון
שזכה האדם לתפלה כזו אין לך עניה גדולה מזה כי
כלום חסר מבית המלך אמנם עיקר מגמתו לזכות
ליכנס בחצר המלך פנימה וגמאל עניה כזה לריך
דייקא ביום הקריאה כשעומד בתפלה יעננו הקב"ה
להיות תפלתו כאגן וזה שאנו שואלין מאתו יתברך
המלך יעננו ביום קראנו דייקא כמבואר ובאשר יענה
לקרות סדר תפלתו כראוי ממילא יעשה בקשמו ג"כ
באזה יום מיוחד. ומעשה האיר עיניך דברי נעים
זמירות שמע ה' קולי אקרא כלומר עיקר הקריאה
שאני שואל בתפלה כל עממי ומגמתי על בחינת התפלה
בעממה לשמוע קולי בעת התפלה להיות פנימיות
מהשבתו דבוקה והבוקה בך ולרכי יבואו לבסוף ממילא
ולזה נמר אומר וחנני וענני זאת תעשה ממילא אמנם
לא לזה עיקר מגמתי והתאמתי כנזכר לך אמר לבי
בקשו פני את פניך ה' אבקש ופירש"י בשבילך בשליחותך
אומר לבי בקשו כלכם ישראל את פני ואני צומע לו את
פניך הוי"ה אבקש ובאשר איחא לך אמר לבי בניך
אומר לבי לבני עלמא בקשו פני מאן אינון אנפי מלכא
אינון זמניא ומציא דדברי קודש צריכי' לימוד להבין
ולתפלה איך הזמנים והמועדים המה אנפי מלכא
והנרשם ע"ד דאיהא בהפרים ובר סיני עש"ן כלו
וביארנו מה שנעשה במעמד הר סיני בנתינת תורתנו
הקדושה כל עממה וכללותה שלשה בחינות "עולם" "שנס"

נפש

לסיוט האדם חתם הזמן ורצוי מעממים שיש בעולם
ששלים עליו לכן אין עבודתו בשלימות כיון שעיקר
להבנתו ויראתו חולה בדבר בקבלת אדם ובכל דבר
בתלה אהבה וסיראף לאפוקי אם עובד הקב"ה בין
במיצו ובין בעקו להיות שפוף ית' עיקרם ושרשם דכל
עלמין וליס אתר פני פניה ולזה נתמלא בושם וכלימה
ואינו מרגיש מלורך עצמו כלום כאלו עומד חמיד לפני
המלך ובכל מציאות ולבו ומתשבתו שם למדך המלך
עבודתו עומדה לו לעד ולעולמי עולמים כיון שאינו
תלוי בדבר בקבלת אדם והשלים נמול. וכנזכר לנו
ס"ה יראת ה' פהורה עומדת לעד כלומר חס
היראה הוא פהורה וזכה מפני שם הוי"ה כ"ה עיקרם
ושרשם דכל עלמין והוא פרום ביראה בלי שום התלבשות
בדבר וסבה בעולם יראה כזו עומדת לעד ואינה בתלה
עולמית ולזה נמר אומר שבתו בבית ה' כל ימי חיי
ואין עבודתי נפסקה עולמית :

אן יאמר אחי שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתו
בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולבקר
בהיכלו ופירש"י שאתראה שם בכל בוקר ובוקר בכל
רמז דוד בתפלתו להיות הוא מוצתר הגשג לדיק יסוד
עולם וע"י יבקר הקב"ה לאחרים ויחדש בכל יום
סמיד מעשה בראשית כי הנה אנו אומרים בכל יום
המחדש בציצו מעשה בראשית והנה ראשית הצריאה
כשעלה ברגליו הפשוט לברוא העולם ישראל עלו
במחשבתו להבראות בשבילם את העולם וכאשר חכמי
הגידו במי נתלך הקב"ה בצריאת העולם בנשמות
הנדיקים שלשה התענוג והשעשועים שיקבל ממעשיהם
המובנים זהו העלמות מ"נ לצריאה ראשונה וככה מובן
הענין מראשית הצריאה עד סוף כל הדורות בכל
בוקר ובוקר כשרוצה לחדש עולמו לזכור ומצב חס ים
לדיק יסוד עולם לברוא בשבילו את העולם מחדש ולא
כל מי שרוצה ליפול את השם יבא ויטול לקנות לעצמו
שם לדיק יסוד עולם כ"ה מי שזוכה לחבר ג' בחי'
עש"ן שולם שנה נפש המוטל על זי"ע לחקן ג' בחינות
אלו להעלותם לשורשם ואחיה מוצא בא"ה כחיב ואברהם
זקן בא בימים כלומר שחיקן בחי' שנה והעלה
התחלקות הימים למקום אחדותם ובישי אבי דוד כחיב
וישי זקן בא בנשים מורה היותו מוצתר בחי' הנפש
ושאשר נתעוררו חז"ל מלמד שיצא באוכלוסא. וזה
באוכלוסא ודרש באוכלוסא חני אין אוכלוסא פחות
מששים רבוא והוא היה חכם הכולל שכלל חתם הרחבת
דעתו כללות הדעת של ששים רבוא נפשות לקרנם אל
עבודת הצורה ב"ה וזהו שדרשו שיצא באוכלוסא כל'
יאל מנחינתו לנכות מהשבתו לבחי' דעות האוכלוסא
לכלול אותם חתם דעתו להעלות חלקי צרופיהם
להכורה ב"ה וזכה לא אפשר רק למוצתר הנפש ואז
כחו יפה לנאת ולבא באוכלוסא להעלות צרופים
למעלה לשלול זולתו חופלתו מעט ודרש באוכלוסא
כלומר דרש את הצורה ב"ה באמצעות חלקי דעות
ששים רבוא נפשות ישראל לזה יפה כח הבן מכה האב
דוד בן ישי ביקש כזאת מהצורה ב"ה שהוא יהיה לדיק
יסוד עולם בדורו ומוצתר הגשג בע"י יחדש הקב"ה
בכל יום חמיד מעשה בראשית ופתח דברו יאיר אחת
שאלתי מאת ה' כנזכר לעיל ובא לפרש שיחתו שבתו
בבית ה' מורה לחקן יסוד במקום מוצתר שבתו
עולם היות נקודת ליון שממנה הושפע עולם ומוצתר
הנפש מרומו בעצמותו וזהו שבתו דייקא להיות

נחם והנה באמצעות ג' בחי' חל עלה ברצונו הקדוש להרבות התפלות לאלוהו על כללות הנבראים והיות כללות הנפש הוא אדכ"ר וכן עלה ברצונו השפוט לגלות אלהותו באמצעות קומת אדכ"ר וזיון שחמא חממטק קומתו ומתילא לא הים כלי מוכן ומוכשר שחמאל על ידו התפלות אלהות מחדש עליון היותו על הכסף בשלימות כאשר עלה ברצונו ונתגלגל באצבעו ונאסף ציחק ונתלבן ביעקב והן המה בהנה לבם והזדככות כלי גוסס הרכיבו אלהותו בשולמותו וכאשר חכמים הגידו האבות הן הן המרכבה לבונה ה"ל אצבעו אצבעו גלה ופרסם מדות החדש שולם ועיון בח"ל שצארו דברי הכהיר חמרה מדת החסד לסי הקביה עד שלא בא אצבעו הים עומד על משמרה להחמסד עם בלי עולם ועכשיו עומד הוא על משמרה שגאמר עקב אשר שמע אברהם בקולי וישמור את משמרתו ע"ש יחזק אצבעו הראה גבורותיו יתנבך שיש דין ויש דיין יעקב אצבעו בחיר האבות עבד את הבורא ב"ה עם שני בהיות ה"ל הכלולים במדמו מדת החסד-הנה דאיתא בזוהר דבי' גוונים להחמסר וממנו נולדו י"ב שבטים ולאחר עדה יעקב חסיפה של יעקב. ומרמז בכהוב

בל הנפש הבאה ליעקב כלומר כללות החלקות נפשות בני ישראל הבאה מאז ועד אז לעמיד כלם המה בחינת יעקב שלם קומה שלימה והיוו בהיות מסיבים לכה בדרכי אבות הראשונים לעבוד עבודה בוראם עם בחינת האבות כשרון מדותיהם שגילו ופירסמו בעולם וקראים עדת יעקב כסיה של יעקב אצבעו וכלל לא מה וע"ד שצארו למעלה מחמסר ז"ל יעקב אצבעו לא מה ולמדו מחקרא שכתוב וזרעך מארץ שבים מה זרעו בחיים אף הוא בחיים כלומר בשמקשרים א"ע בקשר חמין וחזק לחי החיים אזי אף הוא בחיים ע"ש שהאריט בענין כלל הדברים אלו בני ישראל בלגו איש א' נחמ' בחי' נפש תגלה בחי' עש"נ בהיות דרכו יש באמצעותו ההגלות אלהותו כאשר פלה בקדמותו רצונו לגלות ע"י קומת אדכ"ר הראשון ומוצאם הסנה כבר זכרתי נחלקו רבותיו ח"ל שבת פריז ששה ימי המעשה ור"ל י"כ יום מיוחד לסליחה והפירה ועלה בקדימת רצונו יחברך שיחלה התפלות אלהותו באמצעות חלקי הזמנים אשר נודע מיום הכיפא עד לעמיד לא היו עדיין שני ימים שוים בדומה א' ובכ' יום מיומים הוא מראה התלבנות אלהותו בחינתו שנות חג הפסח התגלות מדת החד בעולם חג שבועות התגלות הח"ה השנה התגלות מדות הגבורה ובדרך כלל התרבות אלהותו באמצעות המועדים מתע שיה להתרבות אלהותו על האבות שלשה בחינת ג"כ חג"ה בסדר המועדים והזמנים ובחי' המוכרת שבעולם נקדה חמשיה נקודה ליון שחמנה הושחת עולם ובית המקדש עם כללות הכלים שכל מורה לאוריה עליונים דומה לקומת האדם שהוא עולם קטן ותכונה איבריו מורים לאורות עליונים וכמו דאיתא בזוהר ציורא דעובדא דבראשית וציורא דחמסר וציורא דאדם חד ציורא ושלם אלה עש"נ הכל נשמה על הר סיני בקבלת התורה נחמסר ג"כ שלשה ח"ל כי האורה רועם אלהות והעולם רועם התורה והאדם כלל אימנה ביה וחלה הורה האדם עוד תמחו בו לחק ולחבר שלם אלה ע"י למוד אורכו להחמקק חמיד לרבות התגלות אלהותו יש' באמצעות

אור החכמה

11234567 ת"ת

עש"ן וכזכר לעיל ע"ה מי האיש החפץ חיים אור ימים לראות טוב כלומר מי הוא האיש הנדר החפץ חיים רומז הכתוב באלכע איש הירל הסס תמחו לראות טוב הגנוז ולפון בהתלבנות הימים והמועדים עש"ה וירל ה' את האור כי טוב ונחמסר ז"ל כי טוב לגנוז והיכן גנא במלור התורה והאורה מאירס אור בהירה בהתלבנות הזמנים ומראשית השנה עד אחרית השנה יש ההגלות לאלוהו האור הגנוז באמצעות המועדים אשר דיבר משה שכן המה התגלות מדותיו יחברך הנקראים אנפי מלכא דבהון אחזי מלכא והוא ציורא וציורא הוא כדאיתא בזוהר כי בודאי מנד ענמחו לית מחסבה חסיסה כלל מגודל ההירות והמדות המה אנפי מלכא דבהון אחזי לחסיסה רעיונות בני אדם וזה הכוונה לך חמר לבי בשבילך ושליוסוף אומר לבי בקשו כלכם ישראל את פני ולא נודע מאי הוא פנימו המאירים ודרש בזוהר חילין זמניא וזמניא וכמבאר החנים והזמנים המה אנפי מלכא דבהון אחזי מלכא לבי עלמא לחוספו ולקרותו בשם ואמר דוד המלך ע"ה את פניך ה' אבקש את לרבות אור המאיר בגוונים בזה אי שומע לו את פניך הבהירים אבקש לראות טוב המחלה באמצעות הזמנים וחנים וכבר ביארחי ע"ה שובר מזה לא ידע דבר רע כי כללות המנה יש מהן שחמין גורם אורם כמו מנה סוכה ולולב אינו נוהג כ"ל בחג הסוכות ואכילה מנה חמג הפסח וכדומה שאר המנות החולים בזמנים אכן מי שהוא לדיק וחמים במעשיו ונפשו שוקק להשיג ההגלות אלהותו ועובד הגנוז ולפון בהמשך הזמנים אזי פרס עם בואם מחמקק ומחמסר למחר את בואם מאי תבוא המנה ליד ואקיימנה ואיש כזה נקרא שומר מנה מלשון ואציו שמר את הדבר כלומר יושב ומלמא מאי יבוא הזמן של המנה הרואה לראות טוב הצפון וגנוז לו כאמור וזהו אר פניך המה בחי' המועדים והזמנים שנקרא אנפי מלכא אבקש אפילו קודם עם בואם למחר ולחזות את פניך הגנוז בהם ובהם ביקש הקב"ה מאתו בני ישראל ור"ל יראו פני ריקס ירנה לא יראה התגלות אלהותו המלובש בגדר הזמנים לא יראה ריקס כ"ל אנהנו בני ישראל יחמסרו ויחלבו לעבודנו יחברך עם כל פרסי העמים ורגלים לערך בחינתם והנה בשאר המועדים שייך שפיר לומר ככה שחמסר וישחוקק האדם למחר כה בואה בחשק ובפניות האהבה ויראה פני אלהים המאירס מהסד אל בפסח מדות התפלות בשבועות שנספז של אדם מחמסר להם מה שאין שייך לומר ככה להיות יושב ומלמא ליום הדין גבורה של יחזק והאדם מחמסר ומחמסר ממנו כי אדם אין לדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחמסר ואין ישחוקק למחר עם הדין וכממא חמסר חני ושלן נסקרין בסקירה אחת וכל בלי עולם עובדים לפניו כבני מרון ואין לך איש א' מישראל שלא יבא מורך בלבבו מיום הדין הגדול והמרה חמסר מי שחלק לו אלהים בצינים ויודע אין להפלות ולהגביה ח"ע למעלה מהחלקות הזמנים אינו מחמסר מאימת הדין והגבורה של יחזק ואדרבה ענה שחמסר למימות האשון נקודת ראשונה ואלו יחברך אינו שייך שום בחינת החלקות כ"ל אחרות א' אסד יסיד ומיוחד ומאידו את מחמסר חללו בביכול שני חמסרס לטעמים ססד ולטעמים גבורה לערך המקבלים התגלות אלהות

זכרונם שהחטא בעצמו נדמה להם כח' גבוה ומעלים על זכרונם עליון הכשמה בפי'ך אנפין יקום קדם מלכא ואינו זכר מגדל הכוונה הם עומד בפניהם ויבחר מזה מחיים כזה וכזה נקרא סגורה עליהם מחסור נפשו ורצונו בעבור בושת הישמה להיות להם רמת ראש לפני אביה שבשמים לזה משיב עיקר מגמתו בשאלת אריכות ימיהם או לכוונתו בספר החיים רק לחיי הכשמה אשר באמצעות אריכות הימים יתן לו לחקן במקום עליון ולראות טוב בגמ' ככה כנזכר אובד ימים לראות טוב לזה כוונת דוד המלך דרכי כהשוכה בזמן המשועד וימינו פשוטה לקבל שנים רמות בשלח לולא אוחיזה אלול וסובל שני פירושים דבר וספוט לשני כמות בג"ל המבואר בעניני השוכהם לנפשים הסמוכות הסושים השוכה מיראת השוכה נקוד על לולא ומעשה בצדק קבע כמו שאלה מידעים שיש שבר ללדיקים לשוכ"ז אלול אינה יודעים אם יש להם חלק פניהם כי עתים מעשה זמרי וסוללים שבר כפניהם ולכן האמונה רחוקה מהם לראות בסוב ה' בצדק החיים ולא ישיב המעשלים וההפך להם מזירוף לולא לזירוף אלול ימי רצון והאמונה מקוב לראות בסוב ה' כלומר להיות כל עליון ומגמהם בעשות השוכהם רק לראות בסוב ה' המחגלה באמצעות הימים והעיקר בצדק החיים מוסב הדבור לשכינה הנקרא ארץ החיים שלא יגיע בושת אנפין ממחמו וגשמתו הנאחז בה ודוק :

אנפין הם יודעי חרופה הו"ה בצור פי'ך יכלון ואיחא ברז"ל וכי אין אומות השולט יודעים להדיע וסא כמה קרנות יש להם וכו' אלול שכן מפרין לפניהם את בוראן בחרופה ועדיין לריבין את למודעי מכל סדר הקיפוחיתו לא בחרו לפניהם את בוראן אלול בחרופה ולא בחקיעה וסגרים ובהרשע דליחא בחיקויים יש חמש גוונים דבסוף נכרין חמש אור והגוונים הםה בחי' המדות דבסוף אהחיו מלכת במבואר לעיל מהות הסועדים אשר דבר לנו משם ונקראים אנפי מלכא וכאשר יתבאר לנו מאמרם ז"ל כיון שנצרך אדם לגריות פניו משוכה ככרום שיש לו הרבה גוונים ומוסב על אדם עליון הושב על כסא רחמים ונצרך לגריות להשעוררות הסחחונים וכמו שנתעורר למסע ככה משוררים לאשלה ולהיות שאין דעתם דומה זה לזה ומה שצריך זה לא צריך חברו יש שרצונו להמשיך עליו חסד אל ויש מדות רחמנות וכדומה מהתהלכות המדות וככה ממרום שבתו השנים אל כל יושבי הארץ וזה הכוונה שפניו ית' מתחם לכרום שיש בו הרבה גוונים לערך קבלת הסחחונים והשעוררת הגוונים שמהרשם אליו ושא עיניך וראשם שסדרו לנו בחסלה לשאל לפניו :

ורין בלבונו בינה להבין וכו' ללמוד וללמד לשמור ולעשות והכוונה כי הנה רוב המלות המה חוליס בזמן כגון מלות מלה איש יסל לקיים רק אחת בשנה בחג הפסח מלות סוכה בעתה ובזמנה וכדומה שארית המלות לא כן תורתנו הקדושה היא למעלה מסדר הזמנים ואין הזמן גורם אותה ואדרבה פרטי הזמנים נמשכים ממנה ולכן אמרו אין מוקדם ומאוחר בתורה כי דבר שאינו מושג את הזמן והוא למעלה מהזמן אין שייך לומר ג' ימים ואיחור ולפעמים לומר האדם מעיין מלות שופר או מעיין מלות סוכה וכו' על אותה הסהנה של רמזי שופר או סוכה וסודות אשר במקומם ומבין

אלהם באמצעות החלבוות המדות ככה נקרא בלחם שחמתי וסולאיו הקדושים ואם האדם מגיע אל"ע עם רמ"ה אצוריו וספ"ה גידיו למעלה לאור החמיר בבחי' הפנים שם אין דין כי הדין נמחק בשורשו כאשר ית' חיים לקמן ולזה השליך פיתחו לפני הקב"ה אל הספר פי'ך ממני כלומר כיון שעיקר רצוני להשיג אור המאיר באמצעות הגוונים שכן המה צחינות הסופדים וסחחונים כמבואר וגם לא בלול חסן ה' כ"ל ושאר האדם שקוע עם ראשו ורצונו תחת הגוונים היינו מהתהלכות העתים וסגופים אזי מסיירא מלימת הבבורה ולזה ביקש אל הספר פי'ך ממני בל' להקץ אור החמיר בגוונים את זה אל הספר ממני והפעולה שאוכל להשאקוק ולמחר את בולו של יום הדין ר"ס כנזכר . לולא האמונה לראות בסוב ה' בצדק החיים אוחיות לולא למפרע אלול ויוצן פ"ד מדרש חז"ל נקוד על אוחיות לולא שקד אמר דוד יודע אני שאם מן שבר טוב ללדיקים לעה"כ אלול איני יודע אם יש לי חלק עמם אם לא והכוונה דוד המע"ה הורה דרכי החשוכה לבאי עולם בהגיע ימי אלול הציילו בהשעורר להם בקרבם אל החורש והשוכה אינו רם מרעיה בישא ומסייראם מקול השופר ההולך וחזק ואפשר נפשות במשמע כנזכר לעיל במשל הנושא שהעמידו לשמור העיר והשוכה כזה אינו השוכה שלימה להיות כל עמם חיים שאלו מחמו ית' אמנם אם אינם מגדל האיש החסן הייב לראות טוב בגוון באמצעות החלבוות הימים והמועדים אם כן למה לו חיים כי אין זה נקרא חיים אלול מות כי ברשעים צחינה נקראים ממים ועיקר בקשת החיים לחיים הגלחיים להחיות נשמתו בשולט הכשמה ששם מקור החיים ואינו יכול להשיג את זהה כ"ל בשולט הזה המלכות בגוף עכור וע"ד מאמרם ז"ל יפה שעה אחת בשוכה ומע"ט בשוכ"ז מכל חיי עולם הבא והכוונה שעיקר מגמתו בשוכה הדממה שלא האכל נשמתו מנהמה דכסופא בעולם המנוחה אשר זה עיקר בואה בעולם הזה ונצרך לנו כמה פעמים בפרשיות הקודמת וזהו יפה שעה אחת בשוכה בשוכ"ז אפי' שעה אחת אמנם בהנאי שאל יעשה השוכה מיראת העונות אין זה יראת אלהים בשלימותו שעיקר יראת הסבורה נק' בושת כנזכר לעיל אל היראי כי לא חבושי ובפרט במעלה על זכרונם בושת נשמתו בבואה למקום מנוחה ולא יסיה לה קורח רוח ליהנות מזיו השכינה בזרוע ידה וכאשר הלהם סמקום קדושה באשח אנפין וסין לה שאלה והמא דכסופא כן באה בבושת אנפין ואין לה כמה להשפירם הראוי להם לה מביח השליך והלואי שסא ביחפה כיחלפה בלא חסא שאין לך בושת וכלימה גדולה מזה ואנה יולך חרפתו מה שגרם לגשמתו וזהו תכלית מגמת נפשו של אדם בשוכה להיות קורח רוח לגשמתו בשולט בשולט ומשים זכרונם כאלו עומד עם נשמתו בשולט העליון לזה רמזו בדברייהם להורות אימתי החשוכה שלימה וגלמנה מכל כלומר בעבור כללות חיי עוה"ב כמבואר בזה הפנין עתה בימי הרצון ימי אלול שימינו פשוטה לקבל שנים ונהלכות לשתי כהות בעשות בשוכהם יש האנשים החסאים בנפשותם והחטא בעצמו נקל בעיניו כ"ל ירא נפשו פן יכחזו אותו בשאר המהים לקחת נפשו לזה ירעים בקולו קול עוז כסבנו בספר החיים כנזכר וכה ב' עיקר עולם על

בחרוטה כחומר :

והכלל חלית הכונה עתה בראשית לך כל דבר
לפסוק א"ע מנשמות עו"ל כל מה דלפסוק
ולכרית בלתיים מחשבתו כאלו עומד למעלה
בעלמות עליונים שאין עם החלקות הזמנים וידע
נאמנה כל עוד שהוא מופשט יותר מהנשמות וא"ע
זכר מע"ל כלום ככה נזרח מן הדין ואיחא שופר
של ר"ה מזהו בשל חיל והכוונה כי בכל השנה כולה
רשאי אדם להתחין עם עבודתו והתעוררת לבו ממה
שלקח לעצמו איזה בחי' מהקרה לפניו ולפעמים מעורר
לבו בקרבן מדה האהבה ולפעמים מדה היראה וכדומה
לערך ההסתכלות ומה שזכרנו לפניו ככה מעורר
פנימיות לבו לעבודה הבורא לא כן עתה בראשית
לו סנאי להתחין על התעוררת חלקית רמזא דהתחלת
מאירה בחי' כי אם צריך לעמוד בפחד ומורא ולעבוד
ביראם מאימת היום בעצמו להיומן יום הדין גבורת
של יחזק ובאשר בארנו אשר חכמים הגידו איזה אומה
כאומה האלה בנוהג שבעולם אדם יודע שיש לו דין
לובש שמורים ומהעסק שמורים ומגדל זקנו אבל
ישראל אינו כן אלא לובשים לבנים ומגלהים זקנם
בר"ה והענין פלא וכי הותרה הרעועה לעבור בראשית
לאו דלא חקיפו ועיין בפ' ושאחנן ובאחרי ע"ד
ששמעתי בהמגיד זל"ה שיהיה אומר עד אשרהם לא
היה זקנה להיות מדנו של אברהם מדה החסד הכנוי
בשם אל ראשית החקונים מ"ג חקוני דיקנא עלאם
הידוע מספרים ולא היה אדם בעולם להפסד בהיראו
עד שגא אברהם והרגיל שמו בפי הבריות להפסד
יהצרך במדה החסד נחלה חסד וכנוי אל ראשית
חקוני דיקנא וזהו עד אשרהם לא היה זקנה וכלפי
דבריו האמרים יכול האדם לעורר א"ע ולהכניס
בלבו איזה בחי' מהי"ג החקונים של חקנה לעבוד
עמהם את הבורא ב"ה לערך מה שהשיג אס מדה אל
או רחום וחנון ואס נעדר ממנו לקחה איזה בחינה
מ"ג החקונים יושב ודומם בזה נאמר כל השנה שיש
לו סנאי להתחין לא כן עתה בראשית השנה אינו רשאי
להיך דומה לנפשו אפילו כמעט רגע כי רגע קטן מיום
השנה מחזיק בחוכה הרבה משנה הצאה ואס יאב
בראשית יתפשט הכאב לבחם ימים ושבעות הכלולים
בזאת הרגע והשעה פלא הראם שחפשו בפרטי
האיברים וגמאל ברגע קטנה מראש השנה שיושב
ודומם יאבד מוכה הרבה ולזה רמזו במאמרים
שמגלהים זקנם פלומר מגלהים ומשליכין מעל ענאם
לעורר לבם בקרבם באמצעות י"ג חקוני דיקנא ב"ה
עומדים במורא ופחד מאימת הדין בשם של הלז
שאנו אומרים היום הרח טולס רק בסוד אריון
וכללות העולמות עליונים והתחתונים הלוים בשמרה
אס לברוא או לאו וכל ענאם של העולמות כולה
בהתעוררות נשמות האדיקים ובהכנה לבם לבטח קומת
השכינה מחדש יותר משנה שעברה ולכן בכל המועדים
כתיב והקרבנך עולה ועתה בראשית השנה כתיב ועשיתם
עולה לרמז אל האומר עשיתם ציון השכינה להכניס
ולסעדה וכל ענאם עם ציונה כולה בבנין מלא קומת
האדם כפי מה שהוא איש ומתקן מדותיו ופרטי
איבריו ככה נבנה ומתקן איברי השכינה ולכן מוכיין
העולם בהניעם לחיבה מלך מגביהים קול עד שנשמע
למרום קולס מלך מורס סיוט שאנו מקבלים עלינו
המלוכה מחדש לעסוק בצנין המלוכה וזנה עולה
עמהם

ומצין לו את פורעם במקום אחדותם ומחלפם לבו
בקרבן מעולם הכרתו נפשו שוקקה מאד למחר עת
בואם בכדי לקיימם בזמניהם עם עשיותם כאשר הביין
עתה עוד רמזותם במקום עליון באורות הספירים
ונקרא שומר מזה שיושב וממתין בל המנה ולזה אנו
פואלין ופן בלבונו ציונה להבין ולהשכיל ללמוד וללמד
את שארית המנה במקומם ואז תועלתו גדולה
להיות חמיד מקשר עם פנימיות המהשבה לאור
בהירות התורה שהיא למעלה מהזמן לשמור ולעשות
מושב על עשיות המנה החולים בזמן שאי אפשר
לקיימם עתה עכ"ל אנו נהיה מהאומרים ומאפים מאי
יבואו הימים אשר יש לנו חפץ בהם וזהו לשמור
ולעשות משמרו לשון המנה לעשות בזמן הראוי ועוד
הועלת הגשבה בהיות שמקשר לאור בהירות התורה
ומשיג רמזי ראש השנה ושומר יושב ומאפה למחר ג"כ
ימים האדירים האלה מראש השנה הנם שגרה דין
וגבורה אינו רק למי שמשקע עם ראשו ורובו חסד
ההתלקות העתים והגוונים לא כן לאישים המשיכילים
הג"ל בהיותו מקשר עם ראשו ורובו עם כל הימים
באור התורה שהוא למעלה מהזמן הכל שיה לפניו
גאדרבה בזה כמו יפה להעלות ולהגביה אפי' דבר
הגרה דין וגבורה ולהמשיך בשורשו ושם אין דין כלל
וסימנא מילתא הוא שנתנו לנו הקדמונים לאכול בתהלת
הסעודה בראשית הפות מחוק בדבש ואומרים תחדש
עלינו שנה טובה ומתקנה ושאר הסימנים שנתנו חכמים
הכוונה בזה שיחדש לנו לב סוד להבין ולהשכיל בשנה
הבאה איך להתחיל כל הדינים בשרשם ואל יחשו
תמחיקת ענאם להתחיל להם כ"ל להקל צער וגלות
השכינה שאל יגיע לה איזה צער ח"ו וכזה נקרא
פגס טובה וזהו שאומרים תחדש עלינו דייקא מושב
על השכינה שהיה למעלה מראשינו שנה טובה ומתקנה
דהיינו שיוכלו להתחיל הדינים באורשם להקל הצער
המניע בסבחינו אל השכינה מעליה וכמו שאנו
אומרים ויקבלו כולם את עול מלכותך עליהם כלומר
עול המניע למלכות יקבלו זאת עליהם בתעניות
וסגופים וכדומה מחוספת עבודה לשים את רוחו
ונפשו עם למעלה מהזמן והכוונה בהיות שמפשט
א"ע מנשמות ואינו מסתכל על מקרי ופגעי הזמנים
להפריד א"ע מחמת זה מדביקתו ועבודתו יתברך וכל
הקורה אותו משוב עד רע ח"ו אינו עתה לבו ודעהו
על הגשמות כאשר נדמה לפניו כ"ל רואה מפס
התלבשות חלכות ואור המאיר בה' גוונים ומגדל יתברך
הכל אחדות אחד ודין נהפך לרחמים ובעשות כזה
נקרא שמעלה א"ע למעלה מהזמן שאינו מסתכל על
חלקי הזמנים ומקרייתם וזהו הכוונה אשרי העם
יודעי תרועה ה' כלומר שידעו ומבינים תרועה
מורה דין לשון תרועה בשבט ברגל ושם הוי"ה מורה
רחמים גמורים יודעים ומבינים שגם שניהם טובים
והמה אחדות גמור ולזה רמזו בדבריהם שהן מכירים
לפחות את צוראן בתרועה בעולם השגהם יודעים
שתרועה והוי"ה הכל אחד ומתקן הדין בשורשו וגמר
אומר באור פנין יהלון להורות באצבע מי ומי אשר
בה בהם לפחות אי צוראן בתרועה ולהפך הדין
לרחמים האנשים השלימים אשר באור פנין יהלון
עיקר הליכתם יומם ולינה באור המאיר לבחי' הפנים
בזכר חמש אור המאיר לה' גוונים שם עינה ולבם
כל וימים להם הכח והעז לפחות את צוראן

השפעה כי אם משפט וברכה הנשפט עליו מלמעלה:
מאימא עילאה ולא כרבות בני עמינו המתפארים
ומתחכמים לומר חכמתם עמדם להם להעשיר ולקבץ
היו רב חכמים כאלו לא נקראו בניו למקום כי אם
המשליך ח"ע פה כל רמ"ח איבריו ושם"ה גידיו
להליכות הגור כ"יטוק המוסל בחטלו מקושר ואינו יכול
לנענע יד ורגל עד שאמו מנחה לו ידו ורגלו וזה הנק'
בן למקום וזה יראת ה' מתפארת עמו לומר חיי במה
ברא אחינא לקמך וזה שרמוזו טיטק יונק משדי אמו
בחוסן המבורא חזי חשה יראת ה' מספרת פה בעלה
לומר חזי במה ברא אחינא לגנך וזהו חלית העלמות
מ"ל לברוא העולם מחדש כשאלו חלק ה' עמו גורמים
דיבורים לשכינה להספאר במעשיו וזהו שאמרו וכולם
בפקרים בהקירה אחת ולכאורה מה חידוש הוא שהקב"ה
סוקר כללות ישראל יחד אמנם דבר גדול רמזו
בדבריהם כי נודע השכינה נק' דמות דלת דמיונות
מתחזין בה והיינו כללות נשמות ישראל מקובלים בה
ובשהקב"ה מסתכל על קומת השכינה רואה דמות וגוון
של כל אחד ואחד מישראל לערך מעשיו שנחלפה בה
וע"ד דליהא בחיקויים עד הכי דנפקין מארי דקומ'
ומארי דידין ודרגלין ומארי דנואר כי כל ה' מישראל
יש לו אחיזה בקומתו וכאשר מתקנים בבחי' עלמם
איהם חזר נחקן דוגמתם למעלה כשקייים פחות תחת
נעשה בחי' יד בשכינה וכדומה רגל חתה רגל ואספאר
לרמוז בנשמו שקורא מארי דידין ומארי דרגלין מורה
היות האיברים מסורים בידם וברשותם לעשות עמדם
כרצונם לשלול זולתם המה עבדים לבחינת היצירה
והתחלוקת חושיהם ולכל מקום שהעין רואה לראות
וגרר אחריו מלא קומתו וכן הפזון לשמוע וכדומה
ובכחם לריך האדם להיות שר ושופט לשלוט על פרטי
איבריו לכלהי עשות דבר קטן וגדול כ"א מעשה המגע
נד הנאה לבורא ב"ה ואזי קרא שם אדון לעלמו לקרוא
מארי דידין ומארי דרגלין וכן נדר דוד המלך ע"ה
ונשבע לה' להיות מקושר עם פרטי רמ"ח איבריו רק
כאשר יצוה אמו אימא עילאה כמו שביארנו אם לא
סוימי ודומתה נשתי כגמול עלי אמו ואנו רואין בעוד
שהיטוק מוסל בחטלו אינו יכול לנענע שום חוטפת
יד ורגל עד שאמו מחירו מחיטלו ואם לאו מוסל
כגולם בלתי התפשטות איברים אפילו נענוע קלה ק'
אמר דוד המע"ה על בחינתו עזרו בחיים חיותו היה
רק כגמול עלי אמו לבחלי נענע שום חוטפת חזר עד
שיחזקו חללם בפנימיות מחשבתו אם יגיע מזה נד
הנאה לבורא עולם וככה ראוי ללוי ישראלני ללמוד
ממנו ללכת בדרכי יושר לעשות כמעשהו להדמות בנפשו
כעולל ויונק שאינו ברשותו כי אם ביד אמו ובזה נעשה
שר ושופט על כל רמ"ח איבריו ושם"ה גידיו לקשרם
ברצון הבורא ב"ה וגישה מרובה לשכינה כיון שחיקן
ח"ע חיקון למעלה גם כן בקומת השכינה וכלל זה
נקוט בידך אשר כללות חפליהו עולה למעלה דרך קומת
השכינה וכוונת דליהא ב"ה ותעל שועתם אל האלהים מן
העבודה היא השכינה דאחקריאת עבודה וכל א"ל
מישראל כפי מה שסוף אדם שלם במדותיו וקישוט
איבריו ככה נהרחה למעלה עשה בראש השנה באיזם
חזר שיש לו זה אחיזה ולזה רמזו רז"ל וכולן נסקרין
בסקירה אחת השכינה נק' אחת היא יונתה סמיה
ובשמשחל על קומ' אחת ממילא נסקרין ונתחזין בה
כללות נשמו' ישראל ורואה אם ראויים לברוא בשבילם אם
העולם

פמחם להתפאר במעשיהם המונים חזי במה ברא
אחינא לגבי אשר כי מעשיהם וכך קבלו עליהם
וראוי לברוא בשבילם את העולם מחדש וכאשר בראשית
היצירה נחפורו חז"ל בני נחמך הקב"ה בבריאת
עולמו בנשמות הנדיקים שפסם הענוג והשפשוטים
שיקבל מהנדיקים ועשה בראש השנה חוזר למציאות
הראשון טפה ומצט' לסוף עבודתיהם וכשרון פעולתם
שיטעלו ויעשו כל השנה אם יגיע לו יחברך הענוג
ושעשוע יברא ואם לאו למס לו לסרות ולחדש העולם
מחדש ולדיק חין ואיך לא יעשו כמעיל בשחם בני
ישראל לעשות דבריהם חולין ולא יאמינו כי ידברו
היום הרת עולם רק בסוד הסריון והקב"ה ובית דינו
יושבין על כסא דין ומסתכלין בנשמות של כל
מישראל מה מעשהו בבית ובחן ואם ראוי שיחדש
בשבילו העולם ואם יאמין כי ידבר כזה בודאי נקבלת
תמליות והכחצ אומר

כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב הכוונה היום
בר"ה חקיקה לישראל דלעילא כי המשפט לאלהים
הוא גם כן כאשר יתבאר אי"ה לקמן ומארי
היתה אפילו בכל יום ויום מימות השנה יחד
האיש וילשת באומרו המחדש בקובו בכל יום חמיד
מעשה בראשית וישיב אמרו אל לבו האמתי כי
לדבר אשר בכל יום מיומים י"ג כ"ח חידוש במעשה
בראשית וחזיון חמה מתקומה בכל צוקר להאיר על
הארץ ממילא יש ג"כ זאת הנחינה אסם קלח שחזור
לז למציאות הראשון כמו בר"ה וכוונתו אז כן עשה
כאשר בא להאיר על הארץ מתעין בנשמות הנדיקים
לעשות עבודתו בזה היום שיקבל הענוג ושעשוע
מבריאות היום והנאות חמה מתקומה ואם לאו יחזור
חזי העולם לתוה וכוה ושיניעו הדואות שלא כן דמו
ולא כהמשבותיו של הקב"ה מהשבותם ואס'י אומרים
המחדש בקובו בכל יום חמיד מעשה בראשית חין
שיהם ולבם אזה וזה לך האות רבים הם עמי הארץ
המתהללים ביום מחר ומיראים את זולתם לומר
בהגיע יום מחר מעשה כך וכך ומי ערב להנער
בהשחלו על מעשיו ומדותיו המנוונות שפעל ועשה
בזה יום אם ראוי לחדש בשבילו יום מחר ודילמא
יחזור הקב"ה לתוה וכוה לערך מעשיו המנוונות
וכאשר ענה בפיו המחדש בקובו בכל יום חמיד
מעשה בראשית ושחל לא יחדש עוד אמנם חין פיו
ולבו שוים והרגל לשונו נקט ולכן מורה לא יעלה על
ראשו וכמה הכוונה לא יכסה פניו לומר כדברים
האלה להתהלל ביום מחר וגם יש להמליץ בעדם
פידעו נחמנה לערך מעשיהם אינו ראוי לחדש בשבילו
מעשה בראשית כ"א מדרבו המצב להסיב לנבראיו
בין ראויים ובין אינם ראויים וזהו שאומרים המחדש
בקובו דייקה מעשה בראשית ולא מלך מעשים מוכים
שלו והנה ככה ראוי לויס ישראלני לערוך מחשבותיו
בכל יום מהשנה באומרו המחדש בקובו מעשה
בראשית ופשיטא וקל וחומר עשה בראש השנה שחזור
לגמרי למציאות הראשון לשלול מוראו ופחדו להתבונן
במעשה עלמו מה שצבר ולקבל על עלמו עול חלכות
ומים שלימה לבמהה ולהקנה כמו שאנו אומרים
מעשיהם איהם באמנשות מעשיו המונים עולה היא
למעלה להתפאר כך עשו לי בני ובזה מוכן תיגוק
זנק משדי אמו וזהו מספרת פה בעלה רמזו בדבריהם
אם הסמוכה שקוע בשנימיות שאין לו שום יניקה וקבלת

העולם מהדש או להחזיר את העולם לחסד וזכו ח"ו
וא"כ מה מלך ראוי שימכה מלך בושע ולימח בזה
אנשין יקום קדם מלכא עתה בר"ה לשלול ולהתקן
עבור לרכיבותיו הנשמיים לכיפיד עמו ולמלכות ספרו
באין מבין שמהשין דבוס דיוקנו ואמר פניו ישונה
מדמות דיוקנו אישים המשתלשלים המתפללים עבור נדך
גבוה וליה זוכרים ומרגישים מלך עולם כלום
תגדל המורא ופחד תדע יום כדן גדול שכל
העולמות תליים בשערה וממתינין לתפלתם של הסמוני'
לעורר רענו יסבך לבוראם מהדש ויזון שבעופהכזה
סורס ח"ע מהכלל לשלול אוכל לנפשו וכדומה מרגי
הנשמיים חשך מהור מואר עד לזון סלששים
המסתזין בקומה השכינה בריים חלירות וסולרו השך
ואסל ואך לא יעשה כהעני בשאו וחיל ורעדה יאחזו
ענה בר"ה כהמסתכלין בשכינה ישנה מרגימו
ואחזים נשמתו למעלה מדמות והוא נשמה ישראל
הקדושים ושהי רשע עוסק שחם לו לעלמו וגם מגיע
בשאו לשכינה מתחמו וזה חלמס ז"ל שור של ר"ה
מטמו בשל ליל שופר רומז להשובה מלשון שפרו
מששים והששובה ששז עתה בראש השנה חינו רשאי
להמחין על לקיחה בחיות מי"ג חיקוי דיקנא כחזר
מגלחין זקנס בראש השנה ועיקר הששובה עתה הוא
בשל ליל המורס דין גבורה של יחזק והמשרל בשם
זאת של הלז לזי בורה מהדין ומגביה ח"ע למעלה
מהמדות אל עולם הכינה הנקרא השובה עלאה וע"ד
דליחא בוזדר מאי נכסה ביומא דסיבאל מחכס
ואחאי מחכס בגין דכד עמי ראש השנה ייתי סמח"ל
למכסע דינא לבני קמי קב"ה וכו' יימח דייית סכדין
וכו' ייתי לשמש עמי חזיל למייתי סיבאל ויהי
מחלסא בלן אחר מחכסא חלל סליקא להבוא אחר
דלחמך בים במכוסס מתך אל מהקור לפייסל ליה על
בנהא וכו' הוא דלחמך קרא חקעו בחודש שופר בכס
ליום חנו וכו' פ"ם נשמע מהג"ל שסיבאל מחכס
וצורס מחמקמרג לעולם העליון אשר לשם אין מגיע
מצע נכרי כלל ככה ראוי לליס ישראל לברוח מאימח
כדין לעולם הכינה ששם למעלה מהזמן והדין נמס
בשורסו ולא יחנן כזאת כ"ל באינו מרגיש מעלמו כלום
כ"ל כל עלמו כהמחמו רק עבור לודך גטס וחיכון קומה
כשכינה שלל יגרוס לה ח"ו בושע להככסה מחממו
וכדברי הזכר סליקא להבוא אחר לפייסל ליה על
בנהא ויהי זאת נלחמך חלשים היראים והשלימים
סיראל חלשים נגד פניהם חמיד בכל יום כשחומרים
המהדש בבוזו מעשה בראשית החכומים במחשכס
לראות להוסיף בעלמס חוספת עבודה בכדי שעל ידם
יהי החדש שסס יגרמו רצונו יסבך להוית חמה
מחקומה ונפרס עתה בראש השנה מכינים ח"ע כהכנה
רבה לבמה קומס השכינה בכל ערעי עובדות בכדי
לגרוס רצון להבורא ב"ה לבריאות עולם וכאשר סיס
מלך ראשית הכריאה האבות עשו רצון יסבך כמו
שלאו אומרים בהפלה חומעדיס בגלל אבות שעשו
רצון כלומר האבות סס עשו להבורא ב"ה רצון לברוא
העולם בשבילם שיממח נמששים ונראס לרמו גס
כן נעשים זמירות ישראל רמו בזה רצדה ס' את יראוי
הכוונה מה שרונה הקב"ה לחדש בכל יום חמיד מעשה
בראשית את יראוי כלומר עס יראוי נעשה רצונו שסס
סגורמיס החשוררת רצונו וסרמו כמלה רצדה וסרריקון
ירש"י "וסקין" נורס "סלגנס" לאורות הג"ל במי

ובשביל מי רונה הקב"ה להסחין לורת סלגנס את יראוי
סס סגורמיס כ"ו וסס סגורמיס סלגנס סליקא
לאחר דלחמך בים במכוסס מתך אל מהקור לפייסל
ליה על בנהא סלין מהקסרג יכול לעלות אחרים ובין
כך נעסס בריאות העולם מהדש וסלסר לרמו כדמריס
סנחלקו במיאות חד אמר ברסן נברא העולם וס"ל
בסארי ולכאורס חמיס חך יחלקו במיאות וסל פי
דרימו יספרס שפיר כי סגס סחי עולם ססד
יבנס ומסריקון יבנה בסארי נבר"ל העולם וגס
ברסן נברא העולם ואוס חיו"ד על סס סמחכס
נלחמך כימי לחכמס עס"ס סכל כחכמס עשים בין למר
ססובר ברסן נברא העולם ובין למר ססובר כסארי
נברא העולם עיקר הכריאה סכל כחכמס עשים לזס
בא אוס חיו"ד סמורס לחכמס כחודע מלודך למעלה
לומיות בריס לאורות שאלו וסל דברי סליס חייס כמו
דליחא בספרים סעס לדבריס סכניסן סיס בסוד
סליס ובסארי בסוד סריון ולולא דבריס סלסר למר
שנס פניהם פריס סברסן נברא העולם יאמר בסארי
בא לאורות סס סגורס ככה לברוא עולם אז כבריאה
ראשונה ומלך עד סוף כל הדורות חוזר למיאות סרססון
ונעסס בריאה חדשה ולכאורס לערך מעשים חינו כרלי
לברוא בשבילנו את העולם וסכוכינו סרססוריס בלך
סמך לגרוס ולעסוס רצון להבורא ב"ה חמס כלסר ליחא
בזכר סכסריס סליקא לאחר דלחמך בים במכוסס מתך
אל מהקור לפייסל על בנהא ויהי סגורמס לחדש בריאה
העולם וס סגורמס דמלך ברתצרי ירה בלודך ב"ת
שד"י סככינס כימי בשם ב"ת כוזר ב"ת סיסס
לסברס חכינו עיין במקוס אחר ס"ר מסמעו לשון
ססכסלס לגבי חכמס הכימי בלות יו"ד דחינו דסליקא
לסר דלחמך במכוסס מתך רומז לחכמס וסס סין
מהקסרג יכול להעלות ויהי סגורמס בריאה העולם
וזכו בסארי נברא העולם כסלודך הוא ב"ת ס"ד
יו"ד יסל להיוס סנברא העולם וזכו יס לרמו כסיקוריס
בראשית בסארי נברא העולם חקר ס' למחי בראשית
ולכאורס חינו חזון וכלי דבריו נראס שפיר כי רז"ל
דרשו בראשית בשביל ישראל הנקראים ראשית ובשביל
סמורס סקרא ראשית ובשביל סיראל הנקרא ראשית
וכ"ל נלחמך כהיוס ישראל מכינים לואריס כעבודת
סלוריס ומסמידים גאורס ויראל ס' נגד פניהם חזי
יסנו בשם ישראל וכו' אז סלכות סרססוריס עסו
רצונו יסבך לברוא העולם בשבילם ובשביל חורסס
ויראלס סמשיכו סלופו של עולם וסרכינו סלכוס
כסעולמות ונברא העולם ונעסס נירוך בראשית כלומר
ססמשיכו סלופו של עולם לאחיות סמרי ונעסס בראשית
וכדריס רכוכינו ז"ל בשביל סמורס וסיראל וישראל סכל
אלו נקראים ראשית וכן עתה כהיוס ישראל סלסר
מעסס חכוכיסס בידיסס סיסס ססחדש כבריאה ג"כ
נלודך בראשית סלך סס סמרי סמנס סין ססנו יודס
סד סס וסלככוס ססמעו וסורס ועבודה ססוי בידיו
ויס לו להמקסרג כה לסלין ח"ו ועסס ססחדש
כבריאה רק כמס ססכריס סליקא לחכמס לפייסל על
בנהא בן כך נברא העולם מהדש כי לשם סין לו כה
לסמח"ל לעלות אחרים וזה סגורמס כדברי קודס
ססיקוריס בסארי נברא העולם כלומר בסארי דיקנא
בליודך כה סר יוד מזה נברא העולם ולא בליודך
בראשית כלסר מלך סחלה כבריאה וכדריס חז"ל
בשביל ישראל ובשביל סמורס וסיראל סגורמס כמלך
בראשית

אמרך אפילו על שמו מקבל מעשיות אחריות
גבוה וגדולה מהם כלל בדברים האם שואל ית' למעלה
מאחריות הפורה אמנם מגדול רחמיהו וחבריו
העושים על עם קרובו ישראל הוא בדרך שאלם
בהם כדי שבהמשכות יתפסו בהירותו ולקרותו
בשמות עלי אדמה והוא מקבל מעונג ושעשועים בזה :
ודגלה מלינו בזוהר שהחורה נקרא אפילו דקב"ט
ולבאורה יש להבין הלא כל החורה מבראשית
ועד לעיני כל ישראל חיים כי אם שלש וחמשים פרשיות
ואם חתבה אחת על היריעה יכול אפי' אדם סביטני
לפסוע בג' או בד' פסיעות ואף שיין לומר בהקב"ט
שהיריעה הזאת אפילו דקב"ט והלא כל העולמות
כאין גדו ואיזה בית אשר הבנה לו והוא מקום של
עולם ואין העולם מקומו אמנם שפיר נקרא החורה
אפילו דקב"ט כי נודע מחזות שאלו ישראל מחזותין
בחורה ועושים לרופים חדשים נעשו ונבראו שמים
חדשים וארץ חדשה וכל' דמוזו כזה כאשר הסמים
החדשים והארץ החדשה אשר אי עושה עומדים לפני
נאום ה' בן יעמוד זרעכם ושמלכם הנה משלון הכחוש
משמע שואל ית' עושה עוד עשה מדור לדור בכל
יום ויום שמים חדשים וארץ חדשה כחומר אשר אי
עושה עשה עומדים לפני כי באמת בן הוא אשר מכל
מלי דהכחוש שהחכם משיג בחורה לירוף חדש עולם
זה לירוף למעלה ונעשה שמים חדשים לפניו יסבך
ואתא בשפיר ייירם מכלן ואילך לא וחשוב מה שאין
הפס יכל לדבר ואזן לשמוע כי כל אדם לפי צדי
וזכות נשמתו עושה לירופים שונים בחורה ובראש
כמה ספרים נחוספים מדור לדור כי בכל דור עובדים
אורו ית' ע"ס צדי' עבדים מחדשת ולערך עבדותם
והקשרותם אל אחריות החורה ככה נאמר פירוש
שונים זמ"ו והן המה השמים חדשים וארץ החדשה
העושה אחת חמיד עד סוף כל הדורות ואם הן
וזכו סרמו צד' כי כאשר השמים החדשים והארץ
החדשה אשר אי עושה חמיד בכל עת וכל זמן פ"י
לרופים של הצדיקים עומדים לפני חמיד ולס נמר
אומר בן יעמוד זרעכם ושמלכם כלומר זה הולם בזה
שמים וארץ החדשה חלום בזרעכם כל זמן שחופפים
זרע ישראל נחוספים ג"כ שמים חדשים כמבואר
ומעשה האיר עיניך להשכיל ולדעת אף שאחריות
הקדושה היא אפילו דקב"ט כי כמה לרופים שחמות
ורמזים נפולים וגנוזים בחוכה מראשי חיות וסודי
חיבות ואדם השלם בחיקון מחזיו ואילך צמוד
באמונה יכול לעשות לו רמו בחורה אפילו השלם לא
ד' חיות בפ"ט רואה בהם ענין חדש לפי שגדוליו
כי החורה מגילת מגילה נחמה ולכן האם שפרין מה
שלאינו ואחריו אינו מוגע ומדבר מסרמו שחידש
לעצמו רשאי לעשות לרופים לערך חבונתו וכלל
פירוש את לבו לשאש לבחתי נפוח מדרך סמך ולא
להגלה עצמו כלום ובאמת יש כמה בחיות שומע
בעבודה הנורא ב"ה יש דרך כבודם ופחוחם לכל דהיט
בעשות מעשה אחריות מדעו בו רבים וחכים מעשה
המלות אלו רק מלות אנשים מלומדים ואין זאת חכמים
העבודה והנה גם מה אל סתם ידך להחזיק במעשה
העבודה דרכי אחריות הראשונים וגם עוד זאת להחזיק
חוספות עבודה לרעה על מה אפי' לאפי' פלגם שפילס
לקמן את הנוגע לבחי' נשמתו וא"כ אינו דומה מעשה
עובדותיו של אדם לחזירו כיון שאינם דומים צבחו'
בראשית ותיקונום לתקנה במקום עליון וכלל שחידש
פועל

בראשית ונתן טעם למס כ' חסר אלק למסוי בראשית
כלומר שאין בהם בדורות הללו כח גדול בזה להמשיך
חלופו של עולם בהמשכות אורחם ויראם למסוי
בראשית כלומר להיות עיקר הברירה בשכיל ישראל
הנקראים ראשית וכנזכר לכן בחשתי נברא העולם
ובאמת אלו ואלו דברי אלהים חיים האומר צימן
נברא העולם והאומר בחשתי נברא העולם לא נחלקו
במציאות כ"א באיזה לירוף כנזכר ועוד יש לרמו בדברי
ספיקותיה הג' בראשית בחשתי נברא העולם חסר ה'
למסוי בראשית כי הכה דוד המע"ה אמר עיני חמיד
אל הוי"ה כי הא יוליא מרשח רגלי ויוכן ע"ד דלי' בהבא
דמשפטים מדרש משכיל לאיחן וביאר איח משכיל ואח
משכיל צורה סתומים דליתילדיו בהאי ירח איתנים
בינא להחא איח כבונא דלעילא כו' כדן ודאי
משכיל לדוד ומנו דירחא חורש שבט"פ אהון למפרע
ע"ד אקרי חש"י חש"י איח אכל בגין דליאו רזא
דשחא קרישא חתים ביה קב"ה אום דשמים י' במזנה
חתים ב' הרשע עד הני המזנה אסח דבורה ותחיס
ב' ו' היינו דכתיב והאר דבורה ובאחר דא חסיו
דשחא קרישא דלחתים ב' ע"ס. ונקדים מאמרם
ז"ל. אהו דרדקי האידא לבי מדרשא ואמרי מלי
דאפילו בימי יהושע בן נון לא אחמר כותיה מאי
אלף בית אל"ף בינה ורריך להבין מאי רמו דהרדקי
דבר גדול כזה שאפילו בימי יהושע בן נון לא אחמר
סותים ומה הידוע חדשו בי מדרשא באומרם אלק
בינה אמנם יש לפרש ע"ד דליתא בזוהר באוריתא
אסחכל קב"ה וברא עולמא וידוע שכללות החורה אינם
כ"א כ"כ אחריות הא"כ ובדרך כלל הכ"כ אחריות כל
עלמם נחשכים משני אחריות אלו יו"ד ו"ו נקודס
והמשכה כנודע משפטים ומשני אלה נעשה ליר
זחמותה ד"כ אחריות מגדול טובה שרפה להפיץ לנבראים
וזמנם א"ע כ"י בהאחריות ובאמנותם אט בני ישראל
יכולין לחופסו ולקרותו בשמות וסודי כחיים בלרופי
אחון הכה שואל ית' א"ס וא"ה והוא למעלה מכל
השמות וכד איח אסחלק מיניו אסחלקו כנפלא בלא
נשמתא כי הוא כמותן של ובינס ודעה לחבר לירופי
אחריות השמות והכחיים ומתא כל דחכמה המחבר
אח למעלה מן השמות עכ"ל הסלכשות בהם רק בדרך
שאלה ועל דרך שביארנו למעלה דברי הנביא האחריות
שאלוהי על בני ועל פועל ידי חזוי ע"ס כל עולם של
האחריות אינו בהם רק דרך שאלה והפעולה על בני
ועל פועל ידי חזוי ל' הסחכרות שחובלו לחבר אחי
ולחמשיך השגחתי על בני ועל פועל ידי בהמשכות
סאחריות קוראים אל ה' והוא יענם כי יש שמוס
שחוסתאליס ותם העלם ושם ססואר והכס הכס שאמו
קורין לשם הוי"ה ב"ה שם העלם הרע לומר שהוא
באמת עצמיותו כביכול רומה הכחוש אי"ה שחק לשלם
כלומר גם שם הוי"ה הנקרא שם העלם אינו רק שם
לעולם שהעולם יכלו לקרא אורו ית' בשמו להמשיך
השגחתי עליהם ובאמת עצמותו ית' למעלה מכל
השמות וכל' רומה כי הגדלה על כל במך אמרך
והכוונה כי נודע מספרי הקבלה מעשיות שיש שמוס
שיוכלון לעשות ולפעול עמהם פעולות גדולות והשגחות
לא יאמר האדם שזה הכחה הנמר ואינו יכול להיות
שנו כי צד' אמירתו ית' למעלה מלרופי שמוס
אלו כי הוא כמותן כח וסכל לחברס ולעשות מהאחריות
לרופים ומחילא יש ברצונו לבטלם ולעשות כהפלו
כאשר גזרה הכחמו וזהו סרמו כי בגדלת על כל שחק

קשה כחזק כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד והוא
 כזה טעם הענין כשרוצה לגלות מחשבתו באמצעות
 אותיות הדבור לא כן אם רוצה לגלות מחשבתו ע"י
 איזה רמז נמצא חין כאלן סוד חומס המהפך כ"ל
 סדר הצדק של אותיות המהפכה ומעשה תהיה כשרא
 לגלות לזולתם על הכלי שהיה של תרומה בראש
 אותיות תרומה שכותב על הכלי בסדר החלה הוא ה'
 ואח"כ אות ר' וכדומה וזה שכינונו במאמרם בראשונה
 היו כותבין ה' והיה אות ראשונה מאותיות תרומה בכלי
 תחת תרומה כלומר תחת צירוף תרומה שנתחבר
 והוא ה' מקבל בתוכו הארץ של אותיות של מעלה
 סימנו מקובץ בכה ג"כ הארץ אותיות רומ"ם שכללות
 מקבלים הארץ מאות ה' ראשונה ויכולן לדעת מאות
 ה' כללות הצירוף של התיבה הראשית לכאן בשלימות
 וכן הענין ה' מעשר ג"כ ע"ד האמור להיות שכלות
 ה' מקובץ בכה הארץ כללות האותיות מעשר מאותיות
 המהפכה ומחשבת הארץ לשארית האותיות כמדובר
 ומעשה השכל לדעת מדרך השכל כללות האותיות
 מכל המורה מקובצים ב' ראשונה של פתיחת המורה
 כן אותיות של שיר השירים או של דברי הימים כולם
 כלולים ומקובצים בכה אות ראשונה כי מחלה היו
 כללות אותיות תורניות הקדושה בסוד הסכמה מחשבה
 עלינו ולרוב בהירות ודקות החכמה למאס הקב"ה
 אותיות של חכמה עלינו באותיות בתי' הדיבור עש"ה
 פיה פתח"ה בחכמה וחורח חסד על לשונה פיין ביאור
 פסוק זה בדרוש שנופות והצריך הקב"ה להלביש
 אותיות החכמה בעשרה אלפ"י ביה"ח פתח"ה כולם
 לבתי' הדבור בכדי שבהמשכות נאמרים אלו יכול
 רעיון לבח בנ"ל להשיג אלם קלח בהירות החכמה
 נמצא לפי הנ"ל אות ראשונה של אותיות בתי' הדבור
 מהמורה הקדושה כלולים ומקובצים בתוכה הארץ של
 אותיות המהפכה מחכמה עלאה במאמר עשרה
 מדריגות וגם מקובצים בתוכה כללות הענינו שיקבל
 הקב"ה אח"כ כשיגלה אותיות מהמהפכה אל הדבור
 ומעשה חסיד פיניך לדעת ולהשיג גדלות אות ב' אשר
 פתח דברי' יאיר בלות ב' מבראשית וכן שלמה המלך
 כשרצה לגלות חכמה הבורא ב"ה ע"י צופי אותיות
 ותיבות של שיר השירים ממילא כל אלו האותיות של
 שיר השירים היו בכה בסוד מהפכה וכשרצה להוציא
 מהפכתו מכה לפועל אל בתי' הדבור הוכרח לנמסר
 ולהלביש אותיות מהפכתו בלות ראשונה של אותיות
 הדבור מספר ע"ה ולכן נ"ל דשיר השירים רבנ"ל
 לאחזקה על כל הס' וכן א' דדברי הימים רבנ"ל
 והבין הענין ועתה נחזור לענין דליחא בזהר שכל
 האותיות למפרע לפני הקב"ה ורצו למלך לילך בראש
 וחלה בא אות ה' ואחר כך אות ע' וכו' לא פתח
 את המורה בכה כמדובר בזהר טעמים של הדברים
 וכשנבא אות ב' ראש דברו יאיר תיבת בראשית
 וכללות הנבראים מדומם נה"ם כולם נגדו עש אותיות
 המורה כמדע שהעולם הוא רשם המורה והמורה
 רשימת אלהות המגלה החפשות אלהותו באמצעות
 שבעת עמודים שבתורה המורים על ז"ה וכבר זכרנו
 מה שאמר תורה מחכמה נפקית הכונה שם בסוד
 החכמה לית מהפכה חפיה ביה כלל ולכן נפקית מסוד
 החכמה ששם אותיות מהפכה ועל ידי נמסר אותיות
 אלו בהמשכות א"כ הנינה ובאמצעות שאר המדריגות
 יש קלח חפיה והשגה ויכול הפה לדבר ואין לשמוע
 בפירות

חוסר כל כל ארץ ישראל לעשות עובדות חדשים
 לעבד בתיבתו אל מה שנברא ולעבד הבורא והשגתו
 בתורה הגם שלא רצה ושמע עד הנה עובדות כאלו
 וזה נקרא שכל ולא דרך להיותה שאינו כבושה ודשו
 בה רבים. וזה נרמז בדבריהם שבי"ל וסר טובא
 שקיל כרעא ומנה כרעא הוא הדבר אשר דברתי מוסב
 על בתי' עובדותיו וצופיו שהוציא לעצמו ולא דשו בה
 עדיין רבים ואינם דרך כבושה לכל שכל הזה אשר
 פונה ולבו נוקט והאמונה רפוייה בידו אולי לא כיון
 האמת שקל כרעא ומנה כרעא נודע בתי' הכרעים
 המה נה"י הנקראים בזהר נאמרים לפעמים עקר
 כרעא היינו האמונה רפוייה בידו לדרך בזה השכל
 ונתן גרעון שמה לא כיון האמת ולפעמים מנה כרעא
 ל"ך בזה השכל שהוציא לעצמו ודמעה"ה בקש כחזה
 מהבורא ב"ה הדריכני בנתיב מנתיב כלומר אפילו
 במהרה בזה שאינה רק נתיב ולא דשו בה רבים ונמצא
 האמונה רפוייה עכ"ל העשה לפני את הנתיב כאלו היא
 דרך פתוחה וכבושה לכל שדשו בה רבים וזה הדריכני
 בנתיב מנתיב כלל הדברים זה חכמה עבודה אדם
 בעו"ל לבתי' יתן דומה לגשם ולעשות לו דרכים
 ותיבות ומתיבות במאור המורה אשר אור לו אור
 לנשמתו להאיר לו את הדרך אשר ישכון אור והנה
 פתח דברים של המורה יאיר בלות ב' מבראשית
 וליחא בזה"ל דבראשית רבנ"ל וכן ש' דשיר השירים
 ואת ה' דדברי הימים רבנ"ל לאחזקה על כל הספר
 ע"ה לענינו ועדיין אנו צריכים למודעי להבין את
 הענין למה פתיחת האותיות המהפכה גדולה
 ונקדים במאמרם אשר שנו במשנה בראשונה היו כותבין
 תי"ו תחת תרומה מ"ם מעשר וכו' והכוונה בסימנים
 אלו כי הנה כל פרטי הדיבורים שמוציא משפה ולחן
 המה החלה בסוד המהפכה וכמו שיש אהיות הדבור
 בכה יש אותיות המהפכה וממהפכה עד עתה בא דיבורו
 יש ה' מדריגות וכלל ה' מדריגות יש בתי' א"ף בית
 בע"ה כמדע שיש א"כ בחכמה וא"כ בבינה וכו' וא"כ
 החכמה הוא למעלה מא"כ הבינה בכחות ואיכות ד'
 מאות מדריגות ולכן אות אחרונה של א"כ החכמה
 צדום באחרונה מאותיות החכמה וקדם במעלה מאות
 ראשונה של א"כ הבינה הוא אות ה' ונמצא כשרצה
 לגלות א"ה עד שיבא לבתי' הדבור ממילא בזה כללות
 הארץ והענין א"כ המהפכה ומקובץ בלות ראשונה
 של א"כ הדבור להיות בתי' התגלות והתלבשות לא"כ
 המהפכה ואח"כ נחפשה הארץ זאת מאות ראשונה
 לשארית האותיות ומעשה השכל לדעת סוד שמות
 התגליתין מר"ה עשין צופי תיבות ומאין לנו כל זאת
 אמת להיות שמות ראשונה מן התיבה מקובצים בתוכה
 הארץ של כללות כל האותיות הבאים אחרים וזה
 בלתי במקום אחר צירוף אית"ן ותי"א צירוף אית"ן
 המה אותיות הדבור הנק' אית"ן כי בתי' הדבור הוא
 קשה כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד ואי אפשר
 להפך ואין אחר הדבור כלום לאפוקי עודו בסוד
 המהפכה פתח שהוציא הדבור יכול להפך מחשבתו
 ולעשות איזה צופים שירצה ואותיות המהפכה נקרא
 תי"א וכשרוצה לגלות מחשבתו לזולתו אזי מהפך
 הצדק חניא שבווד המהפכה בסוד הו"ה המהפך
 ונעשה מלך ה' צירוף אית"ן שבווד מחשבה
 אות א' ראשונה והוא ה' אחרונה וכשנחפך בסוד
 אות המהפך הוא אחרונה של אותיות המהפכה בא
 גרעון בלתיבת הדבור ולכן הצדק הוא אית"ן והוא

היו אחרונה נהסך למשרע חיו ראשונה וע"ד לקרי
 ששירי והנה נודע שבכ"ס האותיות למשרע מורס
 בחיטות דין בסוד אור חוזר מורה דין ואור ישר מורס
 רחמים לזה רומז הכנה חס"ר איכו כלו' כיון שגשג
 צדק למשרע מורה דין ואיכו חס"ר לכל בגין דליאו
 רזא דשמש קדישא החוס ביה קודשא בריך הוא לזא
 דשמים וסייעו לזא יו"ד הכל בגמרונה ולזא חיו"ד
 ממחיק הדין שבא להיות חס"ר בחזנה החוס ביה לזא
 ה' משם חיו"ה ב"ה הרש"ת עד חזי המזנה אחת
 דבורה וחמים ביה לזא ו' משם חיו"ה חיו"ה דכתיב
 וספ"ר דבורה נחל אלויות חיו"ה ברוך הוא ממחיקין
 הדין שג' אלויות חס"ר לבאי עולם עתה בראש
 השנה ששענה צריכה לכך להמחיק הדין מרש"ת
 היס"ר שכל לקסרג על הדבורה נזכר ולזא רמז
 דמחש"ה עיני חמיד אל חיו"ה לזא שם אין כי כח
 להמחיק הדין לבכתי ילכד ברש"ת היס"ר עתה
 במשרי ההחדשות צריאות העולם שחתי במחוני ועיני
 חמיד אל חיו"ה ב"ה הצא אלויות חיו"ה החחוס
 ברש"ת וזה שגמר לומר כי הוא יוצא מרש"ת רגלי
 לבכתי ילכד רגלי ברש"ת המקסרג עתה במשרי שבו
 נברא העולם. וע"פ הקדמה שכלענו לפיך תאיר עיניך
 להשכיל מחמר החקונים

בראשית בחשרי נברא העולם וכדברי הסנה
 דמשפטים וע"ד לקרי חשרי חשר איכו
 לכל בגין דליאו רזא דשמש קדישא חמים ביה קב"ס
 לזא דשמים וכו' כנזכר למנס להיות שכלו אלויות
 למשרע יס"ר ב"ה ומנו דירכה אורה שבע"פ ארון
 למשרע וע"ד לקרי חשרי נחל מוכר להיות הסתכל
 האורה ראש דברים יאיר בלזא ב' כחנזאר וס"ר
 קשה קופיות הדרכי מאי אל"ף ב"ה וכחנזר מאין
 נמשך לזא לזא אל"ף בעוה"ז וחירו אלף בינה כלומר
 כל ענינו של לזא אל"ף שאלו משמשי עתה אינו ללזא
 אלף בינה לכל אלף של החכמה עדיין לא נחגלה
 בעולם וזה אפשר לרמוז בדברי קודש החקונים
 חסר א' למאי ברשית כלומר להיות שכלרף חסר"י
 נברא העולם וממילא נעשה כחוסס המחסך לזא
 בראשונה ולזא א' בלחרונה שסתחיל החורס
 בברשית בלזא ב' וממילא חסר א' לחזי ברשית
 כלומר למאי ברשית פתיחה החורס ולפי חרנוס
 יונקן שחרנס ברשית בהוכחא יתפרש שפיר חסר
 א' למאי ברשית כלו' א' מברשית החורס חכמה
 חסר לכל א' של בינה אינו חסר ואחו עמו אינו משמשי
 עתה עד שימלא כל הארץ דעה את ה' אמן :

בתקניה ברשית שאלו מרוס עיניכם דא ק"ש ר"ת
 שח"ע ועוד כחב ברשית פתח ר"ת
 שאלו מרוס עיניכם וגו' ר"ת שחית מנחה ערבים
 מלח ללוחין הכוונה להורות נהן כלב כל חכם מהוה
 החשירות הסתלה איך להוציא דבור לפני אלהים
 וכדאי צוהר כל עלמא אזלין לבין כנסתא ולזא ידיע
 לאחערל מלה-כדקא יאזא וזחי יתן אל לבו נגשמו
 אל העבודה שכלב זו חשלה וילעק בקול גדול שמע אל
 שחר שמוס וכנויס שמוציא מפיו ולמה לא יתנוקן
 בפנימיות מחשבתו וכי מי הרשה לו להוציא עתק
 מפיו שמוס ולרופיס הקדושים העומדים ברומו כל
 עולט ולערך מעשיו אשר ידע כנפשו אינו ראוי לכל
 זלזול וזה הוכיח הנביא אל הכך שושר ופסוק בשופר
 ארס קולך כי הגה המבטל צריך לענין מחשבת
 הדבור

הסירות ודקא האורס כי פלגן מחשבתו קודש יכרת
 מלך פטולותיו ולזא מחשבתו עלינו הסגחתו עס צדק
 לזאיות ותיבות אל חורס הקדושה ומעשה אחר כל
 אגל לכאורה קשה לכנין כיון שסתחיל החורס יאיר
 בלזא ב' מאין לזא סגלות לזא בזה העולם כיון
 שאלו לזא סגלה לחפוס בסירות אלויות החכמה כ"ל
 פ"י כללום הסורס וכל ענינה פתח דבריה לזא ב'
 הלאה שזכו הרמז בדברי הדרכי מאי א' ב' עיקר
 הקושיא על לזא א' מאי מחמו ומאין נמשך לזא בזה
 העולם ולזא חרש ולמרו אלף בינה כלומר עיקר לזא
 א' שאלו משמשי עתה מרשית הדבריה עד לעמיד
 אינו רק אלף בינה מאל"ף ב"ה שכלה' עולם הבינה
 כי זה האלף ב' לידי הסגלות כלומר לכל בלזא
 אל"ף ב"ה החכמה עדיין לא כל לידי הסגלות בזה
 העולם כי לרוב בסירות החכמה לזא מחשבת חפיהס
 ביה כלל ואפי' מה שאלו משגיין לפעמים איזה בחינה
 חכמה הוא חכמה הכלולה ביו"ה כי בכל מדה מיו"ה
 כלולים ג"כ חס"ר וכלל החכמות יש לנו קנה חפיהס
 וסגלה פ"י רשס החורס למנס חכמה עללס לא בלזא
 עדיין לסגלות. וזה מוכן ס"ה ויאמר האדם לזא
 סעסע עס מעניו וכשר מבשרי לזא יקרא לזא
 וסגלה פ"י דליחא בכוונת ויעבור זל חיו"ה זו עס
 מעניו דז"ל ויקרא חיו"ה זו שששית עס ז"ל חיו"ה
 אחרת שכלרבע חקונים דדיקא דל"ל ויוכן עס
 סלמור כמו שאלויות החורס סוכררו לסתכלל
 ממדריגה למדריגה בכדי שיכול הסס לדבר ולזון לשמוע
 כנזכר שסתכלבו אלויות החכמה בלויות הבינה וכזה
 סתכלבו זכ"ו עד המדריגה הסתחונה כן עיני הסמות
 אי אפשר לחפוס ולסשוב מהס כ"ל בסתכלבו
 הפרופוס כנודע מהאר"י אלל"ה וזא ויאמר האדם
 לזא הסעס מוסב על אדם עליון היושב על הכסא
 דמזא כמרסא אדם עליו מלמעלס לזא הסעס מרס
 צריאות העולמות והסתכללות המדריגות והסתכלבו
 הסמות זכ"ו בחינות יהוד הים בכללים הבסירות
 והסכות כללי סתכלבו כ"ל עס מעניו הסמות
 הסמית וע"ד הנזכר חיו"ה זה עס מעניו דז"ל
 עגמיות גמור כללי סתכלבו המדריגות ולחרי הכסיה
 ונעשו ד"ו פרופוס וז"ל ומוקב וכולך העיני מלמעלה
 למסה זכר ומוקב נאמר לזא יקרא לזא כלומר
 דוגמס הסכינה מוקב דז"ל הנקד' לזא קומחך חס"ר
 בסתכללות המדריגות ונברא עולם הששית יקרא
 לבחי' מוקבא לזא דוגמס מוקבא עליונה הנקרא לזא
 וסחחון רומז לעליון כלל הדברים עתה בר"ה החוזר
 למציאות הראשון לברור העולם מחדש ולס אין חורס
 חוזר ח"ו לחורס וזכו וכאשר בלזא חכמים הנידו
 ברשית בשביל החורס שנקראת ראשית צאים ג"כ
 האלויות למשרע לפתוח כזה לזא החורס מחדש
 כמציאות הראשון ומעשה חזין מה דליחא בסנה בירת
 הלויתנים דחילידו כהאי ירה חיתנים מוסב לעבר
 וזהו ועמיד דחילידו חמיד כהאי ירה חיתנים כי
 לזא נהדס הדבריה ונחטורר בחינה מחדש וכזה
 הסנה ומנו דירכה חורס שבע"פ ארון למשרע ע"ד
 לקרי חשר"י ומוכן על דרך האזכר חית"ן חני"ל בסוד
 חותם המחסך ואינו דירכה חזרה שבעל פה ולא
 ברמז ולא כל לזא חרונה שבהשבה ונעשה ראשונה
 בלויות הסה ומלח"ן נהסך להניח למשרע וכזה
 סענין כהן מה עתה כמהשבה אל"ף ראשונה ולזא

קדושתו בחפלתו לכלי יגביה קולו יתח מהם שיש
התעוררות אלהים בעומק אלב וכמוצא לו פ"ס נתנה
עלי בקולה ע"כ שנאמר ע"כ כ"ל מרים קולו יתח
תפנימית מתעוררת מחושב מהבורא לזי העומות כמה
עריבים ובימים ולינס עורחים לפילא וכנרמו
בתיקוים והר יתח ויבש ודרש יתח בבית ראשון
ויבש בבית שני והכונה בית ראשון המס אסיות
סממנה אשר חוצה נברא לבמה ביה מהגל כדור
בסוד החכמה והמחשבה כמ"ס בחכמה יבנה בית
אש"י בהיותו עדיין בסוד החכמה גם שם יבנה הבונה
אח בית הללו לחפיקי אס אין לו בסוד החכמה א"כ
מס יאמר ומס ידבר אה"כ חס שרומי החקוים יתח
בבית ראשון רומי לה' ראשונה בחי' הכונה כשאין לו
שם התעוררת והתלבבות לדציקות אל מחילא יבש
בבית שני היינו ס' אחרונה בחי' סדור מוליד באותיות
יבשים בלא לתלותיה ארס עליונה ומאותה אין בידו
לעשות רוש למעלה אפילו ישמיע למרום קולו כי
אין זה דבור של אמת רק כשופק מקירות אלב
לערך פנימית המתעוררת סחוקת בקרבו מגדלות
סבורה ב"כ וסרמו א"כ מ"קיר ת"זעק ר"ס אמת
כלומר אלויות סיוגים מהפס נקרא בחי' אבנים
ופשהאבן יולא מקירות אלב חזעק מכלן נמסך שופק
לבו אל ס' והוא דבור של אמת לשלול המשמיע
למרום קולו ולבו כל עמו אז מוס שתיקומו מדבורו
והכל גדול שצריך להבסין ולהתבונן בדעתו כמו
שפס חושב מרומותו וגדלות אלהים ומרגיש בעצמו
אסנה ויראה מהבורא ב"כ כמ"ס לעומת מתעוררת
ממס שוס ירים קולו ונעקוה בספלה ובקל מלונס
מתעורר הסבורה ונעקך באמליותו חיות והארה
להאחיות סיוגים מפיו ונעקש דבור של אמת הנראה
לפיו יסבך לזס רמז הבניה אל חק שופר מדע
שופר מורס בחי' הכונה הוא התעוררה מל' שפרו
תעקשים כלומר התעוררה שפס שז אליו ית' בעומק
לכך אס וזס חכמים אל חק להוליד דבור לפי
אלהים וכמוהו הענין כשופר ארס קולך כלומר כמו
התעוררה שפס אורס בפנימיות מתעורר לשוז אליו
ית' בכל מחמזי כתך כמ"ס הרס קולך ולא יתח
מדי בכדי שלל תעקש דבור מולין ולזס גמר אומר
כשפר על בית ס' כלומר הספלה שחגיג ששופה
מדושו לכלי ירים קולו יתח מעומק מתעוררת לזי
אל יתח להוליד דיבור כהמון עם שמרבים דברים
במורס ותפלה וכמעט רגע נשכה מלוח לנס ואינס
זוכרים אפילו היבס א' מה שפסרו כי לא הליבו
מתעוררה בדבוריהם לחפיקי אישים המתכלים אינס
מתהדים להוליד דבור לפי אלהים עד שמתבוננים
סחלם בפנימית מתעוררת אס להוליד דבור אס לאו
חוס כשפר על בית ס' כלומר כמדת השפר המוכן
רחתמת עם ברו לכלי יתחיד ולכן נוגע ואינס נוגע
כלס סהיס על בית ס' כלומר כרופי היבות הנקראים
בית ס' נוגע ואינס נוגע אס להוליד דבור או לאו
בכדי שפס הקול שוס לקדימת המתעוררה והוא
המוצתר שבעבודה אהלס רבים הס מעמי הארץ אפי'
בהתעורר לנס בקרבים אל התפלה ורואים להתפלל
אינס יודעים בין ימינס לשפאלס מס יאמרו ומס
ידברו וכל עמס ומנחמס לשפאל אוכל לנפסס ומלח
ס' שבו לוח לנס ודרס בחקוים ולאו אינון מספס
דלין דמסר כהן טמי חיל ירלי אלהים אלו כללו

נחמין ככלבין סב לנס מזונס וסליחס וזלזלס וחי'
כחצט לחיים ואינון עזי נפס כלבים דמיין לעומין
דעלמס דמוחי לגביס וליס לון בשס אפיין דכל חסד
דעבדין לגרמינו עבדין ובפרס עמס ברשס הסנס
בזדלי אין לך בשס אפיין גדול מה שפסרה ס"ע
מכללת סליבור המתפללין עבור חיקון כנין קומס
הכונה וסול שפאל לורך פלמו ארס ס"י עדו לט
כדור מתלחמו כחצט בספר סרסה כחצט בספר
סליחס ומחילה ודמותה הנראה בכל עמס של השפלה
רק לורך הגשיז וזיון כן כל עד מיטין בספלה
יתח לזי שפאל פ"ס יתח אהנס הכונה כי סנס יס
כמס בחינות פרינסס וס"ל נקרא ס"נסס וכו יס כמס
מיני חיים בעולם והכל נקרא חיים והאסס עיקר
סרנסס האדם הוא השפסס אלהים השפסס עליו סמיד
כל עמס ורגס והאמנס סקוס בלבו שאין לו ממי
לקבל שוס חיות סן מעס או סרנסס כ"ל עמס אלהי
השפסס עליו בלמי ספסס ובהסדר ממס השפסס
אלהים ח"י כמעט רגע לזי מוסל כגולס ונחשכ כמס
ולזלס יתח וילפס בזוסרו זלס חק הוא מקר בעבודת
ססיס ראוי לעבוד עבודת גבוס עם חיותו יס' שפסס
באסו נשמת חיים ורומ ממלל רק לעבודו בירלס
ואסנה והכסיל סנס לוקח זס סחיות לעשות לורך
עליו ולא לורך גבוס ובפרס אס מרגיש בעצמו ח"י
חזיס עבירה בזדלי ראוי שיעסס כמעיל בשס בשס
אל אלב שפס חיות ממלך סקב"ס ומסלס רעס סחמ
סוכס וכאשר לזי בספרי מוסר שפסס"ס נק' מלך מלוב
לסוס שפס נוסן חיות לזיס היסרלי והוא חלך עם
כח סוס ומרשיע לפיו ולכן יתחמץ האדם בחוק
ועס לסחמיד בעבודת סבורס יוס ולילס בכדי שלל
יס' נוסס וכלימס מתעוררת אלהים השפסס עליו
כאשר וסדרנס ירגיש בעצמו חפסס ססוס ספססס
אלהים ולין שפסוקקו אחר שוס סרנסס כ"ל לסרנסס
כזס סרונחיות וכן יתח בזוסר ח"ס מוזינסן דקיק
יתח שמוין מתחמס עללס ואינס אשר אס לו שפסמיק
שפסס למעלס למעלס גם למסס יתן לו סקב"ס סרנסס
בריוס ולא בלמוס אכן לא לזס ישים אס רומס ונפס
בסדר ספלו כ"ל סרנסס סרונחיות השפסס סלרס
יסבך שיושפס אליו בלמי ספסס חוס שפסו שולין
ומתפללין לפיו יתח' כחצט בס"ר סרנסס מלס ספר
משמש ל' ספירות וסכירות היינו המוצתר שפסס'
הסרנסס שיש בעולם סרנסס סרונחיות כמוצתר וכן
סונחיות בשפסס סנסט כספר חיים סוכיס היינו
ספירות וסכירות המוצתר שפסס כי יס לך אדס
שפסס ח' על סלדמס ומכלס עפיו ורגסיו כ"ל עבור
סרנסס הגשמיס לסכין ממוס אשמו וזינו ואומר
סמקיס דקס בכל עם כאשר חכמים סגידו זס
סמסרנס אשמו וזינו כססס קפרס וא"כ למס לו חיים
כיון שאין מניע ממס שוס סלס לזור פולס וסיקר
החיים על סלדס בעולם חוס בשס נפסו ומלודו
לעבודת סבורס כרוך הוא עם שנוס חיים עוד נשמתו
בקרב וזס שפסו מעמקיס שפסס למעלס סנסט
בספר חיים היינו סכירות חיים המוצתר שפסס
לקרס בשס חיים וכמוהו שפסס סכמינו סקקנו למ
הקדמונים והכל פולס על כונה סזכר לספסמיק
שפסס למעלס למעלס עבור לורך גבוס שס פירך מס
דלחס בחיקוים בראשית ירס בשס וסכונס ספסס
ספססס יתחלל כוסס וכלימס מס סגורס למעלס
ספססס

העמית שאלה למענה נכמחיק שדין נמקום עלין
ולזה ראוי לשים עיקר עממיתו בסדר החפלה
והחקיעה לזרוע חלים לגבי סמל"ל כמו דאיתא
בחיקונים סתם ר"ש ואמר עלאין אסקני ואזדרו
במאלי קרבא לגבה חויא דאידי מקנא נמורין
רברבין ואידי קמיל אדם קדמא ולכל דרין דמו
אבהדיא וכו' לאותה בושא וכלימא שלא היה עדיין
היה לדיק בארץ לגנא את היט"ר ואדרבה מעמית
לפניו ואם הראשונים כמלאכים וגו' ומי מקדושים
עמה בעור יתום כזה שמו עשה בו להחלף ולומר
שכחו יפה לזרוע חלים כן סתם אותיות הסודות והחלה
לגבי חויא הוא הנחש הוא היצר הרע ובעממיתו
עדיין מרקד ואין שום על לב להקין א"ע אלא
קנה ולהזדרז במאלי קרבא להיות לו חלים שונים
להיות דבור לפני האלפים בשלימות ודרש עוד
בחיקונים ובג"ד כרוזא גפיק בכל יומא מאן דקסל
האי חויא יבין ליה ברחא דמלכא דאידי ללוחא
והכוונה שזכה אל החפלה בעממה להיות חלוא
שורה בפיו ואל יאם שגור עליו הדיבור וכאשר
ביארתי למעלה מה שאלו שאלין המלך יענו ביום
קראנו מוסר העין על החפלה להחפלה בראי וזה
יסד הפייסן בשליחות מרן דנשימא לך מחנאן וגומר
טלחון בני שביא בכספא מחסרין ועמך ישראל
ברחמי ובחחוני וגמר אומר כיון שכן שיעקב פורקן
חולה ברחמים ובחחונים לכן כן לן שאלחין ובעמית
כלומר אתה בעמך שלה לן דבורים לרעה איך
לפאול ולסחחן לפניך וזהו כן שאלחין את שאלחית
והפעולה כשהחן לן את החפלה לרעה איך להחפלה
ולדבק א"ע ברוממותך במוחם את שאלחית לך נסדר
ריקס מן קדמך לאפוקי את האדם שומר שאלחית כאשר
עם לבדו ונפשו אינו צפון את הקובל חלואו או לא
וזהו הכוונה יבין ליה ברחא דמלכא דאידי ללוחא
שיכול להחפלה ולחלף דבור לפני חלים בשלימות
וזהו עיקר הענין. ודרש עוד בחקונים

ואתא חד צד כס עלימא לדיק שמים דאוי יסיב
על מגדלא כלומר סודיק בשלם מיושב
וממחין ומלפא סמיד לזכות ולבא למדרגה כזה לכונא
דבור בשלם בראי זה הפירוש דאס יסיב על מגדלא
וקשטא בידיו וזהו זריק חלים לגבי חויא וחויא לא כוי
חשיב להן ולאו בגין חלישו דלדיק ח"י עלמין אלא
בגין חלישו דסחא דזריק לון דאידי לדיק דלחא
חייב כל לאו אידי שלים ובגין דא לא חשיב לון עד
דלחא רעיא מהימנא ונפיל חן חד חריק לגבי דא
באר דא בגלותיה דא הוא דכתיב עד יפלה חן
כדדו דחויא דאידי סמל"ל וכו' לבתר דיפלה חן כדדו
זרע יורה כחן לגבי כלה וכו' ואחמרה בה לשלח לי
למסרה ומעשה צין והבן הדברים אשר לפניך שרמו
בכל אדם יש בו צד רעיא מהימנא כמו ששמעתי
בחוסינדי זללה"ה היה אומר השכל של אדם נקרא
רעיא מהימנא להיות הוא מין את האמונה כי לפעמים
קשה לאדם לסמוך על האמונה בעממה בלי עולם
הסברה' לאפוקי כשנא השכל ומצין מחד הסברה שכן
הדעת נוסה ומחבין בחכמה וחכמה איז האמונה
נעשה ביהרון שאת חזקה ועלומה יוסר מקדש בלא
השכל ולכן נקרא השכל של אדם רעיא מהימנא ופונים
השנים מן האחד להיות לו אמונה שלימה וגם מחד
הסברה כמו יפה בפיו לזרוע חלים כן סתם אותיות
והירוש

השכינה כניכול מגיע לה צד חסין מלהרים ראש
להסחל כללי מעלה מחמתו אשר עתה בר"ה טלן
בסקרין בסקירה אחת ובארנו למעלה השכינה נקרא
אחת היא יונת המחיה אשר בה מקיבלים כללות נשמות
ישראל ומשם נהרין כל הנשמות בליוה אבר שהם
סליין ונלחמים כדוד מהחיקונים שיש מארי דידין
ודרגלין ודלואר וכאשר חיה בואר שדרש ע"פ לה'
סארן ומלואה הלין נמחהון דלדיקיא ואפסר לרמו
בדבריה' וטלן עובדין לפניו כגני מרן ולבד זה לדיק
להבין אלה מקים נשברים חמס באשר מבהלין על
קומת השכינה עובדים באמתותה כללות נמחהון של
ישראל ואיך לא יבנו ויכלמו בני ישראל ויהייד ויעמד
כל אחד מישראל ומורא יעלה על ראשו ביהאך חסין
חמרה דמות דיוקני ההקוקה בקומת השכינה שלא
ישנה חמרה מלואו ואין לך בושא גדולה מזה אשר
טלן דמות חמרה וגוונס חמיר' בואר בזה וסארנו
חשך ואפל לפניו ישנה וגם לו וגם לשכינה כניכול
מגיע בושא מחמתו ולזה רמז בחיקונים בראשית ירא
בשה כלומר עיקר היראה עבור בושא השכינה והכחוש
דמותו ואשבור מוסה עולכס והכוונה להורות הפרש
על עשה לשל עתיד כי עתה מחמת מיעוט ההכרה
והשגה עולם רוממותו וגדלותו יחברך לריך להפחיד
את האדם במורא הנזכר שכל הטוב עובדים לפניו
יחברך כגני מרן ואז חמיר לפניו וגוונס משארים
נשמות המקובלים בקומתה משא"כ לעתיד שחמרה
השגה מגדולים עד קטנים שמו מורא ויעבדו אותו
ביראה הרוממות אשר עין לא ראתה שאין שכל חנושי
יכול להפוס עשה מחמת חומרות הגוף וזהו שרמו
הכחוש ואשבור מוסה עולכס נומדיקין עובדים לפניו
כגני מרן וביכול יראה כזה מכל וכל רק ירא'
הרוממות כלל הדברים אשר החיוב מובל על כ"א
מישראל בנשמו אל עבודת הקודש פנימה זו חפלה
וצפרם עתה בר"ה שאין כחם אלא בשה סדר החפלה
זהקיעות בזה נאות לנו להשלים את נפשינו את
האלפים בשלימות ולהמחיק את הדין מכללות העולמות
עליונים ותחתונים ששכל חולה בנשמות ישראל שחלית
ביראהם העיקר בשבילם ודממ"ה רמז בנשים
זמירותיו כבוד מלכותן יאמרו וגבורתן ידברו מוסר
על עם קדוש ישראל כשמקבלים עליהם עול מלכותו
יחב' להמליכו מחדש כמו שמוהים העולם בהגיע
לחיה מלך ויעקן בקול גדול מלך להורות שמקבלים
עליהם עתה בר"ה משפט המלוכה כמבואר למעלה
ועיקר מנמחם בקבלת מלכותו עליהם בשלימות לכלי
ירמו ויתנו דומה לנפשו אפילו מעט רגע מרוממותו
יחב' וכל מקום שיהנו שניהם לראות או אונס
לשמוע והפה לדבר אל יעשו כעולה גדולה וקסמה
וקפסה קלה זאת מה שנוגע לכבוד מלכותו יחברך
אשר בכל משלה וליה אחר פניו מיהיה זהו עיקר
קבלה עול מלכות שמים שלימה וזהו הכוונה
כבוד מלכותן יאמרו כלומר עיקר פרטי אמריהם
וחזקתם איבריהם רק לכבוד מלכות כמבאר והפעולה
זמירותן ידברו כלומר לעולם הדרגה כחם יפה
בפיהם וכלבבם שמקבלים עליהם עתה בר"ה ממחיקין
את הנבירות להנהיג כרמים כמבאר ישרה בטיהם
כי כן משמעו ידברו כמו דבר אשר לדור כמאמרם
ז"ל הקב"ה גוזר גזירה והגזין נהפלו ויגזור אומר
יחב' לשל גזירותיו יח' והכל נאמן באמירה לגבוה
ויון

בסס גם שם אלהיך בזה לבני לעצמם כל צרכם
והתקשרות הדעת וזה הצורח לפה כל דבור צמורה
והפלה מחשבת ערכם בכל ופמורם רק בקרב ביתי
היינו צרכי חיותם הקרב גמים לאוילים אחרים
מילים במחשבה פחדם וקדושה וזה הקרב דבור
אל אלה ולא לשון רמיה כמפורסם בזה מקומה ואילו
מוזיא שם דיבור עד שמכנס לשם אלה הדעת כחומר
לעיל אל חק שומר וגם פ"ס שומר הרם קולך פ"ע
וזה הרמז "פרי חבוב" אלי ר"ה אלה כלומר אלה
ממחין מלואים דיבור עד בוא השכל הוא הדעת
לכלים אחרים וזהו הצלחותיו לוי נקרא דיבור של אלה
וכזה אפשר לרמז בדבריהם הראשונים מחפלים
וגמים חסני שהחללו בשם ולבאורם אלה גם עתה
מחפלים בשם מכזה שמו ויניס ועכ"ל אינם
נעים אמנם הכונה שהחללו בש"ס פטריקון בלא
"שלי" מרמז כ"ל הקול והדיבור מקור אל סמכות
וזהו וזהו נקרא דיבור אלה וממילא נעשים ונלמדים
שמו קדושים ויניס וכדלחם בתיקונים וזה
אילו מאן דמלי וידע לאלקא רעותם לעילא דאל
שמוי אלק שמן ואצטני כסבין רזין הרוח אלה
דברי קדש יראה ויבין היות עיקר הפלה אלה
במחשבה הקדושה לדעת אף לאלקא רעותם לעילא
וכיון שכן ממילא בפרטי חטותיו ועקמת שפתיו
עושה רועם וזקע אוירי' ונאחזקת דלחם כזה
אחזק לעילא וכל היותם מסיו נעשה רועם ונלמדים
שמו קדושים וזהו שומר דאל שמוי אלק שמן
ומה שמוס חנויות בקי ידו אלה נאל לו אל כמים
הכל בדביקות הבורא לוי ממילא לערך חטות איבריו
מחבקים האוירים ונעשה רשימות למעלה וזה
שומר ואצטני כסבין רזין והכל חולה אלה ידע
לאלקא רעותם לעילא . וזהו חזיר ענין להשכל
והבין במקרא

הבונה בשמים מעלותיו ואגודתו על ארץ יסדה
הוא הדבר אשר דברתי אשר בפרטי חטות
איבריו נעשה רשימות למעלה ונמלא כשאלם מעורר
לבו בקרבו בחפלה לשעמים עושה חנויה בעטות
הראש לשעמים בעקמת שפתיו ואחזקתו על הרוב
כשרואה לאוילים דבור דוד"ר מרים ידו כלפי מעלה
באגודת חמם אצטניו וכל כוונה לאורם אחרות
ויחודו ותשים נעשו ככל באגוד חמם אצטניו וכזה
נעשה למעלה אחדות לערך כוונה הקדושה ולזה כל
הרמז הבורה בשמים מעלותיו מוכח על האדם היודע
לאלקא רעותם לעילא גורם בנין למעלה בשמים אפילו
בחטות ידיו ואגודות אצטניו שעתה למטה בלחן
כזה מעורר למעלה וזהו שומר חזיר ואגודתו בלחן
יסדה באמצעות זה גורם שבוה בשמים מעלותיו וכחומר
בתיקונים ואצטני כסבין רזין ואיש אשר אלה לו כח
יפה לגורם אפילו בפרטי חטותיו יחוד לשכילם
שהיה מתאחזת אחר עמו לומר חזי כמה ברא חסיד
לקמך וזה בחינת העליות מ"ג דמוקדא לקבל מ"ד
דכורא ושעמי ברהמגיד זל"ה שומר יבעלך
בנין מוסד הדיבור אל השכינה דיקים אחרים
הקראים בניס למקום יגדמו לך נח"י יחוד ויניס
יבעלך בנין לקבל משפט וצרכה עליונה וכזה זכרתי
למעלה פ"ס בן שרת יוסף וחרנוס ברי דכ"ג יוסף
וחוכן הדברים לאורם מהי אלה בגדר לקרוא בן
למקום פרת יוסף אלה כל מגמך רק לעצמם אלה
השפעה

אחרים שיבות שמואל מלוי לגבי חזיר עד יפלה חן
כדור דממל' אמנם לזה צריך לומר רב חריזת
פסוקים השכל וכולי ה"ל ואלו כי מי האיש הירא
השם במדחיו להחמיד כ"כ יומם וליה בעצרת הבורא
ב"ה ואל יסן רפיון אפילו כמעט רגע וכדברי
התיקונים דוריק חן דל בחר דל בלתי שם רפיון
והערכות מחשבות חן מהבלי עולם כי בודאי בודיק
ח"י עלמין ליה ביה שם חלישו מלהשפיע בזה
עליונה אמנם החמורים ברפיון עבודהם מנעו הסוב
מזה וזהו רעות עשין שמה להם שאינם כלי מוכשר
לקבל וגם גורמים שהדיק עליון לבוד מקום הראוי
לשפיע לזה קודש ה"ל השכינה ודיק ח"י עלמין
במקום חמיד להשפיע משפט וצרכה עליונה לשכינה
כלפי הספק וכחומר התיקונים דיק שמה דהו
יניס לשון המהנה שמה יושב וממחין על מגדל
על השכינה הקרב מגדל עז להשפיע לה מכל עז
אל יס"ה שם שמו והספק ח"י במסך המגדל
בעומם הסחחונים וכן הויה לא השיב לון להחלים
עליונה שונים בעדר השכל עד דלחם רעיה מסימנא
הוא השכל בחזק הכרחו יסל לדעת אף לזרוע
הנים וזהו בפיו ולפלה כדור דממל' חזר נקרא חן
היינו שמואל אחרים שמים דמחילו ורשימו חריק
דל בחר דל בחמירי' וסופלחם גדולה ונשגבה שגורם
השפעה מרומם המעלות עד עולם העשים להמחיק
הדין וגורם יחוד כיון שאין מסך מגדל ולזה נמר
אחר התיקונים לבחר דיפלה חן כדור זרע יורה
בין לגבי כלם כלומר כמו שמה זורק הנים ואחרים
פלימות כדור' כזה מעורר השפעה שפך צרכה
עליונה להשפיע לשכינה ולכללות העולמות ואחזקת
לפלה לי למסר . ויבן עד"ה

ראני שלמה שחיים זהו אורם לשלח לי למסרם
וכוונה עיקר מלחמתו של אדם עוד נשמהו
בו לחסון ולהזדרז במלתי קרבה לזרוע חיים לגבי
היה לבל יקרב אל הקודש שמה לעשות מסך מגדל
בין ישראל לאנשים שבשמים ועיקר שונות החיים
הוא בקיפוס ותיקון מדחיו לעשותם הכל בהתקשרות
דביקות ואין לזרוע חלק בזה שם מנע נכרי אפי'
במעשה בחן ולרבי גופו גם שם מקשם מדחיו
לנקות ממוס ועושה לפיו מחסום מלפנות צירופים
אל מוכים ואל מכנס וזוהי צירופי אחרים וחיבות
בשמים בלי שום פרחא וכמו שזכרתי כמה פעמים
מכוס וסיבות מחשבות מעורבות שחיים לאלה באמצע
יסלחו הכל חולה כמעשה בחן ולא שמר פיו ולשונו
בראוי וממילא עשה צירופים בחינות ועשה כשמענע
אחרים החללה מחשבות אחרן ראיותיה ג"כ ורואים
עליו פ"י אחרים החללה והם הם המ"ל המכללים
מחשבתו ומנושט אחר מדביקתו ומזיא אחרים
חרינות ובישות בלי מילוי הארה עליונה ואינם
אחרת לעילא ובודאי הויה לא השיב לון לבלום
בגזר לאפוקי האיש השלם וחמים במעשו לעשות
פרטי עובדותיו בהתקשרות ההכמה וכמעשה בזה
ק' מעשה בחן הכל בחכמה זה הגורמת לו להויה
דיבור לפני אלהים בלי שום מ"ל וזה"ל רמז בזה
אחלה בזה לבני בקרב ביתי להורות האזיר אחרים
אלי שם ראשי ורובי בקרב ביתי הפלתי ואין מחשבותי
מחשבות חולה בהבלי עולם בל עיקר חולה כמעשה
בחן זה אלהיך חמיד אפילו בלתי סוף המוכרת

חן כבדו זרע יורה כחן לגבי כלל וס' ואומר צד
לשלח לי למסרה ודו"ק כי עמוק סוף דבר הכל נשמע
היות עיקר הכוונה בהתפלה ובפרט עתה בימינו
המודלים כל עמלה רק עבור לורך גבוה סיקורי
השכינה ולא עבור לורך עמו. ואפשר דרש בתיקונים
ע"פ כל בשר מזיר וכל חסדו כלין העדה כל חסד
דעבדין לגרמייהו. עבדין יבש חזיר ונכל לין ודבר
אלהינו יקום לעולם והכוונה אם האדם משים עיקר
מגמתו רק לחסד עמו שלא יאמר בו כל אז מעבודתו
חלויה בדבר ובסבת קבלת הפרס וההנהגה או יראה
החולה בדבר בטל דבר בטלה ההנהגה ויראה וינא
פלוני נקי מעבודתו ומאומה אין בידו וזהו יבש חזיר
נכל לין ודבר אלהינו יקום לעולם כלומר אם עיקר
מגמתו והתאמתו רק בדבר אלהינו להעמיק שאלה
להגביה למעלה את השכינה עבודה כזה אינה נפסקת
עולמית ויקום לעולם ואדרבא אל כל מקום שנותן
עינו לראות רוחה משם התלבשות השכינה ואינו נפרד
עם פנימית מחשבתו אפי' כמעט רגע. וע"ד שבארנו
בנזקים אחר מאמרו ז"ל שחשור על פסוק

וה' בך את אברהם בכל בן יהיה לו לאברהם אבינו
ובכל שמה וגרלה ע"ד התיקונים ובזוהר שדרשו
על השכינה כד יהי בין ייפרא אתקריאת נשרא ובין
עשבא אתקריאת שושנה בין עופא אתקריאת יונה
וכ' כי מרום המעלות עד הגמול' שצמדרינות
שוכנות שם נ"ק המה חיברי השכינה שמושכים חיות
ממקום חיותם באמצעות השכינה לחייה לורך שכל
לכל בריאה לאשחמודע בהן עלמין עש"ה מה רבו
מעשי' ה' כולם בחכמה עשים כל מעשיו שברא
בעולמו הכל מורה על פועל החכם ולערך האלקים
הפעולות בכה נקרא השכינה בשמות ומי שחלק לו
אלקי"ם צבינה יודע ומבין איך שהשכינה מרמזת לו
ונדמה אליו בבחי' שגות כפי עולט הכרתו והשתדלותו
לדרוש אחדותה באמצעות התלבשות מדריגותיו
ובאברהם אבינו לרוב בהירותו ועולם הכרתו את
התלבשות השכינה בפרטי הנבראים והדוממים והעוממים
וכל דבר שצפה לכלל בריאה רמזו בדבריהם בן היום
לאברהם אבינו פי' בן אשה כמו שדרשו במדרי' ויקום
לו לבן לאשה כלומר וס' בך את אברהם בכל באשה
יראה ה' והשיג אותה ממדריגה למדריגה עד סוף
כל המדריגות אפי' בגשמיות מכולל יכול לראות
והשיג שם השכינה להבין בהאיך מחולק השמות
והכתיים נדמים אליו ולקדושתו בשם התלבשות וזהו
וס' בך את אברהם בכל בן היתה לאברהם אבינו
כפי לשכינה הנקראת בן וכל שמה כלומר כל פרטי
הנבראים והייצורים והנעשים מלובש שמה וכנזכר
בין ייפרא אתקריאת נשר קנחה שם נשר המורס
אורות עליונים עש"ה דרך נשר בשמים ובין עופא
אתקריאת יונה ובין עשבא שושנה כל אלו השמות
מורים לשמות השכינה אורות עליונים וככה נהפסק
להנבראים ואיש אשר אלה לו לראות ולהסתכל בכל
מקום התלבשות שמות השכינה כמו יפה להוילד דיבור
לפי אלהים בגשתו להפלה וכאעפא בחון ככס
מכנים ובונה מנפנים אלו חולק השמות והכתיים שהשיג
וזהו חבליה עבודה האדם כל ימי חיותו ובפרט
עתה צ"ה שהשעה נריכה לכך שיעקר כהנו בשם
בסדר חפלינו לריך לדעת איך לסלק רעושים
לעילא ואזי עומא אפיק פתח כחבר וחס ללא לין
לומר

השפעה הכינוי בשם יוסף להשפיע למקום הראוי
בזה מובן מאמרו ז"ל חלמידי חכמים מרבים שלום
בעולם וע"ד שבארנו למה נקראים ח"ח בונים ע"פ
השפעות צבינה של עולם היא השכינה הנקראת עולם
חלישנה דעלימא להכינה ולקטרה להיותם כלי מוכשר
לקבל השפעה מעולמות עליונים ואי אפשר כ"ל להיות
קומתה בטיה ומחוקת בקיפוט מדותיה והיינו ח"ח
הנ' השפעות צבינה מרבים שלום הוא בחי' היסוד
הנקרא שלום מרבים ומגדילים אות השפעתו להשפיע
שפע וברכה בעולם הוא השכינה ויכול האדם להבין
והפסירי כל זאת מבחי' עצמותו כמו באשר הוא שם
בשעת התפלה כמו שהוא מקשר עם חכמתו ובינה
לס' מולאות הסה וכנזכר ואל יאשיע ח"ו השפעה השכל
אל החיזונים כמ"כ גורם השמכת אורות מעולם עד
עולם עד מדריגה השחחונה :

והנה נודע כמו שיש פשרה מדריגות מחכמה עד
מלכות חכ"ד חג"ה נהי"ם כמ"כ עשרה
מדריגות מקדמת השכל עד בואו אל בחי' הדבור כמו
שחממתי ברוחגדי וזללה"ה שביאר ענין זה בשו"ב
פס"ה וגמלא לריך האדם העורך מנחמה מול לר הנזכר
במלני קרבא לזרוק חזי' לגבי חיות להיות מזוהך מאד
באלו עשרה מדריגות ואם לאו שאינו פהור ונקי
במדותיו ממגע נכרי מדות הסכים ידע נאמנה שלא
יחכן לו להמשיך מחכמה אל בחינת הדבור כיון
שנאמר שקוע בלחת מהמדות ונוטה למטה לקליפות
וזהו עיקר הכוונה בחקון וקישוט המדות הנזכר
בספרים להיות פהור ורך בהם לבחית פשות שום
פעולה וחטויה זולת מה שנוגע אל אהבה הנורה צ"ה
ויראתו וספארטו שכן המה כללות שלשה קוי הבין
חג"ה וחא"כ יכול להגיע למדריגה רמה להמשיך
מחכמה עד מלכות בחינת הדבור ואין שום מונע ומעכב
פ"י מול זה בן הכרתו ואני שלשה החיזים יראה כללות
שלה מהשבות חג"ה שם כללות זי"ה שלש קוים כנודע
והם נקראים חזים על שם שכל פרטי אותיות וחיות
במולדת משפה ולחין צלתי אששרי זולת בג' מחשבות
ס"ל אהבה ויראה והתפארת ובהיות מכנים שלם אלה
אל הקול והדיבור אזי חזיו המה שנונים ויפלה כבודו
דספ"ה ובהנאי שכל עמו ומגמתו אל יחוש מלורך
עמו כלום כ"ל הכל עבור השכינה וזהו צמר אומר
לשלח לי למסרה כלומר כל עצמותי האמורה לשלוח
לפניה בחזקת עבור השכינה הוק' מפרה ולא לסקל
לפניה עצמו ב"ה עשה המגיע לשכינה מחמתי כנזכר
והשכינה ביה למה נקרא השכינה מפרה יש ליתן
פס"ה לבנה כי מחשבה הנאללה מעצמותו יחברך לאיזה
פס"ה מסבותיו שאין רעיון לב האדם יכול להפוס זכר
לז"ה כפי מה שמשער כלבו ומשים מגמתו להכניס
לואר' בעבודה הנורה צ"ה ככה מעלה ומגביה את
מחשבה הנאללה למקום אחדותה מכס מעט עד
לעמיד שחברנה הדעת ומרוב הבהירות ידעו כולם
מקשים ועד גדולים לבין ממש שזה כוונתו יחברך
שרה צבריות עולמו ולטעם הנ"ל נקראת מחשבה
הנאללה מפרה המוסל על כא"ל מישאל לבין להשיג
לדעת איך להחזירה למקומה אשר היה שם אלהה
מתחלה ונקראת מפרה לכן הכל לכוונה הנזכר להורות
עיקר כוונת זריקת החזים לגבי חיות רק עבור
השכינה להפלות ולכוונה למקום אליותה ומעלה חזיר
צריך בדברי קדש הסיקורים שדרש לבאר דיפלת

המנוגות שמרגיש צמצמו ואח"כ יתכן לו להסתכל משמעו ל' ההחצרות לייחד פנימיות מהשכחו לרוממות אלהותו וכשכח לק"ש נעשה אחדות ה' עם הכורה ב"ה ושמתהי מהמניד זללה"ה שביאר דבריהם בהגיעו לחיבת אחד יעניע ראשו לשית ספרין ולכאורה מה יתן ומה יוסיף אפילו יעניע ראשו לכל פיות העולם אם לבו כל עמו לדעת מה עושה בענוותה הראש וביאר כיון שהאדם מייחד א"ע באחדות אלהותו ית' אזי נעשה אחדות גמור עם הקב"ה ויש לאל ידו לבטל גזרותיו ויגזור אומר ויקס במאמרם ז"ל קב"ה נוצר גורם והלדיק מבטל וזהו הכונה בהגיע לחיבת אחד ומייחד א"ע עם צורא עולם אחדות גמור הועלתו גדולה אשר במו יספס לעניע לשית ספרין המה הו"ו קצוה שעממה נבנה העולם הוא מעניע אותם להכניסם בראשו וחלצו ומשנה עתים ומחליף את הזמנים כיון שנעשה אחדות גמור ביחוד עליון ששם למעלה מהזמנים וכזה בלתי אשר שנו חכמים במשנה עלה בכבש ופנה לסובב כלומר כיון שעלה האדם במדריגה גבוה בכבש דרממא אזי במו יספס והוא פונה לכובב כאשר עם לבו וראשו והוא מסבב מהסבב כמו הכורה ב"ה שדרשו בזאת והוא מסיבת מהסבב לפעלל דב"נ וכבר הרחבתי ביאור אלה הדברים בכמה מקומות ע"ש ואח"כ בהגיע לשמנה עשרה וכבר קיטט מלא קוממו ונעשה כלי מוכן ומוכשר לקבלה כיון שזימר מעליו הקליפות בסבוקי דומרה ובק"ש נעשה אחדות אחד ממילא נשפס עליו שפע וזכרה עליונה כי כלום חסר מצית המלך ונמלא אין כלן שנוי רצון רק אחר שזימר מעליו הקליפות ונעשה כלי לקבלה השנוי מלדו ואם היה כלי מוכשר בתחלה בודאי הסובב מדרכו להטיב לנבראיו ולזה כוונת במאמרם לעולם יסדר אדם שבחו של הקב"ה כנזכר שבאמצעות השגחים שיכנים בקרבן יראה ויבין פחיתות ערכו ומוס הקבוע בו וכל אשר בו מוס לא יקרב אינו יכול לקרב א"ע אליו יתב' השלם בכל מיני שלימות ואחר שמסדר השבחים בפסוקי דזמרה ומזמר הקליפות מקרבנו והוכה על הראשונות כנזכר ונעשה שלם ויכול לקרב א"ע אל הקב"ה וזהו שאמרו ואח"כ יתפלל ל' המחברות כמבואר והכלל כאשר יזמר הקליפות חתלה בסבוקי דומרה לו יאה ונאה אח"כ להסתכל ולשאל לרבו כי בודאי לא ישים מנמחו לשאל אוכל לנששו כל יעמיק שאלה להגיד למעלה עמר נורב גבוה ואפילו ב"ב ברכות אמצעות שאלת רפואה ופרנסה ומפלת בוגאים וכדומה אמירתו לגבוה להקל עמר השכינה אשר בכל נחתם לה עמר כביכול ובא וראה מה שפי' בפל"ה על ית"ר שחיקו לו אחר אמירת ההלים והספקד לכל השוכי צנים בזרע של קיימא לפבודקך ועונות של עמר בית ישראל חילם של יפילו וולדוהיהן ואל המניקות השפיע שלל יחסר הלב מדדיקן וביאר שהדיבור מוכב על השכינה ע"ש היותה עתה צר"ה בבוד כריון ועבור משמות הדיקים וכללות העולמות אם לחדש העולם או שיהיה ס"י בבוד נפלים וילמוד המשכיל הסוס מהמפורש אשר בכל פרטי שאלתיו רומז למטה ולמעלה ובזה הליך עיניך לדעת אשר בהחלה חפלת שמרת את שאלים נורב עצמיט. וחננו היום וכל יום לחן ולהסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואיו ולכאורה קמוה להיות שלל עשה עדיין שום דבר עבור נורב

נבוס

אומר ואין דברים בלי נשמת למרוס קולם וכאשר חנמים הגידו ע"פ את פועל ה' לא יביטו ומעשם ידיו לא ראו ונשעורו חז"ל זה שלל קלסוהו שחרית יוצר אור וערביה מעריב ערבים הכונה כיון שלל ידעו ולא יביטו אל פעולת ה' ליקה לעמם רמזות דהכתתה מזריחה השמש בלחה להאיר על הארץ עד מצוה אזי אינם יכולים לקלוה שחרית וערביה כי אין פיהם ולבם שום ואפי' שמוציאים משפמותיהם כואר שמום וכיטוים מועלתם בהם מעט כי הוא רחוק מהם והמה רחוקים ממנו ולמה זה מחיר ביד כסיל להוציא עמק מפיו ולב אין ומי הרשה לו לקרוהו יחברך בשמות ועמק נחזור לענין התיקונים בראשית ש"או פ"דס ע"יניכם דא קריאת שמש ראשי חיבות שמש לכורות האמור למעלה כמה נאות לאדם להשלים את נפשו בתפלה להוציא אותיות שלימות ותואר שמום וכנוים וליחד שמו יחברך ביחוד שמי"ע כ"א בהקדם לו להסתכל פחותה השמים להביט על פועל ה' ולראות מעשה ידיו איך שהשמש זורחת במזרח וקועה במערב ומעורר לבו בקרבן שיש בורא עולם ומיסיג ומשנים ועל ידי זה קונה הסעוררות והתלהבות להסתכל שחרית וערביה כראוי לזה בא הרמז ש"א מרו"ם עיניך"ם להסתכל כל הנזכר דא ק"ש ר"ת שמי"ע כלומר דא הוא ק"ש בדקא יאות הראוי ליחד שמו ית' בעולמו בכונה שמי"ע וכן הכונה ג"כ ש"או מרו"ם עיניך"ם שחרית מנחה ערביה חלת ללוהין הוא הדבר שדברתי שלל יתכן לקלוה יוצר אור בשחרית וערביה מעריב ערבים כ"א בהקדם לו להביט אל פועל ה' ולראות מעשי ידיו והיינו ש"או מרו"ם עיניך"ם לשלל אישים פועלי און שלל הביטו אל פועל ה' ואת מעשה ידיו לא ראו וזה שלל קלסוהו שחרית וערביה כי אפי' בהסתכלם מאומה אין צידם וסגר עליהם סדור. ורז"ל נחשורו לעולם יסדר חדס שבחיו של הקב"ה ואח"כ יתפלל ולכאורה היה איפוא המקום לסדר את השבחים וכי על קערוה ולהבין כי ראוי לשום לב איך סדרו לנו אנשי כנסת הגדולה י"ב אמצעות לשאל רפואה ומזונת ומפלת בוגאים וכדומה מלרכי המרובים וכי יש שנוי רצון לפנוי יחברך ח"ו חלילה וחלילה לומר על צורא עולם שנוי רצון כהוב אני ה' לא שניתי אמנם כבר נודע מספרים שבאמת הכל כולה מלד המקבלים ועמה תחזה ערס כל אנו אומרים פסוקי דזמרה וז"ל אמרו למה נקרא בסוקי דומרה ע"ש שמזמרים הקליפות ולכאורה מי האיש שראה אפי' פעם אחת קליפות מוטלים לארץ בבית המדרש אמנם הסנה שמזמר הקליפות מקרב לבו ועצמותו כל ד"מ באחריו גדול ה' ומחולל מאד מתחיל לשוב אליו ית' ומתן אל לבו האמנתי כי אדבר גדול ה' ומלא כל הארץ כבודו ס"כ למה עשיתי ככה כזאת וכזאת עשיתי כי ידע אינם בנפשיה גרעיות ערכו ומהשנותיו הפרטים שמושקע בהם המיד ואזי מתחיל להסחרם ולהכוה על הראשונות וכן ג"אמרנו טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו אזי ישיב אמריו אל לבו א"כ למה גרע אני הלא גם אני אהה ממני וחולה החסרון בבחינה עצמו שאינו כלי מוכן ומוכשר לקבל ההפכה ומקבל ע"ע לקשוס מלא קוממו במדות מובות ולהשליך מעליו כל מוס ממנע נכרי כ"א מראש עד עקב ישרה אלהותו על כל פרטי האיברים והחושים במומו מהחיות מוזר בקרבן את הקליפות ממדות

pg 503

בעצמות גורם ענינה למעלה. ובה ורואה מה דליחא
בנחמיה סימן ס'

ויאמר נחמיה הוא הכהן הגדול וגו' לכל העם היום
קדוש הוא לה' אלהיכם אל סחאנלו ואל
תבטו כי בונים כל העם ופירש"י היום קדוש כי יום
ראש השנה הוא כי בונים כל העם מפני שלא קיימו
החורה כראוי וזממה לא עשה בראש השנה עם הבכיה
ועיקר המצובה הוא פנים יצואו ימים האדירים בזמן
שירדו פחומה לקבל שנים ימי רצון שלשים יום מחדש
אלול שאז הוא זמן השוכה השנה ועם לבכות ולא עשה
בר"ה היום קדוש הוא לה' ונריכין לעורר מדות וכאשר
איהא בדבריהם בנוגה שבגלות אדם נכנס לדין
לונג שחורים ומחשבות שחורים וישראל אינם כן
לנכסים לבנים ומחשבות לבנים ומגלמין זקנים כחזק
למעלה והכל מורה היום שנירץ להראות ח"ע בהדות
בכדי לגרום למעלה גם כן מדות כי כשאין אדם נדיק
באין נאמר ויתעצב אל לבו כלומר על לבו מוכח על
האדם להיות שלבו חסור רק רע גורם כ"י ענינות
לגניו יתנרץ ולהיפך כשיש נדיקים מפרנסין לאגיהם
שבשמים וגורמים לו שמחה ומדות עש"ה חנו עוז
לאלהים לזה אמר להם לכו חכו משמחים ושמח
מחשבות ושלחו מנות לחין נכון לו בכדי שיהיו כולם
שיין לבונה בשמחה ומדות הלכ והפעם כי קדוש
היום לאדונינו היום ראש השנה הוא קדוש ומורה זה
היום החלחל מעשיו של הקב"ה להדם עולמו ולכן כל
הענינו כלומר אל הגרמו לו יתנרץ ח"ו פאננות מחממכס
כחזק ויתעצב אל לבו כי הכל חולה בכס כאשר
חמראו למעלה בשנים מאירות ושוחקת ככה יחמרא
לכס וזהו שגמר אומר כי מדות ה' הוא מעורר
כלומר מדין כהשך אליו יתב' בחי' מדות הוא מעורר
מעוז שלכם אחס הגורמים ככה פ"ד חנו עוז לאלהים
ונמנה כמה היה ראוי שכל אחד ואחד מישראל אל
יחמ' נעשיות השוכות ונכיותו עד ר"ה לעמוד
בפאננות ובכרייה על אשם נפשו כ"ל יחקן כ"ז פרס
פרס יום הכסא ויכל להרים ראש לעבוד עבודה
גבוה הראוי למעלה עשה ושא עיניו וראש הה דליחא
בזכר ע"פ ופשיטת עולה והקדשה מצעי ליה כשאר
כל יומין מה ופשיטת אלא בזמא דא ועשה לי
הפעמים כחיצ כמה מעשים ומצבילים עבדו ישראל
וה' עבדן כל אינון פולחנין כל אינון זלוהין מזמני
שופר וחקעין ביה צנין לאהערע רחמי והא חוקימנה
ויבא לו יין וישא דלחי מרחוק מנו אחר דחמרא
עחיקא נמלא מהל' היום עשה בר"ה העיקר להערי
רחמי וכלמי אששרי כ"ל בהיות מעלה ומגזיה ח"ע
למעלה לקדמת השכל וכדברי הזכר דלחי מרחוק
מנו אחר דחמרא עחיקא והכלל שהאדם נריך לעשות
ח"ע כמו דרים חדשה ולננות קומתו מראש עד עקב
בקבלת עול מלכות שמים שלימה ולזה חו אומרים
ועשיהם עולה לעשות ח"ע דרים חדשה שיוכל לעלה
בסוד פנימית מהשכנות למעלה לקדמת המספירה ושם
מחמק הדין וכמו דליחא בזכר זבאה חולקיהון
דישראל דידעין לנגד וללמשכא למאריכון מדינא
לרחמי ולחקקא בלבו עלמין על ידיהו כי בודלי כל
העולמות כל עצמם חולים עשה בראש השנה כהררים
החלויים בשערה וממחינין על הסעודת נשמות
הנדיקים לגרום בריאחם מחדש. והכחזר רומז
בצות ה' בראש מאיר פנים וסכונה על דרך

דליחא בזכר בזמא דראש השנה נדיק ינחם בלחמדי
וקרי לעשו לאשעמא ליה חבילין דכל עלמא כל סד
כפוס אורתי דהא בזהב שעתא ומהין עיני מלכות
וכ' ופירש על פרסיה דדינא וכ' ורבה אחרת אל
יעקב בנה רחמא וכ' ופירש ליה לאהערע אינו
באינון מפעמים דיליה ויעקב אחר מהא מחלצת
בלוחין ובעותין והקול קול יעקב בזהב שופר מעשה
חמרא גודל הסעודת שהיה ראוי לכל אחד ואחד
מישראל פרס כל יום הקדוש והנורא לחקן ח"ע
ולקשוס מלא קומתו מראש עד עקב בכדי שיכנס לראש
השנה בקומה שלימה ובנייה וכלה גורם למעלה בסקן
קומת השכינה לערך אחיזה נשמתו אשר על דא כל
הרמו בזכר ופשיטת עולה ולא נאמר והקדשה עולה
להורות שהעיקר היום לבנות קומת השכינה באמצעות
כשרון הפעולות לחקן דוממח למעלה עין חמס עין
יד סחת יד כמו דליחא בחקונים וחכתי למעלה עין
מארי דידין ודרגלין וככה בונים קומתה וליחא
בגמרא רביא ר' יהודה אומר משום רבי עקיבא
מפני מה אמרה חורס הביאו עומר בספח מפני
שהפסח זמן חבולה הוא אחר הקב"ה הקריבו לפני
עומר בפסח כדי שהתנרץ לכס חבולה בשדות ומפני
מה אמרה חורה הביאו שתי בלחם וכ' ואמר הקב"ה
אמר לפני מלכיות זכרונות ושופרות בראש השנה
מלכיות כדי שהמלכותו עליכם זכרונות כדי שחבט
זכרונות לפני יאכזב ונמה בשופר הכס מה מאד
העמיקו בדבריהם אמרו לפני מלכיות כדי שהמלכותו
עליכם ולבאורה שהי חיצות לפני וכדי מיותר וממרא
לומר אמרו מלכיות שהמלכותו עליכם חמס פרטי
דבריהם באמה נאמר לרמו דברים נפלאים כי סיבה
כדי חשמו לשון די והכוונה אמרו לפני כל כך פסוקים
מלכיות עד שיהיה די בדבורים אלו להמשיך מלכותי
עליכם לייחד עליכם במלכות כחזק אשר עיקר
מגמתינו וכונתנו עשה בראש השנה סוד הספירה
לנסור עשרה בחינות של רחל מעשרה פרקין נס"י
דז"ל ועל הכוונה זו מיוסדות מין עשרה פסוקים של
מלכיות זכרונות ושופרות כנודע לפני מדע וזכר
פסוק שאנו אומרים הכוונה לנסר פרק אחד מטקבא
ומבלין לפני ז"ל להיות בחי' א"ס ולזה שמעיק
במאמר אמרו לפני כ"כ פסוקי מלכיות במדה
ומשקל והכמות הלכ שיהא די בפסוקים להמלכות
עליכם שפננה וחשון עשרה פרקין של קומת המלכות
לכס א"ס וזהו הרמו במלה לפני דייקא לכזיאה
לכחי' הפנים וכן הכוונה בזכרונות כדי לשון די בפסוקי
זכרונות שחבט זכרונות לפני דייקא לפונה ומכאן
חוכמת מגולה על רבות בני עמינו כשמאריכים
בהפלה בראש השנה חזי כמשא כבד יחשבו להם ואין
לך חיוך מחוק מזה שהאדון ה' נבואה ביקש כזאת
מידתו לאמר לפני מלכיות וזכרונות כחזק כדי שחבט
זכרונות לפני לפונה ונחלא כל עצמו יתנרץ דורש
סוכתנו להסיב לנו באחרינו. וזהו רמו הגניא
דבן יקר לי אפרים אס ילד שעשועים כי מדי דברי
בו זכור אזכרנו עוד וכו' הכוונה הבן יקר לי
אפרים כל ישראל מכונים בשם אפרים וכולם חמים
המחיימת והא לפני ילד שעשועים ובודלי אין
כוונה להבדיל עליהם משא כבד כ"ל הכל לפונתם
ושלימות ומדי דברי בו זכור כלומר מה שאני מאס
שיאמר לפני זכרונות כחמס לפונה פאסם כדי
שחבט

שמת דברינו זהכל אצמו המלך ונחמ עמו לנפש
למה לו לעזק ולעוק בחיתוך דיבורים כ"ל נשמת
קול פשוט לעורר רחמנותו סתם בקול הפשוט כי קול
פשוט שור לכל והגמול מוכן אחר שאלו בני ישראל
נאחזים ונסבכים כל השנה כולה בעוונות ופשעים
ונתרחקו מהכל המלך ועמו בראש השנה אין לך
אחד מישראל שאינו שם בחשונה והפלה וחסונות
אמנם דאג לבם בקרבם ומגור מסביב פן ואולי
שכחם לחון המלך כיון שכל השנה כולה לא דברו
עם המלך כמו עתה אזי עתה בין הצנים לחקוע
בשופר קול פשוט לעורר רחמנותו יתברך לזכות
להשתעשע בזהכל המלך הקב"ה פנימה ולא כחות
דלוחין ככלבין הב הב כזכר בשם החקונים שדרש
בחזן תעמוד ויהבין לון שאלהון מלכר כמבואר למעלה
ואלו האנשים שכל עצמם ומגמלם עתה בראש השנה
ובחשונות רק לשאול אוכל לנפש וזהו נקרא ששכחו
לשון המלך ויתעברו בגוים וילמדו מעשיהם ולשונם
דלוחין ג"כ רק הב הב היי ומזוג ואל"כ מה יתרום
של עם קדוש ובאמת עיקר עונותיו ותפלותיו המה
רק חקוני שכינה וחקון עולמות עליונים באמנות
קומתם כשמשכילין עליה נהרשים כללות עם קדוש
ישראל כ"ל ואחד לערך מה שגרס סיון בבנינים
וכזכר לעיל מאמרם וכולן נסקרין בסקירה אחת
ע"י השכינה הנקרא אחת היא יונתית חמתי ובהיות
נסקרין זה בגוויא נהירים ביטח חומר ופראס
ממעשה המוות אזי ממשיכין על עצמם עיניו יתברך
להשגיח עליהם בעינה פקוחה ולא כאשר הסבילו עשות
ונתראים בחוכה בבזש חלפין וחשך משחור חוארם
כחיד ותכהין עיניו מראות מכלל דרמגא. ועתה
נחזור לערין ממות ה' ברה מאירת עינים כנוי לשם
השכינה הנקראת ממות ה' וכשהיא ברה וזכה בקומה
בנייה ומוכנה בכשרון פעולתם ועולה היא למעלה
למעלה וכל דמיונות מסחזין זה ביטח חומר ויפה
מראה אזי מאירת עינים של הקב"ה להשגיח עליהם
בעין המלך ולחדש עולמו מחדש בשבילם והנחיה
הכריז ואמר עיניי כביז עיניך וראי כלם נקבצו באו
לך. הכונה לעורר לבות בנ"א עתה בראש השנה ח"ך שידו
ויפארו שמו ית' וידעו מה יאמרו ומה ידברו בסדר
חפלתם ותנועתם ואל יחשבו מאורן עצמם כ"ל מה
שפגמו בעולמות עליונים ולסמחיק הדין מלמעלה ואל
עיניך מה שביאר בגלגלתי על פסוק נחפשה דרכינו
ונתקורה ונשובה עד ה' ומונה והולך פרסי הפגמים
מה שגורם האדם בכללות העולמות מרום המעלות
עד מדריגה ההתהווה וז"ל ונתקורה חקירה אחר
החיפוש והפשוט והראה כל המקומות אשר פגמם
ואחר כך נשובה עד ה' שאל לא חדע בזה פגמם
ועוד כמה פגמם והעלגת בעוונותין לא תסיה חשוכה
שלימה ועד שכמעט קם מן ההשכיבה שפטים יאמר לך
הזקן והבסיל די לך בזה שפטים ונו' ולכן באתי
להעירך בכמה דרכים פוגם האדם ומעליב בסמכותיו
עם הפא אחד יאבד טובה הרבה כגון שהיה העולם
בכף מאזנים חזי זכאי והכריע לקף חובה אזי לו
שהכריע עמו וכל העולם לקף חובה ח"ו ומונה והולך
אשר החוטא גורם ומגיע העלבון לכללות העולמות
והמלאכים גם לבבלי חיים לעשים גשמים ורחמים
גם לשבעה כבדי לכת וממונים ומנהיגים עול'
ובחפזת בני אדם מחלישים כחם גם למלאכים
הבטונים

שחבא זכרונם לפני וזהו דברי זו זכור כוונתי כדי
שלאזכרו עוד לפניה וזמה בשופר כי עתה בראש
השנה איהא בזהר מקסרג עייל ואנעל פתחא ולכאורה
צריך בנה איהא פתח הוא עמל והכוונה להיות שחזור
עתה למיאות הראשון צריחה ראשונה וגם עתה מחדש
הקב"ה עולמו בשביל החטונג שפוסה לקבל מנשמות
הנדיקים לזה עייל המקסרג ומועל זאת לבחתי יחדש
עולמו בשבילם וזה בהלכות פושן ונטען מה האלה
יש לך מעבודתם ופעולתם משנה שער ואיה איהא
החטונג והשעשועים שקבלת מכשרון מעשיהם כיון
שכל איש לדרכו פנה וזהו בחי' נעילה הפתח לבחתי
יברא עולם מחדש וזהו מה דאיהא בזהר ביומא
דריה: פיק יחזק בלמודיו וקרי לעשו לאפעמא ליה
חבשילין דכל עולמא ואלו הם חבשילין של המקסרג
למאות עונת לשונא ח"ו מה כחיד ותכהין עיניו מראות
כביכול ותכהין עיני ה' מראות על בניו ישראל מכלל
דרחמנה וסביב על ערסיה דדינא ונו' ורבה כינוי
לשכינה אמרה אל יעקב מוסב על כללות ישראל הנקרא
עדם יעקב ופקידה ליה לאחערע איהו בחינן מטעמים
דיליה במעשה המוות וקישוט המדות ויעקב לחער
מחפא מחלבש בלוחין ובעותין כלומר להורות גודל
המלכות והמגדרת תפלתם עד שנעשה מהם בחי'
לבוש למעלה כמדת שכל מעשה המוות נעשה לבוש
לנשמה במקום העליון וזהו מחלבש בלוחין ובעותין
והקול קול יעקב בזהר שופר ועתה החזה גודל החיבה
שחיבב הקב"ה את עם קרובו ישראל ונתן להם ענש
היעולה לערבב את השטן בזהר שופר. ואיהא

במדרש והנה חיל אחר נאחז בסבך בקרניו וקשה
חיל אחר והלא הוא אחד ואין שני וביאור

המדרש מלה אחר מוסב על עם ישראל אברהם אבינו
נשא את עיניו וירא והנה חיל המורה דין חיל של
יחזק ומה הקנט' לפעור מהדין אחר נאחז כלומר
אחר שנאחזים ונסבכים כל השנה כולה בעוונות ופשעים
ח"ו זה הקנהם בביע ראש השנה יקמו את הקרן
של חיל לערבב זו השטן פ"ש לשונם ומעשה מראש
גודל רחמנותו יתברך כאב רחמן על בן יסידו.
ושמעתי מהמגיד זללה"ה בישל נאה לפני החקיעות
למלך שפלה בניו ידיו למרחקים למדינה אחרת
ונשחאו שם ימים ושנים נחגרשו מעל שלתן אביהם
ודאג לבם בקרבם ליתן ענות לנפשם באיזה חופן
נאות להם להשיבם אל מנוחתם ומדינתם אשר היה
שם אהלם מחלה בחצר המלך פרימה לשמות
ולחשטעט בחטונג אביהם כראות פני אלהים אשר
סוב להם אז מעסה והתחילו לשלוח דיבורים של
רחמנות אל המלך אולי יכמרו רחמיו להשיבם אלינו
ויהי כאשר שבו ונתקרבנו לחצר המלך ויראו את פני
אביהם והנה איננו אליהם כחמול שלשום ומימים ימימה
עורם שנותרהקו מעלינו והנה כל עוד שהרבו דבריהם
בהחמננס בדברי חפלה וחסונות אולי יפמרו רחמיו
כאב רחמן על בניו הנעימים ואין קול ואין עונה
ויהי כאשר ארבו הימים ואין מענה בפיהם ההחילו
הבנים להחבון ליתן ענה וגבורה כדת מה לעשות
לעורר רחמי האב אהבתו הישנה ומה הגיע על ככה
שנעזקים ואינם נענים הלא רחמי האב גדולה ובדלתי
לא על חוס והשיבו אל לבם פן ואולי שכתו בחרין
מרחקים לשון אבינו המלך ונתעברו בגוים ולמדנו
מעשיהם ולשונה ודבור אין לנו אל המלך ולכן לא

לפנים והפייטן יסד ארץ ודריה יצאו לדין כי סמך
באמת מי בכל הארץ שיכול לסבול דין שלמעלה ומלך
הסבירא כמו שאי אפשר לקבל רב טובו והגשעו כ"ל
באמנות החלצות המדרגות כמ"כ אי אפשר להכיל
גבורותיו כ"ל באמנות החלצות וכבר בארנו פירות
הכתוב בזה יקר חסדך אלהים וכו' אדם בל כפוף
יחסיין וחוכן הדברים אור החסד במקומו אור יקר
ובהיר מאד וזה לך האות מעת הכריזה עד סוף כל
הדורות הוא ית' מחסדך עם בלי עולם כל א"ל לערך
בחיתו ויכולתו שיכול לסבול ולשעור וברגע א' הוא
ית' מחסדך מרום המעלות עד עו"ל הגשמי עם
פרעי הנבראים רוחנים וגשמיים ומיני חטאים לאלפים
ולרבבות עד אין מספר וכל א"ל כפי עולם הגשמי
וערך חבורתו ככה מכנה לחסרו ולקרותו בחדש אל
שמרניו ומדמה בנפשו כאלו זהו החסד אשר במקומו
ובאמת מי יכול לשער ערך החסד אשר במקומו אור
בהיר עולם החסד ולית מחשבה חפיה מזה ערכו
מה טיבה של החסד במקומו הרמחה עולם כפ"ע
ויחד האיש וילפת אס כן נאמר בעולם הבין מקום
השאלה וכבוד מלכים חקור דבר כ"ש וק"ו בג"ר
דאחמך במחשבה ממך אל מחקור וכבוד אלהים הספר
דבר ואיך יעלה על רעיון לבות בג"ל לומר שעמדו
בסוד ה' והשיגו חכמה אלהות וידעו בנסתרות וידע
נאמנה אלף שנים אלו יחיה כל עוד שמרבה להתבונן
בספרים נפשו יודעת מאד שעדיין הוא רחוק ממנה
ודוד הסמ"ה לעולם הכרתו והשגתו הגדולה הבין כל
זאת וכלפי דברים האמרים הקשין א"ע לפני בורא
עולם ואמר מה (מאד) יקר חסדך אלהים חסדך
דייקא עולם החסד אור יקר ובהיר וזה מי יכול לשער
ולחפשו וכו' אדם המדברים מחסד אל אינו כ"ל בל
כפוף יחסיין כנפי' מורים בחי' החלצות בזה כחם
יפה לקדושתך ולכנות שם החסד באמנות הכנפים
והעמיק בדבריו לומר בל כפוף להורות שאפי' בחי'
הכנפים בלתי אפשרי לתפוש מגודל הבהירות כ"ל
בל הכנפים היינו החלצות בחור החלצות וע"ד
הזוהר קב"ה ברא נורה לנורה וכו' והכל לטובות
ותועלת הנבראים שיהיו מאורותיו הבהירים ומרהשים
הבריאה עד סוף המעשה הוא ית' מלמס ומלביש חסד
שבו ברא עולמו עש"ה עולם חסד יבנה מלביש ומלמס
החסד בכל דור ודור כפי ערכו ונשתנה כ"ל לערך
דמיונו כפי החלצות שצריך להארות חסד אל וזה
סיסד הפייטן הנורא בחסדו כל דור כלומר בחסדו
הידוע שבו נברא העולם עולם חסד יבנה נוהג עמו
פרסי כל הדורות מדור לדור עד סוף כל הדורות
נוהג עמכם ומלביש חסדו בחלצות לערך הכרתם
וחבורתם והכל בחסד הידוע שעמו נבנה העולם
וכמוהו הענין במדת הגבורה במקומו הוא אור בהיר
וכה מי יכול לסבול כ"ל באמנות החלצות הנבראים
ודומתים ולומתים ובאמנות החלצות בהמדרגות
יכול רעיון לבות בג"ל לסופסו ולעודדו ית' ביראה
הרוממות ובה נמחק הדין וזהו סיסד הפייטן ארץ
ודריה יצאו לדין לשון נפשי מכסה כלומר היות שדין
העליון להכסה ונתלבש בלחך ודריה וכל דבר בה
לכלל בריאה בזה נמחק הדין בזה שהארץ ומלואה
לפי אותו כי כמה גדול כח של החלצות אורותיו
הבהירים בלחך הגשמי ודריה החועלת לנו להשיג
באמנותם נוראותיו ונפלאותיו לירא שמו הגדול
והנורא

הממונים לקבל הפלחם של ישראל וגו' ואחרי בן אדם
הציפה וראה חרפתך ובפתך שכתה מפנות קדושים
הסקין לך הקב"ה להנאמן ולסודתך להכניח חפלתך
והקד רחוקה בעיניך כי המלאכים הללו אין להם
מלאכה אחרת כ"ל לקבל ולעמוד ולנשק חפלתך והיה
כי יחמל ואשם לא נמלא מחיש כחן ונמלאו בעלים
מתלכחין אשר כמה עשים אין לך עלבון גדול מזה
והכלל כל היוצרים והעשים והדומתים ולומתים כל
חיותם ומעמדם ומלכם הכל חולה ועומד על הסעורה
ההתחמית ובגשם עשה כר"ס שחזר למלאות הראשון
וכל העולמות חלויים בשערה אס לבראש מחדש בשביל
נשמות ישראל בודאי מהראוי לירא ולפחד והיה אפילו
אס לא חסא ואשם רק שעומד עשה ומבקש רק על
נפשו ולרכיותיו הגשמיים גדול עוט מנפשו איך שפירש
עצמו מכללות הגלגלים והנבראים והיוצרים והעשים
ודשאים ולומתים שכולם עומדים עשה במורה ופחד מה
מעשה עמם ושמה יחזיר ח"ו לחורו וכו' והכסיל
פחד אס עצמו מהכלל ומאנה לבו לבטלה לשאול אוכל
לנפשו וכדומה מלרכיותיו כאלו הוא יחיד בעולם ואינו
עומן אל הלב מה חסיה עם כל העולם ומלואה פרסי
הדומתים והלומתים וחיות ועופות ודגים ושקצים
ורמשים לכולם ערך בעולם ומחיינין עשה על סלחן
של ישראל לגרום להם בריאה חדשה ולהוריד להם
משפט ברכה עליונה. ושא עיניך וראה הנרמז בפייטן
ונתנה חוקך קדחת היום וגו'. ומלאכים יחפזון
והיל ורעדה יאחזון ויאמרו הנה יום הדין
לפקוד על צבא מרום בדין והכל לטובה הנזכר להיות
שהקב"ה יתב על כסא דין ויפסד ומביט בגלגלות
והנשמות של מעשה בג"ל אס ראוי לברוא בשבילם
אס העולם מחדש ונמלא כשדן אס ישראל אס לברוא
בשבילם אס העולם ממילא כללות העולמות והמלאכים
שכל עמם לא נבראו כ"ל בשביל ישראל ולעשות
מלאכתן להעלות סלחן כזכר בגלגלתי ממילא
נחפזים בג"ל כי אין לורך בהם ולזה המלאכים יחפזון
וחיל ורעדה יאחזון ויאמרו הנה יום הדין על ישראל
ומזה נמשך הדין בג"ל למעלה לפקד על צבא מרום
בדין שנבראו בשבילם ולזה בא הנביא להורות מעמדם
ומלכם של עם קדוש ישראל שאי עיניך וראי כולם
מוכב על עשיה הרחוקות וגשמיים וכל דבר הבאה
לכלל היי"ה כולם נקבצו באו לך עשה בראש השנה
ועמיתין על חפלתך וחלויים ועומדים בספק אס
יבראון מחדש או לאו ואין לך מורא ופחד גדול מזה
בשם אל הלב להרגיש בעצמו כאלו כולם נקבצו אליו
ומבקשים ממנו עבור בריאותם כזכר ובודאי לא פנה
א"ע מכללותם להסלל ולהתחזק כ"ל עבור לרכיותיו
הגשמיים וא"כ מה חסא עליהם של כללות העולמות
והמלאכים העומדים על משמרתם לעשיית מלאכתן
לעטר ולנשק חפלתם להביאם לפני מלך המשפט
ובודאי לא בלתי חפץ ה' לספלה כזו ומדע מכל
הספרים שעיניך עובדתיו בחורה וחפלה ומעשה
המנוח רק לנורך גבוה להסלל עבור חסדן עליון
ובזה עיקר הכוונה בחקיעתה פסוק. והכתוב רומז
עזרה אלהים בהרעה הו"ה בקול שופר ירנא ללמוד
לאדם דעה איך יכין בהמחיקה הדינים אל
יכין להמחיק הדין מעל עצמו כ"ל כל מנמחו להמחיק
הדין משכיותו כביכול ולחקן חסדן עולמות עליונים
וממילא נמחקין כל הדינים למטה בג"ל כמו שכתבנו

סמקלים נראה כלל יס לירוד בימים אלו נמנע
המה אחדות גמור וזוהו כחו יספ להעלות בתי
הסתלקות לשורש האחדות ומעלה בתי. הדינים
למקורם להחיותם וזוהו עלה אלהים בחרוה פ"י
המרועה פלמה יס להס לבתי הדינים מליה גמורה
המחקה בשורשם במצור ובחלוי המדובר שכל עולם
ומגמהם בסדר הסקיעות הכל עובר לורך גבוה ולא
לורך עולם ולזה גמר אומר הוי"ה בקול שופר כלומר
כל מנחםם בקול שופר בעבור שמו הקדוש לתקן
ולסתחיק למעלה וזוהו השכיל לדעת מה שישד הפייסן
ש"ד ונשף אחד להמליכך ולכאורה איך ימלא פה
האדם לומר ככה וכל אדם יודע מזה נשפ
ופחיתת ערס וכלוהי פתס א' כל ימי חייהם ימליכ
וייחדו ואין בניהם נכונה לומר שחר ונשף איחד וכלל
מוליא כוז מסיו וכי כך הוא מדמו ומעשהו בלמה
שחמיד בכל פת וכלל שעה ושחר ונשף אין מעשהו
מלורך עולם כלס כ"א לייחד שמו ית' בעולמו ויחידן
לומר בדברים האלה בראש השנה דברי כזים וסגראס
פ"ד שבארנו מה דליחא בזור מלן מנכון די חשוכא
מהסכין לנאורא וסעמין חרירא למחא ובארנו שס
באורך והוכן בדברים מלן מנכון שסכרתו חזקה כל
כך לדעת בתי הסתלקות מולר כשמות וסכעיים
הנחגלים בלמלעות חלקי הזמנים לפעמים מורס דין
ולפעמים רחמים ונדומה ובלמה הוא רק מלד המקבלים
כלל מלדו ית' נאמר לתי ה' לא שכיחי ובמקומם הם
אחדות גמור רק לורך סגבראים מרלה סקב"ה
בהשמות החוארים וסמ"ש וסעש לך שס כהיום הזה
כלומר בבתי היום שאינו יוס שלס כ"א בסיות לילס
עמו ולילס מורס חשכות ויוס מורס בסירות כמורס
ממש פשית לך שס להקרא בלמה חשמות וסולר הכנים
כפי השעולה לפעמים אל ולפעמים רחוס וחמן וגבור
ולפעמים במדות הנלחון והמסכלים מהפכים ממדת
דין למדה רחמים במה שדורשין מקוס סללדות
וידעו נלמנה שאין בהס שוס הסתלקות וזוהו דליחא
בזור מלן מנכון די חשוכא מהסכין לנאורא וסעמין
מרירא למחא כ. זכר ולזה יס לרמו שחר מורס בסירות
העמים וסדגעים ונשף מורס חשכות העמים והיינו
שהבורא ב"ה מרלה א"ע לפעמים בבתי שחר פנים
מאירות ולפעמים בבתי נשף גס שחי אלה איחד לדעת
שכל אחד להמליכך כלומר להשיג איך שיש מדות
המלכות בהלכות בפרטי המדריגות ואפי' בעת
שנראה לכאורה הושך מהסכין לנאורא וזוהו עיקר
כוונתינו עתה פתקיעות לקבל עלינו עול מלכותו
כמשפט המלך שהוקיעין לפניו בעת המלוכה וסומרים
יחי המלך והיינו לדרוש מדת המלכות בכל פרטי
המדריגות הנראים אפילו הושך להעלות לשורשם וסס
נמחק דיין וזוהו עלה אלהים בחרוה אפי' בחרוה
ובחלוי ה' בקול שופר כנזכר :

אין יאמר עלה אלהים בחרוה הוי"ה בקול שופר
מזבן פ"ד שבארנו למעלה שמשו דבר ה' סכניא
הזכיר להס להוליא דבורים קדושים וסאורים עד
שבחלמות דבוריהם ילערך שס הוי"ה ב"ה מהסעוררות
קדמה המהשבה עד ה' מוללות ספה גלופן סמולר
בכמה מקומות להדורש מקומן וזוי הועלנו גדולס
בהיות שחלשך ומחבר בדבור שס הוי"ה כי שמשו
משמשו לשון ססיפס כמו יישמע שאלו אלה העס שמשו
דבר פ"י בדבור הוי"ה ב"ה וגורס ככה חבור ודיקוף

ד'י

וסתור וכלל זה נקט בדרך וזוהו חלית הסתקה
סדינים סגראס בספרים היינו בהיות האדם מחיירא
ומסתחד ברתח וזיע מפרי רוממות וגדלות סלסו
ית' עד סנתמלס בושס וכלימה ובפל ממלימות סוי
נמחקין כל סדינים בשורשם ורב סוב על כל יסרלל
ולדעתי יס לכמות אלה הזיע סהאדס נסמלס מחמת
מורס וסחד מסדר גלופס ית' לנכר דינור סהמללכים
סובלים אפ עולם דליחא בספרים סנכר נעשה
מזיעת היותו סנפליס אלה סכסל ומגודל ספחד
וסמורס מזיעים ובגור זה סובלים המללכים ודוגמתו
בעוה"י התועלת להשמות לסכול בזיעה סנתמלס
ממורס וסחד מרל אלהים ויכול לפלות בפרמיות
מחשבתו ולרלות אלה פני אלהים חיים סמנס ירלה
סרופמות לא כל אדם זוכה כי אס על ידי מה שמדות
סגברוס סעליונס מחלכשת בנפשים וכמולר לנו פי'
סכונס בזה מרל המקוס הזה אין זה כי אס בית
אלהים וזה שער ספמים והוכן סדברים אין זה בתי
סירלות סגראס בעולם כ"א בית וסהלכשות של אלקים
בתי ירלה סרוממות וזה שער ספמים כלומר בלמלעות
ירלה סחלה יתכן לבס לחלית סירלה וזוהו סלמר
וזס שער ספמים פ"ס וזוהו סייסד הפייסן

הבר ספלים לירלה שוך הוא הדבר אשר דבריה כל
מה סקורס להאדס מסוב עד רע ממקרי
ופנעי הזמנים ונראה לפעמים שהקב"ה כוסג עמו
במדה"ד ובלמה אחר סעיון וסחכונות בעין סכלו
לכזו יבין שגס זה לסוכה וסחד אל גנוס ולכוסה
שס וכן גורס חכמתו לתקן ענייך כי הוא יודע
לחקן ענייך יורר ממך להביאך מירלה פחותה לירלה
סרוממות וכדומה מסיבותיו ית' וכלשר נסבאר לנו
פ"ס כי גבר עלינו ססדו ולמה ה' בזה סרלה מכות
המחקר הדינים ואל יתן עינו על הנשמות לירל
לנפשו כי אס ישג ממש סהלכשות סללות סנודאי
גס כלן גנוס ולפונה ססד אל וסחכרון מערס
סכנער מדעת קוט ולזה ירל לנפשו ויסמלס מלס
בושס וכלימה וזוהו סלמר כי גבר עלינו ססדו כלומר
ידעתי נלמנה אפי' בהרלות גבורה ודין פכ"ז עלינו
הוא ססדו וגס זה א' מהספלים שבחלמותם יכול
האדס לבוא לחלית סירלה סרוממות וזוהו סייסד
ספיים הכל ספלים ירלה הכל ממלורעות ואפי' פנעי
ומקרי סזמנים וכדומה סקורה לאדס כל ימי חיים
סיוס יסכיל לדעת היותס כולס ספלים לבוא מחמתס
לירל שוך היא ירלה סרוממות משמו עיקרל וסרשס
דכל סלמין וזוהו עיקר חלית עובדתינו ומעשה המלות
לכונה סנזכר כי בלמלעות גשמיות ירגיש במוסכלות
רוחניות אורות עליונים ובכל פרטי המעשים אל
יסכלל בנשמיותם כ"א במקוס שורשם כי לכולס יס
להס מקוס מולל כשורש וככה נספשו לנבראים
ומוכת גברל לדרוש סחדותם ולהעלותם לשורשם וזס
נמחק דיין סמנס לא לזה ישים מגמתו וכוונתו להקל
מעליו דיין כ"א עבור ססרון עליון. וסחה נחזור
לעגין מלס אלהים בחרוה כלומר יס להס עליה
לבתי הדינים סכינים בשס אלהים ובמה מורס
ססחוב בלכנע בחרוה וס"ד שבארנו למעלה פ"ס
סשרי העס יודעי חרוה הוי"ה סהכרתס חזקה כ"כ
לדעת הוי' חרוה סמורס דין הוא שס הוי"ה סמורס
רחמים סכל סחד פ"ס ולסיות סהמסכיל מרגיש
סחדותו יסבך סחרוה וס"ה סמה סחדין סכן מלד

דית

על פולמוח אבי"ע המדומים בלרבע לוחיות איה"ע.
 איה"ע והגה כענין שנבנה ונאמר שם איה"ע בלמנוח
 ידבור בכה סענין ג"כ נבנה ונאמר שם איה"ע ב"ה
 בסדר תשד"ת כי הקיעה ראשונה בחי' כלל גדול
 בשם בחי' גולמל כח"י הכחמה שהיה כלל נגד פרע
 ה' מולמות הבינה וכלל אלמריך לפרע ועל דרך מאמרת
 ז"ל שהיה ספיקא לו אם תרועה האמורה בתורה הוא
 שילל שאלו קוראים תרועה לו אם הוא מה שאלו
 קוראים שנירסין וכו' ועב"פ התרועה והשברים הכח
 שנינה פרע נגד החקיעה והוא כלל הצריך לפרע
 בחינת איה"ע ומהם איה"ע ואח"כ כל השברים כאלה
 בנחה וילל ילל בכה כאן בחי' פרע רחם לאות
 ראשונה משם איה"ע ואח"כ כל ג"כ קול פשוט המורה
 איה"ע משם איה"ע ואחר כך התרועה ג"כ בחינת
 פרע נגד כלל הראשון ונחלל. בלמנוח סדר חשד"ת
 שש"ת חר"ם נחמה ונאמר לרף איה"ע ב"ה מול זה
 כל הרמז בכחזר עלה אלהים בתרועה כמבואר שיש
 להם עליה לבחינת הדינים המורים אלהים אמנם
 בסמלי איה"ע בקול שופר כלומר בחינת סדר חקיעהכח
 וספרותיכם בתכלית הזכות ובהירות עד שנחמה
 ונאמר לרף. הקדוש איה"ע בקול שופר כמו בחי'
 ידבור שצריך להיות במחשבה טהורה מראשית המחשבה
 עד עתה כל הדבור בלחי הערבות חוץ כלל ואז עלה
 אלהים בתרועה כנזכר כלל הנשמה שפיקר כוונתו
 עתה בראש השנה בתפלה וקול השופר כ"ל לבנות
 ולבנות קומת השכינה וע"י זה הם ממשיכין עליה
 מדות המלכות להמליך עליה מחדש ביהרון שאת
 זכמאמרם ז"ל אברו לפני מלכות כדי שהמליכות
 עליהם כמבואר למעלה והכוונה במלת אמרו ששמו
 לשון התפלתם התפללו לפני כל בחינת מלכות שבעולם
 ושחכילו לדעת למי נאה מלכות וכאשר יסד בפייס
 סדר המלכות מזה ואלך נטח מלכות העמים ולו
 משפט המלכות :

דרגה כמה ניכר שלימות מלכותו עליה כ"ל בחינת
 שאלו מתנהגים ח"ע בנתיבות מדותיו הקדושים
 וזה כל השנה וניחור עתה ברי"ה משפט המלכות
 מחדש וראוי שאל יתן האדם דומה לנפשו חפ"י מעט
 דגה כי בכל פרטי תלמי הרגעים וכללים ככה מאורעות
 כלום האנה ועתה העת להקדים בכה מה שיתקן אחר
 כך בפועל והעיקר עתה מלכות הקבלה בלב והקב"ה
 פעם בחולה פעם להיות שאלו בונים את העולם
 מחדש ומן הקבלה ואילך שאלו מקבלין עתה עליהם על
 מלכותו יתברך בהנהגה רבה לחורה ועבודה מקבל
 הקב"ה תוספת חסנו כאלו עתה סחילת הנריסא ולא
 קבל עדיין פעם חסנו מעולם כ"ל עתה מחדש וזהו
 מלכה פעם בחולה פעם אמנם עתה ברי"ה איה"ע
 בכהי האר"י אלה"ה סוד שחלל תחת לראשי ואח"כ
 בסמות ימינו חזקני ובשמיני עזרת גמר בחי' היחוד
 ע"ש שומק דבריו ומי יכול לעמוד על סודו ולהבין
 הדבר בפשיטות כי הגם בלחמ כוונת השופר ותפלות
 ר"ה ומלכות אחרת עם הלולב וכמה הכל עלה בקנה
 א' כאשר יבאר איה"ע במקומו והחילוק הוא אשר
 עתה ברי"ה אינו כ"ל בסוד קבלת הלכ אלו ממליכין
 מלכותו עליהם ועדיין הקומה אינו בשלימות כי עיקר
 חיקון וקישור קומתה בשלימות בחינת ישראל נוחים
 לבס ודוחם ונפשו להכניס את עולם הכרתם והשגתם
 לידי עובדות כי כבר זכרתי בדרוש פסח במאירם

היה הדעה בנלח ונלח ישראל מתערים יאל סדעם
 מהגלות וכולם יודעים שים בורל ומסני ומלגית
 ועל"י מעשיהם היפך הדעה והקטעם להיות שעתה
 המדום המה בגלות ואינם יכולין להכניס סדעם
 במדות ולכן בראש השנה הוא רק בסוד שחלל תחת
 לראשי ואח"כ בסמות ימינו חזקני שאלו חכמים אה
 בחי' הדעה שקבלו על עצמם ברי"ה לידי עובדות וכמו
 דליתא בזוהר אשר בכל השנה במלולל תלית והשחל
 בעובדות שאלו עושין כזה בעובדות חמם ומנוענים
 הלולב ומיניו לשיח שפרין בכדי להכניס הדעה בסמות
 כאשר יבאר כ"ז איה"ע בדרוש סכות ע"ש ולזה רמז
 במאמרת מאן נח קרבה מאן דמלי קרבה בידיהו
 הכוונה לטון המלי קרבה שהיו זורקין במלולל בראש
 השנה כחזק דריק חן בחר חן לגבי חויל והשחל
 המלי קרבה בידיהו דייקא ולא בפה רק בסוד קבלת
 הלכ כמו ברי"ה ובאמת זהו תכלית ועלם חסנו ית'
 ולכן עתה זמן השמחה וימינו חזקני וגמר היחוד
 בשמיני עזרת אחר כללות פרטי חקיקנים שהחילו
 עשות מיום הראשון ראש השנה וכל הנזכר וכן יש
 לרמז בפסוק פ' כי הלא בי יקח איה"ע חסח חדשה
 לא יאל בנח ולא יעבר עליו לכל דבר נקי יהיה
 לביהו שנה אחת ושמה את השמו הוא הדבר אשר
 דברתי מוסב על ראש השנה כי יקח איה"ע הקב"ה נקרא
 איה"ע מלחמה איה"ע חדשה כמבואר השכינה נקראת עתה
 איה"ע חדשה שאלו בני ישראל ממליכין עליהם מלכותו
 החדש כנזכר מלכא טעם בחולה פעם להיות העתה
 ברי"ה חוזר למתימות הראשון לא יאל בנח רומז
 להג"ל שאלו עדיין בסוד שחלל תחת לראשי ולא יאל
 עדיין לבחי' היחוד וזהו הרמז במלת זכא כמדע נס"י
 נקרא לבחור ולא יעבר עליו לכל דבר כל כתי למדות
 היסוד ודבר סיל השכינה להבד ולייחד בחי' כל לדבר
 כי עדיין אין הקומה בשלימות כנזכר נקי יחס
 לביהו שנה אחת יוכן ע"ד הכונה ויעשו כולם אגודת
 אחת ואיה"ע בכוונת י"כ איה"ע וברכא כלומר צריך
 להיות בהמשך הזמן בתפלות פרטי חקיקנים מראש
 השנה וי"כ וסכות ובשמיני עזרת גמר בנין קומת
 השכינה מחסדים וגבורות כי בראש השנה בניינה
 ע"י הגבורות שנגמרו ובסמות בניינה ע"י החסדים
 ואז נקי יהיה לביהו זו איה"ע איה"ע ירסח ה' שיש לו
 להקב"ה כמה להחפזר ואז ושמה את השמו לאסוקי
 בראש השנה עדיין לא נגמר בשלימות חסון בניינה
 וממילא לא הליג עדיין בגדי חפארתו ומעשה חפיר
 עיניך איה"ע קנה להבין בסוד הספירה ומחלוק נקדים
 עס שאלו אומרים ביורל על שבת חפארת עתה ליום
 המנוחה שנג קרא ליום השבת והכוונה ע"ד שכתב
 זכרתי כמה פעמים מה ששמעתי מהמניד איה"ע
 שהיה אומר ימי כבוד ה' לשלם ישמה ה' במעשיו
 עיקר כבודו יתברך לברא עולם העשים החומריים
 והעצמות רע יותר על הכוב ולכאורה איה"ע איה"ע
 הכבוד של הקב"ה אמנם שאלה החסנו והשעשועים
 שיקבל מנפשות הצדיקים לדעת מאוס ברע ולגבור
 בסוד מזה נוסף מניע עיקר הכבוד ושמה לקראת
 הפקחים וכחזק בפי הקדמות פ"ה העליך משמים
 ארץ חפארת ישראל כלומר הקב"ה ברוב חסדיו ונחל
 פוטו שרנה לשמות במעשה הצדיקים ולקבל מסס
 החפארת וכל עוד שהאדם עוסק בחורה ועבודת
 ממעשה המלות ותפלת י"ע ניגר כ"כ חפארת וכחזק

במשפט המלך ביום המלוכה שחוקעין לפניו ואמרים יחי המלך אדונינו ככה לנו חוקעין בשופר להחזיר המוחין לז"ל מלובשים בזה"י דבינה אש כל ח"י חיי המלך וזכה לנו חומדים יחי המלך אדונינו וכנזכר לעיל שאנו מקבלין עלינו עתה המלוכה מחדש וחס לנו גורמים אליו יח' מדות הספלות להפאאר בקבלת עול מלכותו וזה שגזר בכוונות שעתה ביום ר"ה ז"ל אב"א וכוונתו לנסר לוהם וקיינו כל זמן שלא קבלו ישראל עליהם על מלכותו המה דנוקים אב"א ואחר כך ננסר באמצעות קבלתם מדות מלכותו ונולד ההפארות וזהו הרמז בכסוב כי חק לישראל עתה בר"ה חקיקה לישראל דלעילא מדות הספלות ולאו הגורמים שעותה מעיל הפארות וכל א' מישאל לערך המדה שמקבל עליו לעבדו יח' עמם ככה ננסר למעלה זו בחי' מה שהיה כמוסה בעלמאות ולא היה צמח להפאאר ננסר עתה להפאאר במדה זו לכן יח' ביה' בנסירה ובכללות הנסירות יחד מלך כללות הפארות להפאאר במעשה האדיקים כל אורא לערך אחיזה נשמהו וקבל עול מלכות שמים שלימה כנזכר הפארות עתה ליום המנוחה ואש עיני שכל לכם חשכילו להשיג אשם קלה ענין הנסירה הגעשה באמצעות עשרה ימים דבר יום ביומו העליון המורים מדות הידועים וככה הוא בנפש נעשה נעשה הנסירה באמצעות קבלת עול מלכותו בדרך הפארות והקישות קנו המעוררים השינה מה שהוא עתה בסוד הדורמיתא להחזיר המוחין וזכה נמחק הדין מלמעלה ונלמטה אמן . ושלמה המלך רמז בחכמתו

מתוקה שנת העובד אש מעט ואש הרבה יאכל ופירש"י עובד האדמה יטן וערצה שימח עליו יח' רמז על דרך שדרש בואר ע"פ מלך לשדה נעבד והקב"ה נקרא עובד אדמתו שכל בנין קומתם נבנה מנה"י דז"ל כוונת למשכילים וזהו הכוונה בנסירה עשרה מדות דנוק' מעשרה פרקין דנה"י דז"ל להביאם לפני ז"ל יח' נעשה באמצעות השינה ולאו בנ"י על ידי החקיעה מעוררין הו"א משיחא וכבר הקדמנו מהו השינה להיות עתה בר"ה החר למציאות הראשון חלול הכריאה וכיון שמסתכלין על מעשה בנ"א והחבולות מה שפעלו ועשו כל השנה שעברה ואש לא נמלא בידם מע"ס להפאאר במעשיהם זהו בחי' השינה הסתלקות המוחין והנה כהשר בצריאה ראשונה זכרנו למעלה האבות הראשונים אברהם יצחק ויעקב כמה עשו קדימת ראונו לברוא העולם בשבילם כמו שאנו חומרים בחלול המועדים בגלל אבות שטעו ראובן שהם עשו הרטון לברוא העולם בשבילם ככה עתה החיוב מוטל על כללות עם קדוש ישראל לחקוע שופר לעורר ז"ל משיחא בהוליא ההוד דלימא עה מוח בינה וספרא גבורה וכו' ולהחזיר' בראש ז"ל ולא ינחן לרחל על ידו הדיין מחוקים אשר הידש ומיחקס בזוג אב"א ששעה בשינהו והיינו בקול השופר הכלול מנ' בחינות הר"מ מדות האבות שלשה והקול הזה ממשיך הכלל הבא מהבכר עד עולם ההנהגה ועיין בכוונות שמונה והר"ך בחי' האדיקים בנ' מקומות כילד מחוק הראשון ע"י זוג הרחשון לחיך וגומר ור"י זה עובר דרך השופר ומתחיל הדיין אב"א מחמתק מיתוק שני בעבור הקול בחי' וכו' ומחזר עמנו פליטות בדבש שהוא מספר ש"ו משופר ואמרי רמז בנאמרה

אמן

כי חסורה וחפלה והמנוח המה יקרה הערך בלא הם וסיה שטעו דמרי עלמא עד לא אבן פינה הארץ ירה ועיקר הספארת שמקבל מנשמת הנדיקים ביהוה משיכילים לפשות מלכחם אפילו בארצות וגמיות גם שם חק ומשפט להם לקשום את הפינה ופינה מפרידים פנימיות מהשבתה מרוממותו יתנך אפילו כמעט רגע ובכללות המדריגות פשיגים ששם אורחותיו הבהירים פנחסטו מרומ המעלות עד הנמוכים שבמדריגות מכאן נולד עיקר הספארת שמה להפאאר במעשה הנדיקים וזהו השליך ששמים מורה מדריגה עליונה ארץ מורה מדריגה התחתונה ומה השליך לשם מורס באבנע הפארת ישראל בלומר ההפארת שמה לקבל מישאל עיקר ההפארת ביהוה עובדים את הקב"ה אפילו בארצות וזכה נחעלה ביתרון אור ויתרון שמה מעלה עם קדוש ישראל יוחר מוולחם ואפילו מלאכי מרומים אין להם זאת המעלה ולכונה זאת מניע במלמסר שיעקב אבינו נקרא בחיר האבות וכמו שדרש בואר ע"פ ענה אל הפלת הערער דא חפלת דיתודין אברהם ויצחק ולא בזה את הפלחם דא גלותא דסניחין חפלת יעקב להיות שבו כלולים גם מדות אברהם ויצחק חסד וגבורה וביה גוונים לאהפארת והם למשל אורק בהפארת יחד שבטי ישראל בגשמה להפלה פחזה עיניך שאין דעמם דומה זה לזה ומה ששאל זה לא שאל זה דהיינו בהגיעם לספוק ס' זבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה כל א' וא' שאל כאשר עם ראונו יח' דחריך בחינת הוי"ה ומשיג שם כלות נפשו ויח' שרונה להפאל עובר ביום אוחז במלח זבאות בחפלת הנה שחמרה מכל זבאי זבאות שבראש בעולמך לא נחא לי בן ויח' שאוחז במלח עמנו כמו שהפכת לאחרים כן השפיע עמנו ג"כ ברכות טוב ויח' במלח משגב שיש לו איזה בחינת הפכה ורונה שישגב הפכתו ורונה ויח' שחמרה עולמית ולכן מאריך במלח סלה בכל מחמתי כחו וגמולא הגם שכולם חומרים פסוק זה בשה חלוקים הם בכוונתם ופנימיות מהשבתה ואין דעהם דומה זה לזה והקב"ה מקבל חסנוג פרטי מכל א' וא' בע"ע לערך מדתו שטובד עמה את הכורה ביה שם רוב השנינו ולחיות יעקב אבינו אחז במדת ההפארת כלולים בו הרבה גוונים ולכן נקרא חפלתו ללוחא דסניחין כמו שהנאספים כללות דעות בנ"א והלוקים בדעוהם כנזכר והוא בחיר האבות שגם אליו יח' להפאאר בגוונים הכלולים במדתו משא"כ במדות אברהם אין בו גוונים להפאאר וכן במדת יצחק ומה שהיה בבחי' נפש ככה בבחינת הזמן כי של"ה אלה זדוהם שיה "עולם" שנה "נפש" כנזכר למעלה ולכן ששם ימי המעשה המה ימים יחידאין ואין מניע לו להלבש מחמתם במדות הפארות כ"א ביום השבת מרכז ימי השבת ונאמר בו ה' מלך גאות לבש ורקים בכוונה לכבוד שנה כי בחי' שבת הוא לבוש הפארות ומעשה השביל לדעת הפארת עתה ליום המנוחה דייקא אז היה עוטה מעיל הפארות כי בו גוים לאהפארת במציאר במדתו של יעקב ומעשה נחזור לענין אבר עתה בר"ה בחי' דירמיתא וזהו בא חקיעת שופר לעורר הו"א משינהו כח"ש טורח ישיגה מהדמיתתם ועיה עיקר הכוונה בק' קלות שאנו סוקעים להחזיר המוחין כוונת למציני מדע והרמז

גוף "דרוש" בראש "שנתו" ר"ת רבש לאורו האמור
במלכותו שנתו ז"ל מהמחשק הדין והצדק עמו
בלי יסורים ברגש שהוא מספר ש"י משופר שלם ישראל
משוררים בהקדמה שופר ולזה חסור לנו לדרוש
בראש השנה וזה"ל מהמחשק מיהוה שלישי בעבור
הקול בשפתיים ובעת שמתאחד פני העוקב ממקורות
הקולות הכוללים ומאדמים פניו מהחשורה הפנים
העליונים וכו' ומעלה החזק אשר בפרטי ההמונות
שאלו מעוררים למעט ככה מעורר למעלה וכו'
מהם אל נתן בידיו כל אלו התיקונים להמחשק
הדין במקום עליון והכל הולם בבחינות המדות
וקשיות וכמו שזכרתי ב"ל ענין זכות אבות הכוונה
לשון זכות ובהירות מדות האבות שכל אור"ל מישאל
צריך לקשור מדותיו להארים בקרבו זכות ובהירות
מדות האבות שלשם להכניס בהנהגה ב"ל ולירא
שמו המרא ולהפאר בה"ל הבורא ב"ל לשלל מדות
הפנייים ואם רוחה שהשכיל עמוס עכ"ל יקבל ע"פ
מכאן ולהבא להכניס בקרבו מדות האבות שלשם וזכר
בהו יפה לעורר זכות האבות בהירות מדותיהם חג"ל
הכלולה בקול השופר אר"מ ומעלה האור ענין
בכחות התיקונים דליתא בכוחות ויתקע חקיקה
אחת ויכין שאלהם שהוא החד דז"ל האעשה
חממה שהוא הישן כי ילא חמו הנח ע"פ עומק
הדבר וכלפי דבריו הנאמרים בהסמך על מעשי בני
אדם ונראה שהחם בהם זכות אבות ולא כשרו בקרבם
מדות האבות בשלימות ממילא נהלק מזה החד
דז"ל ונעשה יסן ב"ל כי אין מי שיצא בשבילם העולם
ולכן אלו מעוררים בהקדמה מדות אלהם כאשר
חלו בהחלת הבריאה האבות עשו רצונו כן עשה
בשברים יסין שיתקע שהוא הנצורה דז"ל הנעשה
בזה שהוא הישן כי ילא חמו הכור ג"כ ע"ד הכוונה
הנזכר כאשן צדיק בארץ לאחוז במדות היראה
הדומות נעשה יסן כניסל ועשה ע"י ההכנה שלם
פנימים ח"ע לעבודו ביראה מעוררים חז"ל משינתו
לברוא העולם בהדומה יסין שיעקב ודוד שהוא ה"ל
דז"ל שהוא הישן וכו' ג"כ הכוונה ע"ד הנזכר שיעקב
הבריאה בשביל ישראל בכדי לקבל מהמחשק ההפארת
והנזכר בשם המגיד זלל"ה יכי כבוד ה' לעולם ישמח
ה' במעשיו עיקר כבודו שעלה ברצונו לברוא העולם
ישמח ה' במעשיו שלמה הסענוג והשעשומים שיקבל
מעשה הדיקים וישמח לקראת האקחים וכיון
שמסתכלין עמה על מעשה בני אדם ואין מגיע
פיהם בה' ההפארת ממילא נעשה יסן עניסל ולכן
עשה אלו מעוררים את לבו ורוחו ונעשו בהנהגה
רבה לעבודו שכל אחד לייחד שמו בעולמו מכאן
ולבא כל מה דלפניו ובה אלו מעוררים מדות יעקב
ודוד ונחמד במאמרים ע"פ אשרי העם יודעי תורה
ומעוררו וכו' אין חומות העולם יודעים להריע כמה
קרנות יש להם אלא שהן מכירין לפחות את צורתן
בהרועה וכול עומד מכאן דין לכבד רהמים וכבר
בארנו הענין למעלה והכוונה בהרועה גופא המורה
דין והיינו בהיות ששעדר מהם לערך מעשיהם בחי'
ההפארת אלו נעשה יסן ואין לו כ"ל מוחין לחדש עולמו
וכיון שאלו מיראיים לנפשינו להכין לבנו לדרוש ה'
בכל פרטי עובדותינו בזה כהנו יפה להחזיר המוח
לברוא העולם מהנש וזכו שהן מביאין לפחות את
צורתן בהרועה וכול עומד מכאן דין להבא רהמים

סליק דרוש ראש השנה בעזרת רוח ארץ
על בלימה :

דרוש לשבת תשובה

שובה ישראל עד ה' אליך כי כשלה בעוונך קמו
עמם דברים ושובו אל ה' ונראה על דרך
מאמרים ז"ל גדולת השוכה שמגזית עד כסא הכבוד
שנא' שוכה ישראל עד ה' אליך והכוונה כי הנס
אנחנו בני ישראל בכלל וקראים עדה יעקב ומשמעו
מלה עדה לשון כנסיים כעומד כללות נשמעו הוא
רק בחי' יעקב שלם כי יעקב אבינו הוא בחיר האבות
ומהו שלימה של נחלא פכול בזרעו ונאמר שבני יס
עדות לישראל ומשמעות מלה עדות לשון קישות ועדי
כלומר בהיות שמעשה אבות בדיהם לקשור מדותם
בדרכי אחי כמדוח של יעקב מדות האמת ומחשיבים
עליהם שם יס בכל פרטי עובדותיהם וזו קישות
ועדי לישראל דלעילא כי יעקב אבינו לא מת על דעה
רז"ל ונחשורו וכו' בכדי חנוכו הנשיא והירא מקרא
אלי דורש ואם זרעך מארץ שבים מה זרעו בהיים
אף הוא בהיים ולכאורה אינו מוכן כי עדיין הקושיא
במקומה עומדת וכו' בכדי חנוכו וגו' אמנם כבר
נחבאר לנו ענין זה באריכות בכמה מקומות וחוכן
הדברים יעקב אבינו לא מת כלומר בחי' מדות שאלו
בה וברכיב אלכותו יחברך בזה העולם כי האבות הן
הן המרכבה שהרכיבו אלכותו בעוה"ז כל אחד לפי
מדתו ואותו ההנהגות שקלה ברצונו הקדום לגלות
באמנות קומה אדם הראשון וכיון שהחם נחמם
קומתו ולא יכלה לארצו יתב' להנהגות באמנות
קומתו ונחגלגל באצורה ונאמר ביהוק ונחלגן ביעקב
ושופרים דיעקב מעין שופרים דהדס והכוונה מהות
השופרים היינו הוהו ההנהגות שאלו בהנהגות באמנות
הז"ל נהגלם בהנהגות קומתו לביאר גחיר האבות
ולא"ל נחגלגל (ל"ל שופרים וכו') נחגלגל א"ל ריגלן